JANE WALLACE
O carieră de succes

ALCRIS

Traducerea şi adaptarea în limba română de IRINA POPESCU-TISMANA

Capitolul 1

— Aş vrea o cameră pentru noapte, domnişoară şi mai târziu aş vrea să mănânc ceva dacă se poate.

Ann Hansen se uită la ceasul electronic de deasupra intrării în magazin. Dacă Jennifer se întoarce de la Carmel într-o oră sau pe aproape, s-ar putea pregăti o masă de seară pentru satisfacerea acestui călător solitar. Dacă nu…

— Da, bineînţeles, spuse ea repede.

Afacerea era destul de slăbuţă în această perioadă a anului, ca să refuzi vreun client, chiar şi pe bărbatul gras şi roşu la faţă, care stătea în faţa ei la tejghea. Ochii lui mici, înfundaţi în grăsime, se plimbau prea pofticioşi peste rotunjimile trupului ei ca să nu se simtă stânjenită, dar Greg se va întoarce curând. Gândul de a se baza pe zăpăcitul ei de frate o făcu să schiţeze un zâmbet. Totuşi, ochii ei albaştri erau gravi când întoarse privirea lascivă a bărbatului.

— Dacă doriţi să mă urmaţi, spuse ea, luând cheia numărul şase de la panoul din spatele ei, vă voi arăta camera.

Numărul şase era cea mai îndepărtată căsuţă aflată în spatele lui Clifftop Cafe. Ann o alesese fiindcă era cea mai depărtată de magazin şi de apartamentul de la etaj pe care-l împărţea cu fratele ei. Era o prostie să simtă teamă faţă de acest bărbat, când Greg urma să se întoarcă de la Carmel în orice moment.

— Este puţin cam departe, nu?

Ochii lui măsurară apreciativ căsuţa şi când intră

înăuntru pe faţă i se întipări surpriza în faţa confortului pe care-l prezenta camera. Pereţii erau lambrisaţi cu lemn natural, iar draperiile bej se asortau cu oranjul şi maroul cuverturilor de pe paturi. O mochetă maro-deschis care acoperea toată pardoseala făcea camera să pară şi mai mare. Lămpile pe care Ann le aprinse aruncau o plăcută lumină aurie peste paturi şi măsuţa de scris din faţa ferestrei.

— Foarte drăguţ, comentă omul, mergând spre fereastră pentru a cerceta priveliştea spectaculoasă oferită de micul golf de dedesubt, unde spuma valurilor se întindea de-a lungul ţărmului stâncos. Pare puţin cam rece pentru înot, glumi el grav.

— Da, este frig, încuviinţă Ann… Traversă camera şi se postă lângă el, privirea ei oprindu-se asupra plajei spălată de valuri… Cam urât astăzi… Se întoarse şi merse spre uşa deschisă… Luaţi căsuţa, sau preferaţi să mergeţi la Carmel? Acolo aveţi de unde alege o cameră.

Răsucindu-şi trupul mătăhălos, străinul spuse:

— Nu eşti prea prietenoasă, aşa-i? Poate de aceea locul este aşa de pustiu. Puţină căldură te poate duce departe, să ştii, mai ales pentru cineva ca mine. Sunt pe drum de la şase dimineaţa şi nu mi-ar strica puţină căldură din partea unei femei.

— Poate că soţia dumitale îţi înmagazinează toată căldura femeiască de care ai nevoie, ripostă Ann ascuţit. Domnul…?

Un fior de teamă îi alunecă de-a lungul spinării. Unde *era* Greg? Chiar şi femeia mai în vârstă care o ajuta cu magazinul, Louise Farmington, plecase acasă la bărbatul ei beteag. Era complet singură, lucru rar la Clifftop Motel.

— Jones – Harvey Jones, adăugă bărbatul venind spre ea cu faţa roşie din cauza ironiei ei şi având o expresie urâtă. Eşti cumva o moralistă? Aşa izolată aici, mi-aş fi închipuit că ai fi bucuroasă de compania unui bărbat.

— Am compania unui bărbat. *Soţul meu* se va

întoarce în orice moment de la Carmel… Ann ieşi pe uşă, apoi se întoarse pentru a spune mieros: a plecat acolo să-şi cumpere nişte greutăţi mai mari pentru programul lui de culturism, deşi nu văd de ce i-ar trebui muşchi mai mari decât are deja. Este îndrăgostit de fitness… Fu satisfăcută de privirea alarmată din ochii bărbatului, simţind că era justificată minciuna scandaloasă pe care tocmai i-o spusese… Sunt în magazin, dacă vrei să te înregistrezi.

Îşi dori fierbinte ca el să nu rămână, când se grăbi să treacă pe lângă celelalte căsuţe, înjurându-şi ghinionul de a fi singură la această oră. Harvey Jones, dacă acesta era numele lui, era tipul care trecea rar pe acolo, totuşi era cunoscut. Neguţători de pe drum, pe care ea îi încadra în clasa lui Jones, sufereau uneori de amnezie în ceea ce priveau soţia şi familia. În mod normal, o privire la bicepşii dezvoltaţi ai lui Greg era suficientă să-i descurajeze pe oaspeţii înclinaţi spre amor.

Refugiindu-se în spatele tejghelei, care avea în faţă rafturi cu diferite produse, de la articole pentru schi nautic până la conserve de ton, se uită la ceasul de deasupra uşii. Aproape şase! La naiba cu Jennifer Parks! Probabil îl convinsese pe Greg s-o ducă mai departe pe coastă, pe motocicleta lui. Jennifer iubea viteza în acelaşi fel în care o iubea şi Greg… îi plăceau o grămadă de lucruri care-i plăceau lui, de fapt, deşi visurile ei de a deveni o stea de televiziune nu păruseră să se diminueze cu nimic din acea primă zi când se oprise la Clifftop, în drumul ei spre Los Angeles, şi se interesase de o slujbă.

Ce-i dădea fetei acel gen de încredere în sine, se gândi Ann, ca să sosească la o destinaţie necunoscută, cu autostopul, fără niciun ban, şi părând totuşi că le face o favoare venind să lucreze aici? Felul în care arăta nu era de ici de colo… o brunetă atrăgătoare, care îşi purta părul des şi lung în jurul unei feţe perfect formate, iar ochii mari, căprui, străluceau la cea mai mică provocare. Greg fusese dat gata din momentul când apăruse la Clifftop şi o

convinsese pe Ann ca fata să dea o probă ca bucătăreasă şi ajutor general. Încă o uluia pe Ann că Jennifer putea să gătească, şi încă foarte bine. Având grijă de o droaie de fraţi şi surori mai mici după moartea maică-sii, învăţase să facă o grămadă de treburi utile pentru lumea de afară.

Dar Ann nu se îngrijoră pentru intenţia sigură a lui Jennifer de a ajunge în vârful scării ierarhice a televiziunii prin orice mijloc îl avea la dispoziţie, şi dacă asta însemna să fie „drăguţă” cu bărbaţi influenţi, nu s-ar fi dat la o parte. La douăzeci şi doi de ani, Ann nu era deloc bătrână, dar se simţea antică după codul ei moral comparat cu al lui Jennifer. Când cealaltă fată o tachina, ea recunoştea că era o romantică… un bărbat, o dragoste pentru o viaţă.

— Dar dacă n-ai cu cine să-l compari pe domnul Perfect, întrebase Jennifer, cum îl vei cunoaşte când în cele din urmă se va arăta?

— Am ieşit cu câţiva bărbaţi, se apără Ann, când eram la universitate, înainte de a muri tata.

— Şi pariez că leşinai când te sărutau de noapte bună, la uşa căminului de fete, după ce te luaseră de la un seminar superinteresant de tapiţerii din secolul al doisprezecelea.

Dar adevărul era că, departe de a fi fost sărutată la porţile căminului, Ann de-abia avea timp după ore să se grăbească spre micul apartament pe care-l împărţea cu alte două fete şi să se îmbrace în uniforma cerută de lanţul de restaurante fast-food unde lucra serile şi weekendurile.

Tatăl ei nu făcuse avere prin achiziţionarea motelului Clifftop, cu patru ani înainte de moartea lui. Ca şi Jennifer, Ann îşi pierduse mama când era foarte tânără – ea avea paisprezece ani şi Greg unsprezece. Carl Hansen fusese maistru într-o fabrică de procesarea alimentelor şi, pe neaşteptate, vânduse căsuţa lor modestă din Los Angeles şi luase Clifftop Café şi motelul, pitoreşti, dar izolate şi dărăpănate.

Carl făcuse o afacere funcţională din asta, construind

un magazin şi o benzinărie, dar chiar şi aşa nu era o afacere din care să te îmbogăţeşti. Procura doar nevoile de bază ale familiei lui şi, cel mai important în ochii Annei, era fericit acolo ca stăpân al propriului regat, pentru prima oară în viaţa sa. Ştiind acest lucru, pentru Ann fusese mai uşor de suportat moartea lui bruscă, dar ceea ce era mai greu, fusese faptul că trebuise să-şi schimbe cursul vieţii.

Greg avea şaptesprezece ani când tatăl lor murise cu doi ani în urmă şi nu avea alte ambiţii decât să-şi petreacă zilele la surfing, nopţile curtând fetele de pe o rază de treizeci de mile, care se topeau când îi vedeau trupul musculos aplecat peste un surfboard. Grija pentru viitorul lui Greg fusese cea care o făcuse pe Ann să-şi suspende propria carieră ca decorator de interioare. Părăsise colegiul chiar înainte de începerea anului al treilea şi se întorsese la Clifftop să preia locul tatălui ei cu ipoteci cu tot. Un Greg uluit, conştient pentru prima dată că viaţa nu înseamnă numai surfing, promise să lucreze cu ea, să facă din Clifftop o afacere suficient de rentabilă care să-i întreţină pe amândoi.

În majoritatea timpului era de încredere şi, Ann trebuia să recunoască, un avantaj pentru afacere, cu firea lui veselă. Totuşi, în momente ca acestea, Ann se întreba dacă se va descotorosi vreodată de iresponsabilitatea lui copilărească.

Clopoţelul magazinului sună când se deschise uşa şi se uită în sus temătoare, aşteptându-se să vadă trupul mătăhălos al lui Harvey Jones în cadrul uşii. O cuprinse repede uşurarea când văzu că era un alt străin. Înalt, genul subţire, omul era îmbrăcat obişnuit, în blugi uzaţi şi un pulover pe gât şi totuşi, ceva din el sugera că erau haine de relaxare după o slujbă foarte importantă sau ceva de genul acesta. Din ochii lui căprui părea să ţâşnească o privire încordată.

Deşi Ann simţea o răceală la el, îi zâmbi uşurată că nu mai era singură cu negustorul urât mirositor de la

numărul şase.

— Bună! Vă pot ajuta cu ceva?

— Nu, dacă n-ai cumva buldozere şi basculante ascunse în spatele clădirilor.

Vocea lui era adâncă, fermă, precisă şi cu o notă de sarcasm pe care nu o pricepu.

— Îmi pare rău, nu înţeleg.

Ochii lui îngustaţi se mutară spre radioul aşezat pe un raft din spatele ei.

— Dacă ai fi ascultat la acela, spuse el cu asprime, m-ai fi înţeles perfect…

Avansă mai mult la magazin, părând să-l domine şi pe acesta şi pe ea, cu prezenţa lui… N-ai auzit despre alunecările de teren din zonă?

— A… alunecări de teren?

Plouase ceva în această iarnă, dar nu fuseseră mai multe căderi de pământ pe care cei de la departamentul autostrăzilor să nu le poată rezolva. Pe localnici nu-i prea interesau inconvenientele frecvente ale iernii care blocau parţial o şosea. Ploaia spăla pământul de pe stâncile care mărgineau drumul şerpuitor care se întindea de-a lungul coastelor spectaculoase ale Californiei de Nord, dar rareori existau cazuri de alarmă. Din expresia supărată a străinului, ghici că de astă dată erau.

— Alunecări de teren, confirmă el, dând iritat din umeri. Sau mai curând o alunecare de munte. O jumătate a alunecat peste drum cu zece mile înapoi, şi acum este spălat de Pacific.

— Oh, sunt sigură că este o exagerare, indică Ann radioul tăcut din spatele ei. Crainicii fac asta când n-au…

— Eu nu sunt crainic, o întrerupse el caustic, şi n-am obiceiul să exagerez.

Ochii căprui se aţintiră din nou asupra ei, părând să sfredelească albastrul ochilor ei.

— Dacă aş fi întârziat cu doar două minute, aş fi făcut o scufundare neaşteptată în ocean.

— Ai văzut întâmplându-se? întrebă ea, îngrozită.

— Da, am văzut şi sper să nu mai văd niciodată ceva asemănător.

Părea tulburat, paloarea netezindu-i creţurile de zâmbet de la ochi. Involuntar, Ann îşi dori să-l poată vedea zâmbind, ştiind că inima i-ar tresări când ochii căprui s-ar încălzi şi ar străluci. Dar el nu zâmbea în acest moment, aşa că încercă să-l consoleze.

— Departamentul autostrăzilor va fi aici imediat, îl linişti ea, şi sunt sigură că drumul se va deschide în două zile.

El o privi de parcă se îndoia că ar fi în toate minţile, apoi spuse brusc:

— Nu mă asculţi. Drumul a dispărut complet. Va dura luni de zile până se va degaja.

— *Luni*? repetă Ann, prosteşte. S-ar putea să te înşeli, spuse ea slab.

Primul ei gând fu îngrijorarea pentru afacere. Dacă nimeni nu va putea circula de la Los Angeles pe drumul de coastă spre San Francisco, înseamnă că nimeni nu se va aventura de la San Francisco, într-o direcţie sudică.

— Dă-i drumul!

— Ce?

— Radioul… dă-i drumul.

Mulţumită să scape de furia ce scăpăra în privirile lui, Ann se întoarse cu spatele la el şi deschise radioul. Ritmul muzicii country îi pătrunse în urechi şi trecu repede spre staţia locală din Monterey, aproape de Carmel.

— …cele mai groaznice alunecări de teren pe care le-am cunoscut sau mai corect as spune alunecare de munte, anunţa vocea unui crainic. Nu se ştie dacă erau maşini pe secţiunea de drum care în câteva secunde a fost măturată de ocean, dar rămâneţi pe acest post pentru următoarele ştiri. Şi ca şi când nu ar fi destul, ni s-a raportat o altă alunecare la douăsprezece mile nord de cea mare. Echipele de la autostrăzi relatează că doar două zile sunt

necesare pentru a înlătura stricăciunile de la alunecarea din sudul imediat de Carmel. Până atunci, tot traficul este redirecţionat în afara acestor zone. Alte ştiri, preşedintele a…

Degetul Annei îl amuţi pe reporter, mintea fiindu-i îngrijorată şi confuză. Alunecarea din nord trebuie să-i fi tăiat drumul lui Greg înapoi spre Clifftop. În acest moment, el şi Jennifer puteau fi două trupuri lipsite de viaţă plutind în oceanul pe care-l iubea atât de mult. Doamne, de ce nu dăduse crainicul mai multe amănunte despre acea alunecare, în mod special? Cu siguranţă, Greg i-ar fi telefonat dacă n-ar fi păţit nimic, doar ca s-o informeze…

— Ce este?

Ea se întoarse şi-l privi fără să-l vadă.

— Greg – trebuia să se întoarcă de la Carmel aproape la ora când s-a petrecut a doua alunecare.

Fără să-şi dea seama ce face, Ann înconjură tejgheaua, căutând orbeşte alinare de la singura sursă la îndemână. Genunchii ameninţau să se îndoaie sub ea şi trebuie să se fi clătinat, fiindcă braţul bărbatului se întinse şi o trase lângă căldura puloverului negru de lână. Deşi mirosul proaspăt de bărbat îi umplu nările, nasul ei fiind doar la un centimetru de gâtul lui, vocea acestuia era foarte calmă când îi vorbi.

— Acolo n-a fost o alunecare aşa de rea, aşa că soţul tău nu era pe acea întindere a drumului, mai mult ca sigur, când s-a întâmplat. Să telefonăm la poliţie, să aflăm dacă cineva a fost rănit.

Fără să-i dea timp să corecteze relaţia ei cu Greg, o lăsă şi merse la telefonul de lângă registrul de încasări. Ann simţi o senzaţie ilogică de a fi fost privată de căldură şi confort pentru moment, dar apoi îşi scutură capul, ameţită. Faţa lui Greg dansă în faţa ochilor ei când bărbatul luă receptorul cu degetele lui lungi şi bronzate. Văzu părul blond al lui Greg, o replică a părului ei, ridicându-se în briza oceanului, în timp ce făcea surfing pe

valuri, cu ochii lui albaştri animaţi de nerăbdare şi cu trupul bronzat încordat…

— La naiba! auzi ea înjurătura în surdină a bărbatului, în timp ce trântea receptorul înapoi în furcă, cu zgomot. Linia este moartă, alunecarea trebuie să fi luat firele cu ea.

Ochii Annei se măriră, şi mai şocaţi.

— Oh, nu! Cum o să aflu ce s-a întâmplat cu Greg? Şi cu Jennifer.

— Jennifer? Este fiica ta?

— Nu, zâmbi Ann, în ciuda groazei din interiorul ei. Lucrează pentru noi aici. A… a plecat cu Greg, azi-dimineaţă.

Ochii lui o cântăriră apreciativ.

— Doar dacă nu este Cleopatra şi Elena din Troia împreună, nu cred că trebuie să te îngrijorezi ca el să petreacă două nopţi în compania ei, ceea ce se pare că va trebui să facă. Ceea ce îmi aminteşte, reveni el la subiect, sper că mă poţi caza aici până pot ajunge la Carmel.

— Ce? Oh… da, bineînţeles… Ann încă rumega complimentul indirect care i se făcuse… Avem o grămadă de camere şi probabil o să avem şi mai multe până se repară drumul de sud, termină ea cu amărăciune, trădându-şi neliniştea în legătură cu afacerea lor.

El o privi ciudat.

— Ţi-ai revenit repede din prostraţie, comentă el sec.

Riposta ei rapidă i se opri în gât când uşa se deschise cu un sunet agresiv de clopoţel şi Harvey Jones păşi înăuntru, oprindu-se scurt când remarcă silueta înaltă care încă se sprijinea de tejghea, lângă telefon. Ann uitase complet de el.

— Oh… văd că te-ai întors, constată Jones. Micuţa doamnă dădea semne de îngrijorare.

— Chiar aşa?

Ochii căprui se mişcară cu un zâmbet indolent spre ea şi Ann îşi dori din toată inima să-i fi spus lui Jones

adevărul, că Greg era fratele, nu soţul ei. În altă ocazie ar fi fost amuzată de privirea speculativă pe care negustorul o arunca pe furiş spre bicepsii străinului.

— M-am hotărât să stau peste noapte şi să plec dimineaţă, se adresă Jones Annei, tonul fiind respectuos acum. Pregătiţi cina?

— Păi, da – în mod normal pregătim, dar bucătăreasa noastră nu este… Se uită ezitant la bărbatul mai slab, care păru să se relaxeze brusc şi o privi cu ochi acuzatori. Este ceva ce ar trebui să ştiţi, domnule Jones. Nu cu mult timp în urmă au fost două alunecări de teren în zonă, una la nord şi alta la sud. Mi-e teamă că nu veţi putea călători spre nord cel puţin două zile.

— *Ce*?… Pe faţa roşie apăru o expresie comică… Dar eu… eu trebuie să fiu în San Francisco mâine. Am stabilit o întâlnire cu oameni foarte importanţi.

— Îmi pare rău, domnule Jones, nu va fi posibil. Dar sunt sigură că atunci când veţi telefona, vor înţelege. Oh! Mi-e teamă că nu veţi putea face nici asta atâta timp cât liniile telefonice sunt şi ele la pământ.

Ochii mici o priviră neîncrezători.

— Este o glumă, da? Dumneata şi soţul dumitale vreţi să mă păcăliţi să mai stau două nopţi, fiindcă afacerile nu strălucesc acum? O privire la faţa îndurerată a Annei îl convinse de contrariu… Dumnezeule, nu se poate întâmpla asta! Nu este posibil ca în California, SUA să fiu izolat de lumea civilizată cum aş putea fi în Mongolia sau în ceva asemănător!… Se uită rugător la fiecare dintre ei… Aceste întâlniri pe care le am sunt foarte importante, nu înţelegeţi asta? se adresă Annei de parcă era personal responsabilă.

— Îmi pare rău, domnule Jones, începu ea, doar ca să fie întreruptă când el dădu drumul la o tiradă maliţioasă care includea un limbaj nu prea ortodox.

Atunci vorbi străinul şi, deşi vocea lui rămase la un nivel scăzut, amândoi se întoarseră să se uite la el.

— Turuind ca o moară stricată nu va duce la

curăţirea mai rapidă a drumurilor, spuse el încordat. Îţi sugerez să iei lucrurile aşa cum sunt, la fel ca noi.

Noi? De ce nu clarifica faptul că nu era soţul Annei, nici măcar cineva cunoscut? O voce interioară o ironiza pentru neglijenţa sa în acel sens.

— De ce nu mergi în camera dumitale, îi propuse bărbatul cel înalt, să te uiţi la televizor dacă încă funcţionează şi să te întorci cam peste o oră? îţi promit o cină care te va face să uiţi că eşti prizonier în îndepărtata Californie.

Ann se uită la el, mută. Orice fel de mâncare pe care-l putea găti era departe de paradisul gurmanzilor pe care îl promitea el. Ea era o bucătăreasă simplă care nu ştia să facă mai mult decât friptură şi cartofi, incapabilă de ce oferea străinul. Nici chiar Jennifer…

— Hei, Greg – nu este el Greg? Am văzut pe semnul de afară, schimbă tactica negustorul şi-i acordă străinului un zâmbet forţat. Îmi pare rău că mi-am ieşit din fire, dar aceşti oameni cu care am întâlnire sunt foarte importanţi, şi nu ascultă de scuze.

— Atunci, nu te scuza deloc, îl sfătui laconic celălalt bărbat. Ai fost întârziat de volumul de lucru din sud.

El încă nu-şi negase identitatea şi Ann îl privi gânditoare. *De ce*?

— S-ar putea să ai dreptate, încuviinţă Jones gânditor. Oricum, nu pot face nimic acum, aşa-i?

— Nimic, încuviinţă sec celălalt bărbat şi Jones îl privi încă un moment, înainte de a se duce spre uşă întorcându-se să-l întrebe dacă cina era peste o oră.

Când clopoţelul sună închiderea uşii după plecarea lui, tăcerea era aproape palpabilă.

— Mi-e teamă că a fost o încurcătură, se oferi Ann ezitând, simţind că i se opresc cuvintele în gât. Vezi, domnul Jones a crezut… şi eu l-am lăsat să creadă, că Greg este soţul meu.

— Nu este?

— Nu, este fratele meu. Dar m-am gândit că un om ca Harvey

Jones s-ar lăsa intimidat la gândul unui frate mai mic, aşa că eu…

— L-ai lăsat să creadă că Greg este soţul tău.

Umerii îmbrăcaţi în negru se ridicară nepăsători, acest lucru afectând-o în mod ciudat cu senzaţia că fusese respinsă ca femeie atrăgătoare. Nu avu timp să mediteze, căci el continuă:

— Asta nu este important – important este ce-i dăm de mâncare. Avem un frigider? întrebă el pe neaşteptate după ce se uită la rafturile cu conserve şi remarcă iarăşi că folosise pluralul.

— Păi… da, bineînţeles. Dar am scos câteva fripturi pentru cină, şi ne-au rămas câteva legume proaspete. Greg s-a dus la oraş să facă aprovizionarea, explică ea lipsită de putere, întrebându-se în acest timp de ce-l lăsa pe acest străin să preia comanda propriului teritoriu.

— I-am promis omului ceva special şi ceva special o să primească.

Se duse înapoi în spatele magazinului şi se întoarse de acolo ca şi cum i-ar fi simţit întrebarea mută.

— N-am talente de bucătar, dar am făcut câteva mese memorabile la viaţa mea. De ce nu controlezi legumele în timp ce caut pe aici să descopăr ce-mi mai trebuie ca să mă apuc de lucru?

— De ce nu ţi-aş arăta câteva căsuţe ca să alegi unde să dormi la noapte? se opuse ea cu răceală, enervată de felul în care prelua controlul

— Bine, fu el de acord, venind înapoi spre ea, dar să arunc o privire în frigider, să văd dacă găsesc ceva ce pot folosi.

Cu buzele strânse, Ann deschise frigiderul şi-l lăsă să cotrobăie prin el. El scoase nişte broccoli, dar nu făcu niciun comentariu până când nu-i arătă camerele pentru a alege în care din ele va dormi.

— Foarte drăguţ, spuse el, după ce vizită prima căsuţă decorată în tonuri de albastru şi verde în care se întrepătrundeau nuanţe de galben-auriu pentru a accentua culoarea soarelui care strălucea pe coastă.

Tonuri de coral şi maro-ciocolatiu, roşu-cireaşă şi bleu, roz şi gri delicat, provocară acelaşi comentariu la vizitarea următoarelor căsuţe.

— Este foarte frumos peste tot, spuse el, când intrară în a cincea şi ultima căsuţă în afară de cea a lui Harvey Jones, un aranjament splendid de stacojiu şi tonuri de roz mergând până la vişiniu… Ai impresia că un decorator de elită s-a dezlănţuit în acest loc uitat de lume.

— Aşa crezi?

În spatele cuvintelor nonşalante, inima ei de decorator era încântată. Întotdeauna avusese ochi pentru culoare, cea neobişnuită căpătând o semnificaţie aparte sub degetele ei experte. Ea făcuse toate draperiile şi cuverturile asortate, din rămăşiţe culese de ici şi de colo.

— Puţini oameni au şansa să angajeze un decorator ca acesta, spuse el gânditor, apoi se întoarse ridicând sprâncene întrebătoare spre ea.

În ochii lui era o uşoară strălucire care semnifica amuzament şi altceva… Ceva care o făcea să înghită în sec şi să se uite în altă parte.

— N-ai de gând să-mi spui cine este el?

Obrajii ei se înroşiră când răspunse, jenată:

— Nu este un el, este… eu sunt.

Sprâncenele se ridicară şi mai mult, iar amuzamentul se schimbă în surprindere.

— *Tu*? se uită el în jur de parcă aprecia decorul cu ochi noi, apoi se întoarse înapoi la Ann. Pentru ce naiba cineva cu un astfel de talent s-a stabilit într-un loc uitat de lume ca ăsta?

— Este o… o poveste lungă şi mă îndoiesc că te-ar interesa, spuse ea repede.

Dar n-avea de gând să-i spună povestea ultimilor

câţiva ani acestui bărbat care va ieşi din viaţa ei mâine sau poimâine, la fel de repede precum intrase. Se îndreptă spre uşă:

— Nu crezi că ar trebui să ne apucăm de cina pe care ai promis-o domnului Jones?

El păru din nou gânditor, dar nu făcu decât să dea din cap înainte da a o urma înapoi în magazin. Se duse în spate să studieze conservele de pe rafturi, apoi spuse distrat:

— Ai cumva nişte vin?

— Nu aici, dădu ea din umeri, dar Greg trebuie să aibă în apartamentul său de la etaj. Mă duc să văd.

Trecu repede pe uşa care separa magazinul de scara ce ducea spre apartament, fugind uşor pe scări şi oprindu-se cu răsuflarea tăiată când ajunse la apartamentul micuţ, dar cu o cameră de zi mobilată vesel. Alergase pe scări de mii de ori fără să simtă această strângere în piept, aşa că de ce acum? Nu era îngrijorarea pentru Greg, realiză ea cu vinovăţie – el nu-i mai venise în minte în ultima jumătate de oră.

Trebuia să fie faptul că la parter se afla un străin pregătind o mâncare elaborată, ca şi cum nu ar fi fost nimic neobişnuit în asta. Un bărbat atrăgător de asemenea, unul cu care urma să rămână izolată un timp. Gândul îi transmisese fiori de-a lungul şirei spinării, dar fiori plăcuţi.

Zâmbind în sine, se duse la bufet şi căută vinul în interiorul întunecat. Poate că Jennifer avea dreptate, nu vedea suficienţi bărbaţi la nivelul ei. Oricum, acesta trebuia să fie în jur de treizeci de ani şi era posibil să fie căsătorit şi stabilit cu familia undeva la marginea oraşului. Totuşi acea aură nu părea să se aşeze pe umerii lui îmbrăcaţi obişnuit.

Uşurată, găsi două sticle – una parţial plină şi cealaltă nâncepută

— Şi le duse în josul scărilor. Le aşeză pe tejghea

aproape de locul unde el curăţa legumele pe care le găsise, deloc surprinsă că se instalase ca acasă.

Părea complet absorbit de sarcina de a tăia morcovii în bucăţele mici, neuitându-se în sus pentru a-i arăta că este conştient de prezenţa ei. Trebuie să fi fost la fel cu tot pe ceea ce punea mâna, ghici ea. Erau mâini cu degete lungi, cu unghii tăiate drept şi care încă purtau bronzul verii. Poate că era un artist, ceea ce explica abilitatea lui în bucătărie, dar nu-l vedea totuşi cocoţat în faţa unui şevalet cu orele, aşa cum făceau unii oaspeţi la Clifftop când se apucau să picteze golful şi stâncile spălate de valuri. Trebuie că făcea ceva pozitiv, ceva care presupunea energie fizică.

— Sunt arhitect, rosti el de parcă i-ar fi citit gândurile şi făcând-o să se înroşească până la urechi.

Era jenant să ştie ce-i trecuse prin cap despre el, într-un mod personal.

— Numele meu este Steve Darwin, am treizeci şi doi de ani şi acum sunt…

— Steve Darwin? repetă ea fără a-i veni să creadă. Dar te cunosc! Cel puţin, se corectă ea în grabă, ştiu despre munca dumitale. De fapt, urma să vorbeşti clasei mele de la universitate, dar eu… n-am putut urmări.

Nu putuse fiindcă tatăl ei murise brusc, cu o săptămână înainte ca renumitul Steve Darwin să vorbească despre mobilarea interioarelor în arhitectura modernă.

El o privi, mărunţitul morcovilor fiind uitat. Ochii lui trecură peste tenul ei de culoarea piersicii, albastrul ochi lor încadraţi cu gene neobişnuit de negre pentru o blondă, nasul scurt şi drept peste o gură plină, înainte de a-i atinge umerii, sânii mici, dar perfect simetrici, talie şi şolduri… apoi scutură din cap, neîncrezător.

— Tot nu înţeleg ce caută aici, departe de lumea civilizată, o fată care arată aşa şi este atât de talentată.

Ea observă că pusese întâi felul în care arăta, atenuându-şi complimentul. Dar nu era chiar surprinsă…

era genul de bărbat care aprecia aparenţa femeii înainte de altceva.

— Tatăl meu a murit când urma să trec în anul trei, spuse ea încet, neuitându-se la el. Greg avea doar şaptesprezece ani, aşa că eu…

— Ai făcut marele sacrificiu? o ironiză el părând furios pe ceva din ce spusese ea. Ai renunţat la carieră şi te-ai îngropat pe tine şi talentul tău aici?

— Mă voi întoarce la ea, izbucni Ann, imediat ce voi simţi că Greg se poate descurca pe cont propriu. Acum are nouăsprezece ani şi într-un an sau doi pot continua de unde am întrerupt.

Steve scutură încet din cap. Steve. îi plăcea numele, dar nu şi bărbatul care-l purta.

— Nu este uşor să preiei de unde ai întrerupt, în orice domeniu. Creşti, te maturizezi, pierzi elanul care te face să vrei să faci indiferent ce, în primul rând.

Vocea lui căpătase un ton amar, şi continuă în aceeaşi manieră.

Ann nu-l mai asculta, în minte apărându-i informaţiile pe care le cunoştea despre el.

Uşor de reamintit că proiectase câteva clădiri în Los Angeles, cunoscute internaţional, ca şi rezidenţe spectaculoase pentru bogaţi şi faimoşi, dar ceva la un nivel mai personal îi veni în minte.

Da, bineînţeles. Fusese căsătorit cu Janine James, actriţa care-şi căpătase faima şi bogăţia într-un serial de televiziune foarte popular. Despărţirea lor primise o atenţie remarcabil de mică, luând în considerare prestigiul ambelor părţi.

Annei nu-i venea să creadă că acum se uita la una din acele părţi, mai ales de când preluase sarcina umilă de a pregăti legumele pentru un fel de mâncare pe care ar fi trebuit să-l prepare ea. Mutându-se mai aproape, îl îndepărtă de tejghea şi luă cuţitul pe care el îl lăsase acolo.

— Asta este treaba mea, spuse ea rece, iritată că nu-i

spusese imediat cine era.

Degetele bărbăteşti le apăsară pe ale ei şi-i luară cuţitul.

— Ce diferenţă este acum, când ştii cum îmi câştig existenţa? Ţi-am spus, nu sunt străin de bucătărie şi-mi place mâncarea bună, bine gătită. Vrei să spui că eşti maestră în arta culinară la fel cum promiţi în design, pompezi benzină şi vinzi lămpi antifurtună turiştilor care stau în corturi?

Rănită de sarcasmul lui, Ann îşi răsuci capul să se uite la el şi se tulbură descoperind că ochii căprui erau atât de aproape de ai ei. îi putea vedea liniile subţiri de la colţurile ochi lor şi firele de păr ale sprâncenelor lui negre. Paloarea îi dispăruse, acum că socul posibilului accident trecuse.

— Nu, nu sunt, răspunse ea cu o voce răguşită, dar o să mă străduiesc să prepar ceva decât să stau jos şi să mă uit cum găteşte renumitul Steve Darwin!

El oftă, iritat.

— În acest moment sunt un om obişnuit mort de foame, deci… se întrerupse când ochii îi căzură pe cele două sticle pe care ea le lăsase pe tejghea şi o descărcare electrică o străbătu când braţul lui se întinse după sticle, atingându-i sânii. Dumnezeule cât de vechi este ăsta? mirosi el şi pe urmă se strâmbă, după ce scoase dopul de la sticla parţial folosită. Nu mai este decât oţet.

Ann îşi revenise destul ca să riposteze:

— Credeam că vinul se îmbunătăţeşte cu vârsta!

— Deloc, şi cu siguranţă nu o sticlă care este deschisă de Dumnezeu ştie când!

Ea îl privi indignată cum aruncă vinul în chiuvetă cu dezgust, înainte de a lua a doua sticlă, cea plină.

— Ah, acesta poate fi utilizabil, constată el. Nu voi avea nevoie de mult pentru gătit, aşa că putem folosi restul la masă. Poate vrei să te întinzi până când termin ce am de făcut?

— Vinul acesta aparţine lui Greg, protestă ea, încruntându-se la el.

— Şi? Este de presupus că va aduce mai mult de la Carmel, dacă blonda Jennifer n-o să-l distrag prea mult, o privi el zâmbind. Ghicesc că este plăcută ochiului, altfel n-ai fi părut aşa de îngrozită când ţi-ai dat seama că ar putea petrece două nopţi împreună.

O abilitate de a citi gândul altuia se putea construi pe apropierea dintre doi oameni familiarizaţi cu personalitatea şi valorile celuilalt, dar cum asta nu intra în niciuna din aceste categorii, Annei îi era ciudă.

— Mă îndoiesc să aducă mai mult vin la întoarcere, spuse ea scurt, atâta timp cât bea foarte puţin. Este mai preocupat să-şi menţină forma decât să se lase pradă plăcerilor ieftine.

Cuvintele sunară prosteşte şi se aşteptă la privirea sardonică pe care i-o aruncă.

— Foarte bine pentru el, aprobă Steve, dar sunt curios să ştiu ce înţelegi prin plăceri ieftine. Atracţia faţă de sexul opus este una din ele?

Ann se înroşi, dar nu se lăsă.

— Dacă nu este bazată pe un fundament solid de dragoste şi respect, atunci da.

Îşi muşcă buza, dorindu-şi să nu fi rostit aceste cuvinte puritane, ghicind cum le va interpreta el.

Un om cu şcoala vieţii – carieră de succes, căsătorit cu o actriţă la fel de plină de succes şi de o incontestabilă frumuseţe, eşecul căsătoriei – trebuie să găsească vederile ei extrem de naive.

Ochii lui îi întâlniră pe ai ei într-o apreciere gânditoare şi ştiu că-l interpretase greşit.

— Ai putea să ai dreptate, recunoscu el încet şi inima ei sări din piept când îşi puse mâinile într-un loc între talie şi coapse.

Pentru un moment, simţi căldura lor prin bumbacul subţire al fustei, apoi clipi când o ridică.

— Acum, ocupă-te de aranjarea mesei, iar eu voi continua cu pregătirea mâncării.

Simţindu-se ca o proastă, şi vag surprinsă de propria ei reacţie, Ann se duse să ia faţa de masă, tacâmurile, şi aşternu o masă de colţ în mica sală de mese vecină cu bucătăria. Ca un ultim gând, aduse crizantemele pe care le luase din grădină şi le puse într-un vas pe care-l aşeză în centrul mesei, care căpătă astfel un aspect festiv.

De ce nu? Seara promitea să fie, dacă nu festivă, cel puţin una interesantă.

Capitolul 2

Se schimbase, după ce stătuse mult în faţa garderobei, într-un puloveraş negru şi o fustă înflorată din bumbac. Concediată din bucătărie, găsise refugiul în dormitorul de deasupra.

Steve Darwin păruse perfect în acest rol, chiar plita şi cuptorul de aragaz răspundeau la atingerea lui sigură, făcând-o pe Ann să se întrebe de ce se plângea Jennifer atât de mult de acestea. Fripturile stăteau întinse aşteptând să fie puse pe grătar când cartofii copţi erau suficient de făcuţi, sosul ce trebuia pus fripturii sfârâia uşor în tigaie împrăştiind mirosuri care o făceau să-i lase gura apă.

Era o masă care cerea lumânări şi muzică de vis, ceea ce ea şi aranjase înainte de a urca la etaj. Lumânări roz şi lungi stăteau în sfeşnicele lor umile de ceramică şi o învârtire a butonului va aduce muzica potrivită.

Era stupid, proteste de romantic aşa cum ar spune Jennifer, să te laşi pradă senzaţiei plăcute de exaltare care o cuprindea. Oglinda îi spunea că nu era mai atrăgătoare decât în mod normal, principalul ei atu fiind prospeţimea, liniile trupului fiindu-i scoase în evidenţă de puloverul moale de lână şi fusta viu colorată strânsă pe coapsele înguste înainte de a se desface ca un clopot în jurul genunchilor. Era cumva prea elegantă, prea evident conştientă de ilustra prezenţă a lui Steve Darwin?

Problema fu rezolvată arbitrar când o strigă la scări, de parcă el şi nu Greg era fratele ei.

— Masa este gata, supa te aşteaptă.

Bineînţeles că nu supa o aştepta la masă şi-şi ţinu răsuflarea la vederea fileurilor de anşoa stând pe un pat de legume suculente, în trei farfurii. Harvey Jones era deja instalat la masă, vădit impresionat de lumânările care licăreau peste felul apetisant din faţa lui.

— Ştii cum să aranjezi lucrurile pentru un bărbat, constată el, de-abia aşteptând să se aşeze şi Ann, ca să înceapă să mănânce. Steve Darwin se materializă din bucătărie şi luă loc lângă ei.

— Mmm, ce bun este, se opri din mestecat Jones ca să spună, cu ochii asupra Annei, peste masă. Îţi pierzi timpul aici, mică doamnă, se exprimă el cu entuziasm. Restaurantele din Los Angeles şi San Francisco ar ucide să aibă o bucătăreasă ca dumneata.

Ann întâlni privirea lui Steve, care vorbi înainte ca ea să aibă timp să-şi nege talentele culinare.

— Aşteaptă să guşti din friptura ei în sos de vin, că n-o să-ţi vină să crezi.

Mai important ca orice, nici ei nu-i venea să creadă. De ce îşi nega Steve Darwin propria măiestrie în favoarea unor abilităţi inexistente ale ei? Nu era din cauză că Harvey Jones, negustor, merita un tratament regal în acest mod. Se îndoia în mod sincer că acesta ar fi observat dacă ar fi fost servit cu ton simplu pe frunze de lăptucă. Şi ea era ignorantă, încuviinţă Ann, totuşi gustul sărat al fileurilor de anşoa îi aţâţa simţurile pentru felul care urma. Dar de ce nu clarificase el situaţia negustorului grăsan, care stătea rezemat după ce-şi înfulecase porţia şi aştepta evident, felul următor.

— Domnule Jones, cred că ar trebui să ştii, începu ea, doar ca să fie întreruptă de ridicarea bruscă în picioare a lui Steve Darwin.

— Să aduc friptura, dragă? o întrebă el, adăugând la

adresa lui Jones: nu-i place să fie lăudată pentru eforturile sale, aşa că o să fac eu onorurile.

Acestea fiind zise, dispăru în direcţia bucătăriei, lăsând-o să se uite cu ochi goi în cei înfundaţi în grăsime ai lui Harvey Jones.

— Ghicesc că soţul dumitale face parte din generaţia modernă, crede în împărţirea completă, chiar şi a treburilor domestice, comentă el cu o încruntătură care sugera că nu împărtăşeşte acest punct de vedere. Când eram tânăr, un tip care intra în bucătărie în afară de a-şi lua o bere din frigider era considerat… nu prea bărbat, dacă înţelegi ce vreau să spun.

— Dar asta a fost cu mult timp în urmă, ripostă ea cu răceală. Multe lucruri s-au schimbat de atunci – ai crede că bărbaţii schimbă scutecele sugarilor în zilele noastre?

El scutură din cap.

— Asta-i ceva ce nu voi face niciodată. Deja am lăsat grija casei şi a copiilor în seama Margei, iar eu am grijă de cheltuieli. În acest fel, nu mai există niciun motiv de ceartă.

Niciun motiv? Poate că Marge îşi făcuse o viaţă a ei proprie, aşa că tot ce avea nevoie de la el erau banii care să-i acopere cheltuielile la sfârşitul lunii.

Speculaţiile încetară când Steve aduse friptura pe o farfurie ovală înconjurată de legume meticulos tăiate şi acoperite cu sos apetisant. Cartofi copţi în coajă stăteau într-un bol, iar în altul se afla broccoli acoperit cu sos de brânză. Ann privi mută tot aranjamentul, întrebându-se unde găsise el ingredientele necesare, calculând repede că brânza se afla pe un raft în frigider. Arpagicul pentru cartofi trebuie să fi provenit din grădina ei minusculă din spatele clădirii, deci săpase pentru ingredientele lui.

— Pot să spun, aprobă Harvey Jones, luând încă o porţie generoasă, că este cea mai bună mâncare pe care am mâncat-o de multă vreme. Când sunt pe drum, de obicei merg la fast-food, iar acasă Marge nu se oboseşte

să-mi facă acest gen de mâncare… Se uită cu coada ochiului la Steve… Eşti norocos să ai o nevastă care găteşte aşa, chiar dacă este prea ruşinoasă s-o servească ea însăşi.

Ann fu cât pe ce să se înecă cu vinul pe care-l sorbea, simţindu-se din ce în ce mai mult de parcă era *Alice în ţara minunilor*. Poate că Steve Darwin începuse acest lucru ca o glumă, dar acum nu mai era deloc amuzant. Cât de bine şi-l imagina delectându-şi prietenii cu povestea înfrumuseţată a felului cum se prefăcuse un timp, pentru un negustor gras, şi este căsătorit cu proprietara timidă a unui motel-cafenea, mai puţin decât prosper, pe autostradă.

— Nu mănânci, scumpo, o certă el uşor, servindu-se singur cu o porţie suculentă de friptură cu legume.

— Dacă n-ar fi aşa de bună, vorbi Jones cu gura plină, aş crede că ai pus otravă în ea. Dar sunt convins că nu vrei să te descotoroseşti de un soţ atât de atent ca Greg, aici de faţă.

— Este exact ce aş vrea să fac în acest moment, scrâşni Ann, fulgerându-l pe Steve Darwin cu privirea şi întâlnind sclipirea de amuzament din ochii acestuia.

— Oh, oh, probleme în cuibul conjugal? Nu vă jenaţi de mine – Marge şi cu mine am avut unele momente rele în căsnicia noastră, dar nu prea multe, râse el. Sunt pe drum atât de mult, încât nu este timp de ceartă. Să ştiţi, poate că sunteţi împreună prea mult şi toate mărunţişurile încep să vă irite, lucruri pe care nu le-aţi fi observat dacă v-aţi petrece timpul separat. Acesta este unul dintre avantajele de a fi negustor – nevasta este întotdeauna bucuroasă să te vadă, râse din nou, apoi se întoarse la mâncarea din farfurie.

— Dar să fii separat nu-ţi aduce necazuri? continuă Steve. Nu se plânge soţia când nu eşti acolo să fixezi ţevile când acestea picură, sau să ridici ferestrele de protecţie împotriva furtunii?

— Oh, Marge ştie şi singură. Oricum, este mai bună ca mine la astfel de chestii… O privi pe Ann… Acum, dumneata… îţi cunosc numele? Oh, Ann, numele este drăguţ, ţi se potriveşte. Ei bine, Ann, gândeşte-te cum ar fi fără Greg aici să te ajute. Am remarcat…

Creierul Annei fierbea când el continuă să-şi expună teoria despre presupusa căsătorie. Ca şi cum era cel mai bun sfătuitor din lume, se înfurie ea în tăcere. Cu un grăunte de încurajare, şi-ar fi petrecut noaptea în patul ei fără niciun gând la Marge. Imaginea trupului gras în patul acoperit cu atâta gust, de la etaj, o făcu să se îngreţoşeze. Se cutremură şi fu conştientă de privirea încruntată a lui Steve.

De-abia se atinsese de mâncare, dar se ridică şi propuse cafea, nerăbdătoare ca cei doi bărbaţi să plece. Capul începea s-o doară, parţial din cauza îngrijorării pentru Greg, parţial fiindcă era obosită de jocul stupid pe care-l juca Steve Darwin.

— Ai vrea s-o fac eu? întrebă el, mult mai atent decât ar fi fost Greg, dar cel puţin Greg era cinstit şi deschis.

— Nu, scrâşni ea din dinţi şi intră în bucătărie, luând automat filtrul de cafea şi turnând apă rece în el.

Ochii îi erau furioşi când puse linguriţele de cafea şi gura i se strânse când auzi frânturi din conversaţia celor doi din camera de mese, predominând vocea lui Harvey Jones. Probabil dezvolta mai departe înţelesurile unei căsnicii fericite, deşi era puţin cam târziu s-o repare pe cea a lui Steve Darwin, gândi ea cu greutate. Nu era de mirare că Janine James divorţase, dacă el făcea întotdeauna astfel de glume. Acest gând atrase după sine un altul… pentru cât de multe femei îşi asumase diferite identităţi?

— Ar fi trebuit să-ţi mănânci cina, spuse el din spatele ei făcând-o să tresară, apoi se întoarse să-l privească furioasă.

— Nu crezi că toate acestea sunt cam copilăreşti? se răsti ea.

— Vorbeşte mai încet, o avertiză el. Vrei ca aşa-zisul viitor amant al tău să afle că nu suntem căsătoriţi?

Ann inspiră adânc, apoi şuieră:

— Exact asta vreau să afle! Lucrul acesta este ridicol…

— Tu l-ai început, tu i-ai spus că-ţi aştepţi soţul să se întoarcă de la Carmel, şi nu i-ai corectat impresia când m-a văzut şi a făcut o eroare de identitate. Totuşi, dădu el din umeri şi se îndreptă spre sala de mese, dacă asta este ceea ce vrei, o să-i spun eu.

— Nu, aşteaptă! îşi muşcă Ann buzele când îl văzu că pleacă.

De ce să intre în nişte explicaţii lungi cu un bărbat pe care nu-l va mai vedea după o zi sau două de şedere forţată împreună? în afară de asta, era foarte posibil ca Jones să se întoarcă la modul lui libidinos de comportare, dacă ştia adevărul. Adormit în căsuţa lui, nu-l va auzi pe Steve când se va întoarce…

— Bănuiesc că s-a mers prea departe ca să ne oprim acum, încuviinţă ea cu o ridicare din umeri şi el îi aruncă o privire grea.

— Şi eşti de acord că nu m-am pretat la asta doar pentru plăcerea mea copilărească?

Vocea lui era joasă, dar cuvintele o plesniră ca o palmă.

Ann îşi umezi buzele, apoi dădu din cap repede, înainte de a se întoarce să se ocupe de cafea, care era gata. Ce idioată proastă şi naivă trebuie s-o creadă! Un om cu poziţia lui în lumea profesională, un om cu toată experienţa pe care trebuie s-o fi avut, cu greu s-ar fi amestecat într-o situaţie ca asta. El păruse indignat când îl acuzase că este copilăros.

— Am ceva în maşină care va merge foarte bine cu cafeaua, anunţă Jones când apăru cu tava la masă. Durează doar un moment.

Sări în picioare cu o deosebită agilitate pentru un

bărbat de mărimea lui.

Pentru a umple tăcerea jenantă lăsată de absenţa lui, Ann începu să toarne cafeaua, întrebând politicos când o puse în faţa lui Steve:

— Vrei frişcă şi zahăr?

Nedumerită de tăcerea lui, se uită în sus şi prinse sclipirea de amuzament din ochii lui.

— Nu prea te pricepi la subterfugii, nu?

— N-am avut niciodată motiv să apelez la aşa ceva, ripostă ea cam ţeapănă. Ce te face să spui asta?

— Este de presupus că dacă aş fi fost soţul tău ai fi ştiut dacă beau cafeaua cu frişcă şi zahăr, sau unul din ele, o ironiză el şi ea se înroşi.

— Oh! Deci, cum o bei?

— Neagră, cu un pic de zahăr.

Degetele îi tremurau când duse linguriţa cu zahăr spre ceaşcă şi vărsă câteva firicele pe farfurioară. Era din nou o prostie, ca şi cum a şti cum bea el cafeaua era cine ştie ce intimitate!

— Iată-mă-s, reapăru Jones ducând o sticlă rotundă cu un lichid auriu-închis… Puţin din asta ne va înveseli. Nu în fiecare zi rămâi izolat cu nişte străini, nu-i aşa?

— Mulţumesc, dar eu nu voi bea, refuză ea aducând două pahare curate. Nu-mi face bine.

— Acum, este o chestiune de gust, micuţă doamnă, făcu cu ochiul Jones în direcţia lui Steven. Greg aici de faţă consideră că are un efect bun.

— Oh, Ann nu are nevoie de stimulente artificiale, spuse el fără a clipi din ochi. Ea este… o femeie completă.

Pufăitul plin de indignare al Annei se pierdu în râsul gros al negustorului care o urmări până în bucătărie. Cum îndrăznea să facă astfel de remarce insinuante despre ea? Chiar dacă era soţia lui, n-ar fi apreciat felul în care îi trâmbiţa abilităţile în faţa unei lumi întregi. Chiar dacă aş avea abilităţi amoroase, lucru de care se îndoia.

Bărbaţii nu părură se observe tăcerea ei rece când

împărţiră sticla de brandy, Harvey – aşa cum insistase să i se spună – luându-şi partea leului. Steve bău mai moderat, cerând de mai multe ori să i se umple ceaşca de cafea. Durerea de cap a Annei deveni mai persistentă, de parcă se lăsa pradă plăcerii băutului. În cele din urmă se ridică şi anunţă că se duce la culcare.

— Atât de devreme, rosti Harvey cu o voce cleioasă, ducând o mână nesigură spre sticla care se golea rapid, şi n-ai băut nimic.

— Nu, mulţumesc… îi aruncă o privire grea lui Steve… Te uiţi la căsuţa nr. 1 înainte ca eu să urc la etaj? îţi las cheile pe tejgheaua magazinului.

Indiferent dacă auzise sau nu ceea ce-i spusese, o luă pe scări spre apartamentul ei, prea îndurerată şi obosită ca să se întrebe dacă îşi vor aminti să stingă luminile şi să zăvorască uşile. De fapt, nu era nicio problemă atâta timp cât nimeni nu putea veni dinspre nord sau sud. Chiar şi Louise, care locuia la douăsprezece mile spre sud, nu va putea ajunge mâine, realiză ea când îşi atârnă în dulap fusta înflorată şi puloverul negru. Dar nu vor mai exista clienţi aşa că nu era o problemă.

Vocile bărbaţilor se auzeau încet la etaj, după ce îşi îmbrăcase cămaşa de noapte de flanelă pe care şi-o punea în nopţile friguroase şi adormi cu acest zgomot de fond.

Zgomotul unor bufnituri grele şi a unei târâri pe scări o trezi din somnul plin de vise. Se ridică dreaptă în pat cu inima bătându-i alarmată, în timp ce înjurături şi gemete de protest îi veneau pe buze. Azvârlind cuverturile încălzite de căldura trupului ei, lipăi cu picioarele goale pe pardoseală şi-şi lipi urechea de uşa închisă. Zgomotul se intensifica şi ea se trezi de-a binelea.

Trebuie să fi fost Steve şi Harvey, nu putea fi altcineva, dar ce făceau, beţi cum evident erau, pe scările de la apartament? Brandy-ul le inflamase amândurora simţurile încât voiau să se năpustească asupra ei în timp ce dormea?

Un zâmbet uşor îi rotunji buzele. Nu era vorba să se năpustească asupra ei, mai curând ea se va năpusti asupra celor doi beţivi dându-i cap în cap în speranţa că le ca introduce ceva bun-simţ în ţestele lor groase. Fără să se mai obosească să-şi pună un halat, deschise larg uşa şi păşi în micul hol, apoi merse hotărâtă spre capătul scării şi aprinse lumina.

Înăbuşindu-şi un râs isteric se uită la cei doi bărbaţi luptându-se să ajungă în capul scărilor. Harvey Jones se prăbuşise grămadă fără să-şi atingă scopul – uşa de la dormitorul ei – şi Steve se lupta în van să ridice silueta umflată de pe holul mochetat.

— Niciunul din voi n-o să reuşească, aşa că de ce nu vă întoarceţi de unde aţi venit şi s-o luaţi de la început? Căsuţele sunt la acelaşi nivel, nu există scări cu care să vă luptaţi.

— Foarte nostim, se uită Steve în sus, dezgustat, mult mai treaz decât se aşteptase ea. Dacă îţi închipui că o să mă lupt cu această matahală s-o duc înapoi la parter şi să umblu în întuneric după căsuţa lui, nu eşti în toate minţile. Aici este şi aici va rămâne, dacă nu vrei să mă ajuţi să-l pun într-un pat.

— Dar… începu Ann, apoi îşi făcu repede socoteala că patul lui Greg era liber şi nu era nicio nenorocire să-l ducă acolo pe Harvey Jones pentru o noapte, deşi Greg probabil n-ar aprecia ca un străin gras şi beat să-i folosească aşternuturile.

Dar Greg nu era aici şi ea putea spăla totul mâine. Repede, coborî două trepte şi prinse cele două mâini grăsane.

— Eu voi prelua cea mai mare parte a greutăţii, spuse Steve oftând, aplecându-se şi înconjurând mijlocul burduhănos, bombănind.

Amândoi reuşiră să tragă matahala din holişor şi apoi, oprindu-se din când în când, să-l ducă în camera lui Greg şi să-l trântească în patul de o persoană. Pe fruntea

lui Steve strălucea sudoarea când se ridică în cele din urmă şi se uită în jos la nemişcatul Jones.

— Ce capacitate, se minună el. Două treimi din sticlă şi jumătate dintr-a mea. Ann se uită la el, notând privirea lui ceţoasă şi uşoara clătinare. Dacă socotelile ei erau corecte, el însuşi consumase o treime din sticla lui Harvey Jones, ca şi jumătate din a sa proprie. Suficient ca să fie un om obişnuit şi ea nu avea niciun motiv să presupună că era altfel.

— Mai bine ai lua patul meu, spuse ea repede, îndreptându-se spre uşă, dar întorcându-se când îl auzi că scoate un geamăt.

— De ce naiba crezi că am stat şi l-am observat cum bea? Ca să-l ţin în afara patului tău! Şi acum mi-l oferi mie.

— Patul meu fără mine în el, preciză ea, ieşind din hol şi trezindu-se că o urmase încet, arătând mai mult decât perplex.

— Dar unde vei dormi?

— Voi găsi eu un loc.

El păru să nu remarce decorarea feminină a camerei când intră în ea, doar cuverturile desfăcute pe care le zvârlise în lături, care îl invitau

— Mi se pare minunat, spuse el, dar insist să-l împarţi cu mine. Oh, nu fi îngrijorată, dădu el din mână, eu nu sunt Harvey Jones. Niciodată… se aşeză să încerce salteaua, n-am forţat vreo femeie. Adevărul este că, zâmbi el uşor jenat, eşti în siguranţă cu mine, aşa cum ai fi cu un eunuc… căscă el, din haremul sultanului.

Vocea lui scăzu în intensitate şi Ann văzu cum adoarme brusc. Pentru un moment îl observă – urcarea şi coborârea ritmică a puloverului negru strâns pe piept, linia relaxată a maxilarului ferm care arăta începutul înnegririi bărbii, gura îndulcită de plinătatea ei, genele lungi care se odihneau pe obraji… într-un fel, în somn era nevinovat, vulnerabil… oare va urî la trezire această expunere, această vulnerabilitate? Câte femei îl văzuseră aşa, gândi

ea fără să vrea… femei pe care le atinsese cu iubire, le mângâiase şi făcuse dragoste cu ele?

Ann se înfioră în aerul rece al nopţii, gândindu-se la canapeaua din camera de zi şi cât de inconfortabil ar fi să-şi petreacă noaptea acolo. Se va trezi cu mult înaintea lui Steve, aşa că de ce n-ar împărţi patul suficient de mare pentru amândoi?

Trase cuvertura peste trupul lui adormit. Ca şi cum era învăluit de căldură, el oftă şi se întoarse pe o parte. Ann înconjură patul şi se strecură în partea neocupată, ghemuindu-se ca să-i fie cald, conştientă de masa de lângă ea. Cum putea Janine Janes să doarmă bine fără această masă lângă ea?

Capitolul 3

Ann se trezi devreme, dar nu suficient de devreme. Întinzându-se ca să-şi alunge somnul, piciorul îi întâlni ceva tare. Clipind să-şi revină, se uită într-o pereche de ochi căprui care-i erau familiari.

— Dormi foarte liniştit şi te trezeşti în acelaşi fel, observă calm Steve ca şi cum noaptea trecută fusese luna lor de miere după o logodnă scurtă.

Ann se ridică în capul oaselor şi-l privi cu seriozitate.

— Harvey? răsuflă ea cu teamă.

— Mă îndoiesc că-şi va arăta faţa înainte de prânz, chicoti el. A făcut-o lată, astă-noapte.

— Dar ai făcut-o şi tu, spuse ea cu acreală.

Făcu gestul să dea la o parte cuverturile, dar braţul lui o opri.

— Dacă am făcut-o, a fost pentru binele tău… Strecură un braţ inofensiv pe perna din spatele ei, înconjurându-i capul… Crezi că l-aş fi lăsat să urce aici şi… să-şi facă de cap cu tine, ca s-o spun pe şleau?

— Apreciez grija ta, ripostă ea, stând lungită lângă trupul lui pe jumătate întors. Dar cred că m-aş fi descurcat cu domnul Jones, beat cum era.

— Aşa crezi? Să presupunem că ar fi ajuns în

dormitorul tău şi ar fi căzut pe tine aşa… în ciuda supleţii sale era surprinzător de greu când îi ţintui trupul mic pe saltea… Ai fi fost în stare să faci ceva?

Era prea conştientă de apăsarea torsului lui musculos ca să facă ceva mai mult decât să murmure:

— Bineînţeles.

Concentrarea se duse când vârfurile degetelor lui se ridicară şi-i atinseră uşor pielea sub pomeţi înainte de a-i urmări linia bărbiei, cu o privire curios de intensă. Un fior brusc de conştienţă senzuală o făcu să clipească atunci când degetele lui îi urmăriră curba lină a buzelor.

— Oh nu, te rog, nu.

Vocea ei şoptită suna mai curând a invitaţie decât a respingere şi văzu interesul crescut din ochii lui când privirea îi căzu pe buzele ei desfăcute. Era imposibil de crezut că aici, în pat, în plină lumină a zilei, un bărbat pe care nu-l cunoscuse decât ieri, stătea întins intim peste ea şi era pe cale s-o sărute… şi nu orice bărbat. Acesta era Steve Darwin, faimosul arhitect şi cândva soţ al unei favorite a micului ecran.

Simţea că i se înmoaie oasele, că este incapabilă să mişte, când el îşi aplecă şi mai mult faţa şi o sărută. Era mai mult şi în acelaşi timp mai puţin decât la ce se aşteptase. Buzele lui o tachinau, dar nu se deschiseră să le posede pe ale ei cu acelaşi val de pasiune carnală care o cuprinse brusc. Când braţele ei se ridicară să prindă umerii de deasupra ei, el se smulse şi se rostogoli pe spate, inspirând adânc.

— N-am plănuit să se întâmple asta, spuse el răguşit, îmi cer scuze.

— A fost doar un sărut, replică Ann pe un ton uşor care acoperea sentimentul de tulburare din ea.

Dând la o parte cuverturile, sări din pat, conştientă de ochii lui când îşi adună la întâmplare lucrurile pe care să le poarte în acea zi. Când deschise uşa, se întoarse spre el să-i spună:

— Baia este a doua uşă la dreapta de aici. Poţi s-o foloseşti când sunt gata, sau poţi folosi baia de la căsuţa ta… cheia trebuie să fie încă pe tejgheaua de la magazin.

Fără să-i aştepte răspunsul, dacă o fi fost vreunul, păşi în hol şi în braţele unui Harvey Jones năuc, care-i aruncă o privire jenată, din ochii lui roşii.

— Regret, v-am trezit pe amândoi? Ăă… a trebuit să folosesc…

Explicaţia rămase neterminată, dar înţelesul era clar, când intră în camera lui Greg şi închise uşa. Probabil că era tot ce vedea din el pentru cea mai mare parte a zilei, gând care nu o deranjă deloc. Ceea ce o deranja era că trebuie s-o fi auzit vorbind cu Steve în dormitorul ei, aşa că povestea cu căsătoria ar fi mai greu de negat acum.

Sub duşul pe care-l făcu rece, pentru a înlătura orice urmă a pasiunii pe care Steve i-o inspirase, se îngrijoră pentru cazul în care Greg reuşea să ajungă astăzi, înainte de plecarea lui Harvey. Cum îi putea explica faptul că petrecuse noaptea cu un străin cunoscut unei alte persoane ca soţul ei? Ar fi greu în situaţia de a-i pune întrebări despre aranjamentele de dormit pe care el şi Jennifer le făcuseră la Carmel pentru şederea lor forţată.

Gândul încă o mai deranja când era jos în bucătărie, prăjind şuncă şi ouă pentru doi, presupunând că Harvey Jones nu va fi interesat de mâncare după beţia de astă-noapte. Controlase telefonul, dar linia era încă moartă. Poate că cei de la autostrăzi curăţiseră drumul, dar nu reinstalaseră liniile telefonice. Schimbând postul la radioul pe care-l pusese pe tejghea, după ce curăţase masa folosită pentru cina de aseară şi aşternând masa pentru micul dejun, se încruntă iritată când auzi şi mai multă muzică.

— Încruntătura asta este pentru mine sau nu-ţi place muzica country?

Ann se uită în sus şi inima îi tresări. Steve Darwin trebuia să fie cel mai atrăgător bărbat pe care-l întâlnise vreodată. Notase cum cheia dispăruse de pe tejghea când

coborâse la parter şi utilizase timpul care-i rămăsese ca să se folosească de ea. Emanând prospeţime din fiecare por, era clar că se bărbierise, îşi schimbase hainele şi-şi pieptănase părul. Niciun semn din mahmureala care se arătase la Harvey Jones când îl întâlnise pe coridor. Ce anume o întrebase?

— Nu, sprânceana încruntată nu este pentru tine şi da, îmi place muzica – dar nu când încerc să găsesc un program de ştiri.

— Vrei să încerc eu în timp ce tu pregăteşti micul dejun? Miroase bine, apropo.

El veni cu uşurinţă la ea şi un miros de aftershave cu lămâie îi pătrunse în nări aşa încât se îndepărtă brusc şi se duse să supravegheze şunca sfârâind în tigaie. Ce uşor ar fi să facă o pasiune de adolescentă pentru un bărbat pe care nu l-ar mai întâlni după ce aceste două zile s-ar duce. Oh nu, nu căuta acel gen de suferinţă. Când se va îndrăgosti, va trebui să fie cineva care să corespundă cerinţelor ei. Cum arăta nu avea prea mare importanţă, dar blândeţea, tandreţea, interesele comune, aveau. Un bărbat care trecuse prin eşecul unei căsătorii cu Janine James nu mai avea blândeţe şi tandreţe rămasă în el şi precis, avea puţin sau deloc din valorile ei.

Luând şunca din tigaie, o lăsă să se scurgă, timp în care se ocupă de ouă.

— Cum îţi plac ouăle? se întoarse ca să întrebe, remarcând că avea acelaşi aer de concentrare în căutarea posturilor de radio, cum avusese seara trecută când pregătise mâncarea.

— Prăjite pe ambele părţi cam zece secunde, răspunse el distrat, dar totuşi precis.

Ascunzându-şi un zâmbet, Ann se întoarse şi sparse ouăle în tigaie. Ce groaznic ar fi să trăieşti cu o astfel de creatură dogmatică! în tăcere, adăugă o altă calitate bărbatului perfect – să nu fie în stare să gătească mai bine ca ea.

— …şi în nordul Californiei, continuând problemele cu alunecările de pământ în zona Big Sur. Cele mai mari, la treizeci de mile sud de Carmel, sunt de netrecut şi este posibil să fie aşa pentru câteva luni. Şi în plus, alunecarea terenului apropiată de Carmel n-ar trebui să dureze atât de mult până când traficul s-ar rezolva, dar unde s-ar ajunge cu drumul blocat mai încolo?

— Nu-şi dau seama că unii oameni trăiesc aici? exclamă Ann, întorcând ouăle în tigaie, distrată.

Steve micşoră volumul unui raport naţional al bursei şi veni să stea lângă ea.

— Pentru cei mai mulţi oameni – pentru mine înainte de a fi înţepenit aici – Big Sur este o frumoasă dar nelocuită porţiune de coastă. Oricine ia drept sigur că un loc ca acesta atrage turismul. Se dădu la o parte când ea ridică tigaia şi puse ouăle într-o farfurie caldă… Vrei să fac eu pâinea prăjită?

— Este făcută, spuse ea repede, spărgând încă două ouă pentru ea, apoi luând pâinea prăjită ţinută la cald. Am pus masa în sala de mese, aşa că dacă vrei să iei astea şi să începi, vin şi eu imediat cu cafeaua.

Jennifer era ceva mai eficientă, neaşteptându-se ca oaspeţii să-şi ducă singuri mâncarea la masă. Dar la urma urmei, Steve Darwin nu era un oaspete obişnuit.

— O.K.

Era bucuroasă că el nu se oferise să toarne cafeaua, sau să aştepte până când venea şi ea la masă. În acest fel, s-ar fi răcit mâncarea amândurora. Dar aşa, a ei era călduţă când luă loc la masă în faţa lui şi avu un sentiment de satisfacţie să remarce că aproape golise farfuria, un sentiment ce se risipi repede. Cât de grozavă bucătăreasă trebuia să fii ca să pregăteşti şuncă cu ouă, pâine prăjită şi cafea?

Căutând ceva să spună, deşi tăcerea nu era neplăcută, ea întrebă:

— N-ai menţionat ce vânt te-a adus în această parte a

lumii.

Apoi se întrebă dacă nu va crede că este prea interesată – doar pentru că petrecuse o noapte în patul ei nu însemna că are dreptul să facă asta! Dar el fu surprinzător de deschis şi de nesecretos.

— Tennessee Tate – trebuie să fi auzit de el, este un cântăreţ de country şi western, o strălucire îi apăru în fundul ochilor, a cumpărat un loc lângă Carmel şi vrea ca eu să mă uit la el să văd dacă se poate face ceva după gustul lui, zâmbi el ironic. Atâta timp cât gusturile mele sunt la mare distanţă de ale lui, nu văd la ce ar fi bună călătoria mea până acolo, dar am ceva timp liber şi-mi datoram o pauză la un proiect care mi-a ridicat mai multe greutăţi decât am prevăzut.

Deşi era flămândă, după ce se lipsise de cina din seara trecută, Ann se opri din mâncat ca să-l asculte. O fascina această convorbire despre aceeaşi lume la care ea renunţase, deşi visurile ei nu se întinseseră mai departe de decorarea caselor celor bogaţi şi faimoşi.

Tennessee Tate era unul dintre cântăreţii ei favoriţi, cuvintele cântecelor lui sunând mai sincer fiindcă el le scrisese pe majoritatea dintre ele.

— El este în realitate aşa cum arată pe scenă şi în înregistrări? întrebă ea ca orice fan, şi el îi adresă un zâmbet ironic.

— Cum îţi pare ţie pe scenă şi înregistrări?

Ann se dădu înapoi, înroşindu-se un pic. Era mai mult felul lui Jennifer să fie atât de prostesc de pasionată; ea însăşi era o persoană mult mai serioasă, dar aceste ultime două zile o scoseseră din rutina în care, îşi dădea seama acum, se fixase. Îşi umezi buzele şi spuse jenată:

— Vreau să spun că pare genul amabil de persoană, foarte sincer.

Steve dădu din umeri şi-şi duse ceaşca de cafea la buze înainte de a răspunde.

— Atâta timp cât cineva din lumea muzicii poate fi în

viaţa reală ceea ce întruchipează pe scenă sau ecran, cred că Tenn este cel mai aproape. Este un tip drăguţ, într-adevăr, şi succesul nu i s-a urcat la cap.

— Mai vrei cafea?

— Nu, mulţumesc, a fost grozav.

Se ridică, apărând nu chiar aşa de înalt şi de zvelt în puloverul galben în care se schimbase. Purta tot blugi, dar o pereche diferită, care-i accentua linia coapselor şi a soldurilor.

— Aş face o plimbare până la plajă, că am făcut păianjeni stând pe loc… Acea privire plină de înţeles însemna că o considera şi pe ea un păianjen de care voia să se descotorosească în briza oceanului? Dar următoarele sale cuvinte negară această idee… Vii cu mine? Prietenul nostru de la etaj nu va mai mişca o bună bucată de vreme.

Simţindu-se dintr-odată fericită, lipsită de griji, Ann spuse:

— Poate voi veni după ce spăl vasele. Nu pot prea des să părăsesc acest loc, dar, se strâmbă ea când se ridică şi începu să strângă vasele, din nefericire, acum pot.

Steve ezită la uşă.

— O să fie o mare diferenţă pentru voi, acum când drumul spre sud este închis atât de mult?… Văzând ridicarea rapidă a sprâncenelor ei, adăugă în grabă… Da, bineînţeles, este o întrebare prostească. Ce o să faceţi tu şi fratele tău în acest timp?

Era rândul ei să dea din umeri. N-avea sens să intre în poveşti lungi despre împrumuturi ipotecare şi lipsa de bani pentru a cumpăra măcar necesarul de bază. Sau faptul că nu şi-o mai putea permite pe Jennifer sau Louise Farmington… se va gândi la ceste lucruri mai târziu.

— Oh, vom supravieţui.

Dar după ce el plecă, primind înainte instrucţiuni cum să ajungă la plajă, spălă vasele mecanic şi-şi lăsă mintea să rumege problemele ce stăteau în faţa lui Clifftop. Cu puţini bani sau chiar deloc, de la clienţii care

nu prea mai treceau, ar fi fost imposibil să facă faţă datoriilor. Poate că puteau închide Clifftop pe durata reparaţiilor şi să găsească de lucru în Carmel… dar chiar dacă Greg putea găsi de lucru la o staţie de benzină, cine ar fi interesat s-o angajeze pe ea temporar?

Încă avea cute de îngrijorare pe frunte când îşi croi drum spre cărarea stâncoasă ce ducea spre plaja semiînchisă de stânci ascuţite de ambele părţi. Îşi luase un pulover peste bluza bleu vârâtă în blugii ei strâmţi. Soarele ardea tare, aşa că îşi făcu mâna streaşină ca să-l localizeze pe Steve.

El stătea ca o statuie urmărind trecerea apei printr-o gaură din stânci, nemişcându-se nici măcar atunci când un val puternic se sparse de stâncile din apropiere şi-l stropi. Ann ezită să-i întrerupă gândurile adânci şi de fapt îi plăcea să se uite la el când nu era conştient că este privit. Înclinarea capului în timp ce privea apa, dezvăluia profilul puternic al unui bărbat care ştia ce vrea şi cum poate obţine. În contrast cu asta era linia vulnerabilă a gâtului sub părul scurt… un bărbat care putea fi rănit în ciuda exteriorului său plin de încredere.

Oare Janine James îl rănise groaznic? Ciudat… ea crezuse că majoritatea greşelilor trebuie să fi fost din partea lui. De ce crezuse asta? Pentru că era atrăgător pentru femei şi din acest motiv în stare să rănească una cu propria lui atracţie spre celelalte? Chiar ea se lăsase pradă acestei atracţii când stătuse întins peste ea în pat, în această dimineaţă. N-ar fi recunoscut niciodată nimănui, ci numai sie însăşi că, pentru câteva momente, dorise să facă dragoste cu ea, să satisfacă o dorinţă de care nu fusese niciodată atât de sigură. Acea dorinţă carnală nu avea nimic de-a face cu dragostea serioasă pe care o va cunoaşte pentru bărbatul cu care într-o zi se va mărita. Mai bine o flacără care arde încet, decât una care străluceşte şi merge fără să lase urme.

Merse spre figura nemişcată şi spuse un „Bună”

nonşalant când se apropie. Steve se întoarse de parcă se trezea dintr-un vis adânc şi-i zâmbi atât de firesc, încât ea ştiu că-l vedea aşa cum puţini ar fi putut. Expresia puţin precaută pe care o avea în mod normal părea să fie risipită de briza oceanului care-i ciufulea părul în şuviţe negre ce-i cădeau peste frunte.

— Bună, se uită el la valul tunător care trecea prin gaura stâncii şi spuse, întrebându-se: Câte mii de ani crezi că ar trebui ca să înlăture acea gaură?

— Probabil mai mult decât pot calcula eu, replică ea, briza mulându-i bluza pe corp şi împrăştiindu-i părul blond în şuviţe lungi pe care încerca în van să le înlăture de pe ochi. Puţin mai departe nu este aşa mare vânt, te deranjează să mergi un pic?

— Sigur că nu.

Intră repede în pas cu ea, îi luă mâna într-a lui şi începu să i-o legene în timp ce-şi lăsau urmele în nisipul din urma lor.

— Eşti fericită că trăieşti într-un astfel de loc, se uită el în urmă şi râse fără niciun fel de inhibiţii, aşa cum nu-l văzuse înainte. Mă simt ca Robinson Crusoe pe această insulă pustie. Dar, se uită la faţa strălucind de sănătate de lângă el, tu nu eşti Vineri. De fapt…

— De ce să nu alergăm în jurul golfului? îl întrerupse Ann repede, temându-se de ce putea spune el atât de serios.

Indiferent ce era, importanţa sa nu putea dura mai mult decât valul care se spărgea la picioarele lor şi apoi se întorcea în anonimatul oceanului.

— Ne întrecem de aici până unde încep celelalte stânci, propuse ea.

Ea începu să-şi retragă mâna, dar el o trase înapoi.

— Care este premiul pentru învingător?

— Cel care pierde trebuie să-i gătească prânzul lui Harvey Jones, strigă ea, apoi se smulse din mâna lui şi începu să fugă de parcă viaţa ei depindea de a ajunge

înaintea lui la locul propus.

Avea avantajul unei lungi experienţe în alergatul pe plajă, dar picioarele ei erau mai scurte decât ale lui, aşa că o depăşi când era aproape de ţintă, iritând-o când îi spuse fără a răsufla din greu ca ea:

— Aş vrea ceva mai pozitiv ca premiu pentru învingător.

Era bun la alergat, nicio îndoială, recunoscu ea când se trânti pe nisipul moale şi încercă să-şi potolească răsuflarea.

— Bine, încuviinţă ea. Dacă mă baţi pe drumul de întoarcere, poţi considera şederea la Clifftop gratis.

El se rostogoli până când trupul aproape îl atinse pe al ei şi se sprijini într-un cot.

— Nu-ţi poţi permite asta, nu-i aşa?

— De ce nu? dădu ea din umeri, ochii întunecându-i-se. Soarta lui Clifftop s-a hotărât când drumul s-a surpat. Un oaspete gratis oricum nu mai are importanţă pentru viitor.

— Asta înseamnă că urmează să vinzi Clifftop?

Sângele îi fugise din braţele cu care ea îşi susţinea capul, dar să le mute ar fi însemnat un cap plin de nisip.

— Cine ar vrea să-l cumpere, date fiind împrejurările?… în vocea ei se simţea iritarea… cine în afară de un om cu capul în norii designului arhitectural în majoritatea timpului, ar visa la acel gen de soluţionare a problemei ei?… Clifftop este o propunere fără valoare. Chiar fără ipotecă… se opri strângându-şi buzele.

Ce ar fi mai plictisitor pentru un om ca Steve Darwin decât să audă despre finanţele unei afaceri care era pe muchie de cuţit.

— Te-ai gândit să-ţi iei o slujbă ca să rezolvi lucrurile?

Ochii ei reflectau albastrul cerului de deasupra lor când se uită la el neîncrezătoare.

— Sunt într-o poziţie mai proastă decât Clifftop.

Nimeni din Carmel nu vrea să ia o altă chelneriţă în extrasezon, ca acum.

— Nu m-am gândit la asta, spuse el gânditor. Ce spui de calificarea ta în decoraţii interioare?

O pufni râsul.

— Te poţi gândi la cineva vrând să angajeze un designer calificat pe jumătate pentru a lună sau două, până este reparat drumul?

— Da, cred că ştiu pe cineva care ar face asta, ripostă el, surprinzător.

— Tu?

Întrebarea rămase suspendată în aer între ei ca un abur subţire, prea multe gânduri umblând prin mintea Annei ca vreunul dintre ele să aibă sens. De ce el ar…? Ce putea ea…? Era el…?

— Nu eu personal, îi îndepărtă viziunea unui apartament cochet cuibărit undeva printre dealurile Hollywoodului pentru uzul exclusiv al amantei lui actuale şi făcu să pară prosteşti propunerile ei.

Ea era departe de tipul de femeie pe care bărbaţii o ascundeau în cartierele luxoase pentru a-şi desfăta simţurile carnale când îi prindea dorinţa. Chiar dacă gândul îi plăcu sau nu, se concentră asupra a ceea ce spuse el în continuare.

— Tennessee Tate vrea să facă o renovare completă a casei sale de la Carmel. Ceea ce înseamnă, în afară de structura arhitecturală, un întreg design interior nou. Unde vei veni tu… îndreptându-se şi stând în capul oaselor, îşi înconjură genunchii cu mâna şi privi fără să vadă nisipul moale de la picioarele lui… îmi dau seama că mi-aş asuma un mare risc recomandându-te pe tine să faci mobilarea interiorului, atâta timp cât ai puţină şcolarizare şi chiar şi mai puţină experienţă, dar aş putea să-ţi dau o indicaţie sau două. Şi odată ce vei vorbi cu el, vei avea o idee clară despre ceea ce vrea. Eu nu mă pricep la acest domeniu, ştiind doar ce se potriveşte şi ce nu, dar atâta timp cât pari

să-i cunoşti personalitatea, zâmbi el uşor fără a o privi, ţi-ai putea face o idee corectă despre ceea ce i-ar plăcea.

Ann îşi limpezi glasul, ştiind că vocea ei se va auzi ca un hârâit sau ca un ţipăt ascuţit.

— De ce… vrei să-mi încredinţezi o astfel de sarcină? întrebă ea răguşit. Fără măcar să ştii că am fost prima în toate clasele pe care le-am urmat, ceea ce n-a însemnat o perioadă prea lungă, îl încercă ea.

Atunci el se uită la ea, întorcându-şi capul astfel încât umbrele de la stâncile din spatele lor îi ascundeau expresia.

— Poate din cauză că sunt avid după fete care renunţă la cariera visată ca să aibă grijă de un frate mai mic – sau pentru că eu cred că o fată care creşte arpagic pe un petec de pământ are multe de oferit

— Sau pur şi simplu nu pot rezista femeilor cu păr blond natural şi ochi care reflectă albastrul cerului.

Ca şi când s-ar fi temut că a spus prea mult, se ridică uşor în picioare apoi se întoarse să-i ia mâna stângă şi s-o tragă lângă el. Un moment, stătură nemişcaţi împreună, uitându-se unul la celălalt cu o familiaritate pe jumătate nedumerită, apoi o târî peste nisip, strigând ca să acopere sunetul vântului:

— De data aceasta eu stabilesc premiul. Un sărut pentru învingător.

Era greu de contestat – învins sau câştigător, ambii câştigau. Mânată de perspectiva de a lucra cu un om atât de eminent ca Steve Darwin, Ann câştigă cursa la limită şi se întoarse să accepte premiul. Se simţea însufleţitor de vie pentru prima oară după ani de zile, când Steve o trase lângă trupul lui, apoi îşi înfipse degetele în părul ei şi-i dădu capul pe spate.

Cu un şoc al recunoaşterii care nu era deloc neplăcut, Ann ştiu că acum când o va săruta, va fi o diferenţă faţă de sărutul de azi-dimineaţă, din pat. Nu făcu nicio mişcare să se îndepărteze de degetele lui, pe care le

simţea pe pielea capului. Buzele ei părură să se topească atunci când el îşi aplecă faţa pentru a le poseda şi braţele ei se ridicară de bunăvoie pentru a se agăţa de căldura puloverului lui moale de lână.

La început, buzele lui purtau răceala sărată a oceanului, dar se încălziră repede la căldura blândă a gurii ei, când se lipi nerăbdătoare de a lui. Ei nu-i era ruşine când trupul i se mulă după conturul trupului lui, sânii obraznici lipindu-se de pieptul lui, când gura lui o exploră pe a ei cu o sensibilitate crescândă.

Pulsul ei părea să crească şi să descrească la fel ca marea de pe plaja de lângă ei. Părea prinsă într-o lume a fanteziei unde timpul nu avea niciun înţeles, doar bătăile insistente ale trupului ei cerându-i atenţie.

— Oh, Doamne, Ann, gemu Steve dezlipindu-şi gura de a ei şi mutând-o în locul sensibil de lângă ureche, cum pot să te doresc atât de mult când de-abia te cunosc?

— Şi eu te doresc, răspunse ea cu sinceritate, dar ştiu că vorbele abia şoptite fuseseră luate şi pierdute de vânt.

Dar buzele ei vorbeau pentru ea, înfundându-se în pielea gâtului lui, apoi trasând o linie de-a lungul maxilarului până când el gemu şi-i strivi buzele cu o forţă care-i tăie răsuflarea.

— Urăsc să întrerup un moment intim dintre un soţ şi o soţie, se auzi vocea uşor înciudată a lui Harvey Jones, dar este un tip la telefon care spune că numele lui este Greg şi că este fratele tău.

Dintre toate momentele în care liniile telefonice trebuie reconectate, acesta trebuia să fie cel mai rău, gândea Ann în timp ce se târa în spatele siluetei rotunde a lui Harvey şi în faţa lui Steve, pe drumul de întoarcere la Clifftop. Dispoziţia nu-i putea fi îmbunătăţită de întrebările insistente ale lui Harvey.

— Greg nu este deloc neobişnuit ca nume, pufni el, dar pare ciudat să ai un soţ şi un frate cu acelaşi nume.

Fu salvată de la răspuns de riposta rapidă a lui Steve.

— Un bărbat care poartă acelaşi nume ca iubitul frate stă mai presus de oricine numit Tom, Harry sau Jerry, când este interesat de o femeie.

Harvey chicoti, mai mult uşurat că se terminase urcuşul stâncilor decât de un sincer amuzament, gândi Ann.

— Ai putea să ai dreptate, amice. Poate că n-ar fi durat atât de mult s-o obţin pe Marge dacă numele meu ar fi fost Tony sau Virgil.

— Scuzaţi-mă, mă duc să vorbesc cu… ăă… Greg, se grăbi Ann, mulţumită să scape de ochii încă suspicioşi ai lui Harvey. Când ajunse la telefon, îşi formulase replicile plauzibile la întrebările posibile ale lui Greg. Dar nu era pregătită pentru vehemenţa lui.

— Surioară? Ce naiba se petrece acolo? Cine a fost tipul cu care am vorbit? Mi-a spus că erai jos pe plajă cu soţul tău – cine i-a dat ideea că eşti măritată?

— A făcut o greşeală, se bâlbâi ea, şi a presupus că Steve şi cu mine suntem căsătoriţi.

— *Steve*? Cine naiba este?

Ann încercă să-l facă pe Greg să înţeleagă.

— A fost cât pe ce să fie îngropat de alunecarea de pământ de la sud de aici – cea mare. Este Steve Darwin, arhitectul, şi am fost foarte bucuroasă să-l văd ieri, căci altfel aş fi fost…

— Tot nu înţeleg ce se petrece acolo, o întrerupse Greg nerăbdător, dar o să descopăr când Jennifer şi cu mine ne vom întoarce într-o oră sau două.

— Greg, aşteaptă!

Dar linia se închise şi puse receptorul întrebându-se cum s-ar putea descotorosi de Harvey Jones înainte ca fratele ei să năvălească furios în scenă. Dar de ce era aşa furios? Doar dacă el şi cu Jennifer au…

— Ei bine, ghicesc că drumul este curat, spuse Steve din spatele ei şi ea făcu stânga-mprejur, muşcându-şi

buzele când îl privi.

Fusese atât de ocupată să se întrebe cât de repede s-ar putea descotorosi de Harvey Jones de aici, încât nu-şi dăduse seama că deschiderea drumului însemna că şi Steve putea pleca la fel de bine.

— Da, spuse ea buimacă, Greg este în drum spre casă. Va fi aici într-o oră.

Nu vrusese să pară atât de disperată, dar evident era, fiindcă Steve o privi pătrunzător.

— Voi rămâne aici să-i explic lucrurile, dacă vrei.

Să explice? Poate că el putea povesti ultimele douăzeci şi patru de ore fără a menţiona întorsătura devastatoare pe care o luase viaţa ei… dar ea nu putea. Şi nu voia ca Steve să rămână dintr-un sentiment al datoriei.

— Nu, este… este în regulă, mă pot descurca şi singură. Ar fi mai bine să-ţi continui drumul spre Carmel, acum când calea este deschisă.

— Eşti sigură?

— Absolut sigură.

— Bine, atunci o să-mi strâng lucrurile din căsuţă şi o să pornesc la drum… Era deja spre uşă când se întoarse să adauge… N-o să uiţi că există o posibilă slujbă pentru tine în noua casă a lui Tenn?

Tenn! Ce uşor îi venea pe buze forma familiară a numelui starului muzicii. Dar nu şi pentru ea… nu făcea parte din liga femeilor marilor vedete ale muzicii.

— N-o să uit, promise ea, ştiind că odată plecat de la Clifftop, Steve Darwin va uita că ea existase vreodată în viaţa lui.

— Să fii sigură de asta, spuse el, şi apoi plecă.

În gât i se ridică un nod… nu-l mai vedea niciodată, el nu va şti niciodată durerea pe care o lăsase în urmă după scurta lui vizită. Bărbaţii ca el erau obişnuiţi cu asta, îşi spuse ea neconsolată, lăsându-şi ochii să rătăcească peste rafturile magazinului, înainte de a ajunge la o fereastră prăfuită spre mesele împrăştiate în curtea din faţă. La

vremea când plantele ei vor fi din nou în floare printre brăduţii care separau autostrada de cafenea, el îi va fi uitat existenţa. Femei sofisticate în rochii scumpe şi parfumate o vor alunga din amintirea lui.

Capitolul 4

— Ann? braţul lui Greg o cuprinse într-o îmbrăţişare caldă care o surprinse prin raritatea ei. Am fost foarte îngrijorat pentru tine, aici complet singură – dar bănuiesc că n-ai fost chiar singură?

— Nu. Din fericire, Harvey Jones şi Steve Darwin au ajuns înainte de alunecarea de pământ, rosti ea numele amândurora de parcă ar fi ajuns împreună. Dar voi? Unde aţi stat, tu şi Jennifer?

Ea crezuse că tonul îi era precaut, dar Greg îşi dădu seama imediat de unde se trăgea îngrijorarea ei.

— La Centre Motel – în camere separate, accentuă el, urmărindu-i reacţia îndeaproape.

— Oh… ce noroc că drumul s-a curăţat atât de repede, căci altfel aţi fi fost izolaţi ceva mai mult timp.

Erau în camera de zi de la etaj, Jennifer pregătind jos o masă festivă pentru a sărbători întoarcerea. Ann cercetase ochii grăitori ai lui Jennifer căutând semnele unei noi maturităţi, dar nu găsise nimic, cu excepţia unei seriozităţi neobişnuite. Şi totuşi, cum putea să le facă morală pentru că se complăcuseră într-un sex ilicit când ea însăşi făcuse aproape acelaşi lucru? Ar fi făcut-o, dacă Harvey Jones nu şi-ar fi făcut apariţia. Steve era deja ca rămăşiţele unui vis frumos… dar buzele încă simţeau apăsarea buzelor lui, trupul ei încă tânjea de o dorinţă care o speria prin intensitatea ei.

— N-a fost vina mea că Jennifer şi cu mine n-am împărţit aceeaşi cameră, spuse Greg abrupt, făcând-o să-şi îndrepte atenţia înapoi spre trupul tânăr şi musculos al fratelui ei. Aş vrea să mă însor cu ea, Ann, dar ea încă vrea să-şi încerce şansele ca actriţă.

Sau ca o târfă amatoare dispusă să ajungă în top prin

orice mijloc îi stătea la îndemână? Durerea care-i strângea inima se transferă spre fratele său.

— Greg, Jennifer nu este ca noi, mulţumită să-şi petreacă zilele având grijă de… să înfruntăm adevărul… de un motel părăginit la Big Sun. Ea vrea lumini strălucitoare, distracţie, pe care nu le va găsi aici.

— Ştiu, încuviinţă el cu tristeţe, punându-şi un picior frumos modelat peste altul şi aruncându-i o privire disperată. Dar ştiind asta, lucrurile nu se îmbunătăţesc. O… o iubesc, Ann, şi mi se rupe inima să mă gândesc la ea amestecându-se cu tipii ăia scârboşi de la Hollywood. Dar tu nu ştii nimic despre iubire şi toate astea, spuse el cu candoare frăţească. N-ai simţit niciodată că lumea ta s-ar duce fără o anumită persoană în ea?

Oare aşa era? Ba da, dragul meu frate, vru ea să spună, ştiu cum este să simţi stârnirea pasiunii pentru o persoană care uită că eşti vie, odată ce a ieşit de pe orbita ta.

— Ba da, ştiu, îl surprinse ea, dar a vrea şi a avea sunt două lucruri diferite.

Jennifer, ca o femeie ce era, fu mult mai perspicace când mâncau împreună mai târziu, în sala de mese – la aceeaşi masă, gândi Ann cu o strângere de inimă, pe care o împărţise cu Steve în aceeaşi dimineaţă.

— Dar ce s-a întâmplat cât am fost noi plecaţi? se interesă bruneta cea vioaie, între două înghiţituri de friptură care nu era nici pe departe la fel de bună ca cea a lui Steve. Doi bărbaţi cu nicio femeie în lume în afară de tine, care să le menţii treaz interesul asupra sexului feminin. Mai ales când unul dintre ei era Steve Darwin, renumitul arhitect care a fost cândva însurat cu faimoasa Janine James de la TV. Cum arată în realitate?

— Este… înalt, subţire… atrăgător într-un fel, presupun.

— Aha, mormăi Jennifer, l-ai găsit atrăgător mm?… Aruncă o privire şmecherească în direcţia lui Greg. Asculţi

asta? Sora ta l-a găsit pe Steve Darwin atrăgător!

— Termină, Jennifer, spuse Greg cu severitate. Ann n-a avut de ales decât să le ofere găzduire acestor doi bărbaţi cu care s-a trezit la uşă… Privirea lui albastră care amintea de a ei, se întoarse întrebătoare spre ea… încă nu ne-ai explicat de ce negustorul, Henry Jones s-a înşelat luându-te drept soţia lui Steve Darwin?

— Harvey Jones, îl corectă automat Ann… Era prea complicat să spună întreaga poveste, aşa că explică. El a venit primul şi i-am spus despre Greg… el… ei bine, a presupus automat că Greg este soţul meu, devie ea de la adevăr, şi deoarece părea genul care să profite de avantaj, l-am… l-am lăsat să creadă că Steve era soţul meu.

— Dar trebuie să se fi întrebat când Steve s-a dus noaptea într-o parte şi tu într-alta, insistă Greg cu inocenţă.

— N-a fost chiar aşa, se apără Ann, cu jumătate de gură… Cum putea explica faptul că Harvey Jones fusese prea beat ca să ştie dacă împărţirea camerei cu Steve era sau nu legitimă? Recurse la o falsă voioşie… Cel mai important lucru este că s-a terminat şi trebuie să ne gândim la viitorul imediat, îl privi ea tulburată pe Greg. Afacerea asta este pe cale să fie afectată faţă de Jennifer, făcu o pauză înainte de a continua… Adevărul este că, fără traficul normal în susul şi în josul coastei, Clifftop nu-şi poate plăti ipoteca. Va trebui să facem unele reduceri.

— Înseamnă că va trebui să plec? vorbi repede Jennifer, şi Louise?

Ann încuviinţă în tăcere, evitând expresia rănită din ochii lui

Greg.

— Nu va fi destulă treabă pentru a justifica păstrarea ta şi a Louisei, explică ea, recunoscătoare bunului simţ al lui Jennifer care accepta situaţia.

— Dar nu-i corect, interveni Greg iritat. Am fost de acord ca Jennifer să stea aici atâta timp cât îi convine.

Mâna subţire a fetei brunete se aşeză împăciuitor pe braţul lui.

— Înţelegerile vin şi se duc în funcţie de situaţie… întorcându-se spre Ann spuse liniştită: Aş vrea să rămân un timp fără plată. Jumătatea iernii nu este cel mai potrivit timp să intri în lumea faimei şi a stelelor.

Ann era împărţită între recunoştinţă pentru generozitatea lui Jennifer şi bănuiala că mai tânăra fată va zbura ca vântul dacă ar veni o ofertă de la Hollywood. Dar nu prea era posibil în împrejurările actuale.

— Este la latitudinea ta, stabili ea cu calm. Există o şansă să pot căpăta ceva de lucru în decoraţie interioară, în acest timp, ceea ce ne-ar mai rezolva din probleme, dar nu mă pot baza pe asta.

Interesul se trezi vizibil în ambii companioni, dar Greg fu cel care întrebă:

— Ce interior ai decora?

— Steve Darwin, care a fost unul dintre cei doi oameni care au stat aici noaptea trecută, explică ea nemulţumită, a spus că va pune o vorbă bună pentru mine să mă ocup de decorarea interioară a noii case a lui Tennessee Tate, lângă Carmel.

Se aştepta la mai mult decât o privire mirată din partea fratelui ei, dar Jennifer fu cea care se entuziasm cel mai tare.

— Hei! Tennessee Tate! Chiar poţi să-i aranjezi casa?

— Poate, dacă am noroc, răspunse Ann sec, ochii ei căutând liniştire de la cei ai fratelui său. Steve părea destul de sigur că-mi poate obţine slujba.

— Şi ce ar însemna asta? se interesă Greg cu fermitate.

— Ar însemna, îl informă Ann succint, că aş putea plăti ipoteca pe acest loc şi ar rămâne ceva şi pentru necesităţi, ca de exemplu hrana, ca să ne menţinem forţele până când traficul rutier se va deschide din nou.

Felul agresiv în care el îşi strângea fălcile era ceva

nou pentru ea şi întrebă, disperată:

— Te poţi gândi la o soluţie mai bună pentru problemele noastre?

— Poate, ripostă el cu încăpăţânare. Mi-aş putea lua o slujbă în Carmel şi n-ar trebui să te mai vinzi oricărui bărbat pentru preţul plătirii ipotecii!

Ann îl privi uluită şi Jennifer fu cea care vorbi încă o dată pentru ea.

— Îţi cunoşti sora mai bine ca să crezi că ar căuta o soluţie a problemelor ei în acest fel, Greg, îi reproşă ea, apoi se întoarse spre Ann. Crezi că această lucrare îţi va fi atribuită?

Întrebarea cerea o siguranţă pe care Ann n-o avea, dar o privire la expresia încrâncenată a fratelui său o convinse că minciunile nevinovate erau mai bune decât speranţele îndoielnice pe care ea însăşi le avea despre viabilitatea obţinerii contractului de decorare a noii case a lui Tennessee Tate din Carmel.

— Steve părea suficient de sigur, răspunse ea cu calm, şi întrucât este arhitectul casei, îmi închipui că recomandarea lui are multă greutate.

Dar mai târziu, stând lungită în pat, se simţea departe de a fi sigură că Steve o va contacta din nou. De ce ar face-o? Fusese suficient de grijuliu să fie preocupat de ea şi de Clifftop cât timp era acolo, dar şederea lui fusese un scurt respiro de la problemele pe care le menţionase în munca lui. Imediat ce plecase, ele trebuie să-l fi năpădit din nou. Cum putea să-l învinuiască dacă o punea într-un colţişor din fundul minţii sale?

Dar îl învinui când trecu prima zi, a doua zi şi apoi o întreagă săptămână. Cu mintea absentă din cauza îngrijorării pentru reducerea drastică a afacerii, Ann ţipă cam mult la Greg şi la Jennifer până când aceştia o priveau precauţi înainte de a se apropia de ea. Doar faţă de Louise Farmington, care telefonă curând după ce liniile fuseseră reconectate, păru ca vechea ea însăşi.

— Am fost atât de îngrijorată pentru tine, sună stresată vocea placidă a Louisei. Cum te-ai descurcat singură? Ştiu că Greg şi Jennifer erau la Carmel…

— Mulţumesc pentru grijă, Louise dar n-am fost singură deloc. Doi bărbaţi călătorind din nord au reuşit să treacă înainte de marea alunecare, şi bineînţeles, n-au putut merge mai departe din cauza celei de la Carmel, aşa că…

Din nou făcuse să pară că cei doi bărbaţi sosiseră împreună, deşi pentru Louise n-avea nicio importanţă dacă fusese aşa.

— Oh, îmi pare bine că ai avut companie, spuse uşurată femeia mai în vârstă.

— Dar tu, Louise? Ai avut ceva probleme?

— Nu, dar mă cutremur să mă gândesc că am trecut pe acea porţiune de drum nu cu mai mult de o oră mai devreme! John era bine, deşi se îngrijorează că eu trec pe acel drum în fiecare zi. Urăsc să-ţi spun asta, Ann, fiindcă mi-a plăcut să lucrez la Clifftop şi să întâlnesc oameni, dar chiar şi când se va repara drumul, cred că o să stau acasă cu John. Ne putem descurca fără bani, şi mă îngrijorează să-l las singur când nu se poate descurca prea bine. Te-ar supăra dacă nu m-aş mai întoarce? Cu drumul scos din circulaţie, afacerea nu va mai fi ce a fost.

— Nu, recunoscu Ann, uşurată că nu fusese cea care să abordeze subiectul plecării Louisei, este ca şi cum cineva ar fi măturat restul lumii… ceea ce şi este, în ceea ce ne priveşte, încercă ea un râs lipsit de succes. Aşa că nu este nicio problemă că te-ai hotărât să stai acasă, cu excepţia faptului că-mi va fi dor de tine, Louise.

Nu era o minciună; femeia mai vârstnică umpluse o parte a golului lăsat de moartea propriei ei mame.

— Oh, vor fi o grămadă de situaţii, imediat cum voi putea ajunge acolo. Eşti sigură că totul va fi în regulă, cu tine şi cu Greg?

— Absolut sigură. De fapt, există o posibilitate să pot

lucra ca designer la o casă aproape de Carmel, aşa că asta ar trebui să ne mai rezolve din probleme.

Mai târziu, când închise telefonul, simţi o strângere de inimă că liniştise temerile Louisei cu o minciună. Steve probabil se uitase peste locul lui Tennessee Tate şi hotărâse să nu ia lucrarea. Acum, probabil era înapoi la Los Angeles, renunţând la zilele libere, cufundat încă o dată în proiectul care îi dăduse probleme. Blestemat să fie dacă-i dăduse speranţe şi le lăsase să se spulbere în acest fel! Curând, chiar şi cei câţiva curioşi care se aventuraseră pe coastă să vadă dezastrul şi se opreau pentru o cafea sau mâncare vor dispărea şi atunci nu vor mai avea de unde să vină bani.

Fu vag conştientă de o agitaţie în curtea din faţă, dar se îndepărtă şi se îndreptă spre scările de la apartament. Jennifer se putea descurca uşor cu oricine dorea o cafea, sau chiar un prânz.

— Ann? Ann! o ajunse vocea lui Jennifer când era la jumătatea scărilor, şi se întoarse să se uite la faţa frumoasă, fără răsuflare, ridicată spre ea. Este cineva aici care vrea să te vadă, Ann, şi este cu

— Îţi vine să crezi? Tennessee Tate care stă chiar afară, aşteptând să-i aduc cafea şi gogoşi?

— T… Tennessee Tate? întrebă Ann pierdută, agăţându-se de balustradă, dar nu din cauza cântăreţului care se hotărâse să viziteze umilul Clifftop.

Steve trebuie să fie cu el. Se trânti pe treapta de sub ea cu un zâmbet prostesc lăţindu-i gura. Nu o uitase! Nu uitase de slujba ei, îşi reaminti ea, dar zâmbetul rămase.

— Vino, o grăbi Jennifer, vrea s-o cunoască pe fata care l-a impresionat pe Steve Darwin aşa de mult! Ce belea, oare de ce nu port ceva elegant pentru acest moment? Tennessee Tate… *oau*!

Ann se uită în jos la propria ei îmbrăcăminte. De ce nu purta ceva mai seducător decât picioare goale sub o fustă de blugi şi un pulover în tonuri de verde, care era

vechi şi confortabil, fără a atrage privirea unui bărbat? Dar nu mai avea timp să se schimbe. Ridicându-se, îşi netezi părul ciufulit cu palmele, apoi coborî nesigură scările şi, amintindu-şi în timp ce mergea că Steve fusese impresionat de posibila folosire a ei ca decorator de interior, nu ca femeie.

El stătea într-o parte a intrării, dar ca şi când ar fi fost cel mai firesc lucru din lume, îşi întoarse capul când ea apăru ezitând şi se ridică în picioare. Apoi mâinile lui le prinseră pe ale ei şi se uită la ea de parcă n-o văzuse de un an, nu de o săptămână.

— Ann, vino să-l cunoşti pe Tennessee Tate, o împinse el înainte şi-i zâmbi bărbatului mai tânăr care se ridică alene în picioare la apropierea lor. Tenn, ea este Ann – nu este doar un fan al tău, dar poate să-ţi aranjeze casa exact cum vrei.

Părea nereal să se uite în ochii cenuşii care decorau câteva din coperţile discurilor de la etaj, dar cântăreţul o făcu imediat să se simtă bine cu vocea lui tărăgănată.

— Îmi pare bine să te cunosc, domnişoară Ann. Acest filfizon, arătă el spre Steve care zâmbea, mi te-a tot lăudat şi cred că dacă decorezi la fel de drăguţ precum arăţi, atunci batem palma.

— Oh, dar eu…

— Uite-o pe Jennifer cu cafeaua, o întrerupse Steve când era pe cale să explice lipsa ei de perfecţionare şi de experienţă.

Ann era sigură că fusese singura care observase uşoara clătinare a tăvii când Jennifer o aşeză pe masă şi se uită la cântăreţ ca atrasă de un magnet. Acelaşi magnet părea să opereze şi în direcţia lui.

— Prin părţile acestea se nasc fete drăguţe, se minună el, fără a-şi lua ochii de la faţa frapant de frumoasă a fetei.

— Mulţumesc, Jennifer îşi reveni cu mult înaintea Annei. Dacă mai aveţi nevoie de ceva, chemaţi-mă.

— Singurul lucru la care mă pot gândi acum, spuse cântăreţul, este o altă ceaşcă de cafea pentru tine, ca să ni te alături. Nu mi-ar pla Acea să te văd dispărând din nou.

— Păi, eu… Jennifer se uită în jur cercetător, şi toţi ochii se întoarseră spre locul unde stătea Greg lângă pompa de benzină.

Încruntarea de pe faţa lui Greg îi tăie răsuflarea Annei, şi Steve fu cel care-i lăsă mâna, pe care o ţinea strâns într-a lui şi se duse să-l salute pe Greg.

— Trebuie să fii Greg, fratele Annei… Greg ezită înainte de a prinde mâna întinsă în semn de prietenie… De ce nu vii să stai cu noi? Aş vrea să ştiu ce crezi despre sora ta care preia această sarcină pentru Tenn. Ar însemna că va fi departe de aici o vreme, dar…

Vocea lui scăzu aşa încât cuvintele nu puteau fi auzite de ceilalţi, dar Ann continuă să urmărească jocul de expresie de pe feţele ambilor bărbaţi, necăjită când văzu încă supărare pe faţa lui Greg. Nu-şi dădea seama că era o şansă pentru a păstra Clifftop până când treburile reveneau la normal? Văzându-l prin ochii lui Steve, se temu să remarce că arăta ca un băieţaş răsfăţat lipsit de o bomboană delicioasă.

— Acum, spune-mi despre tine, întrebă interesat Tennessee, şi ea se întoarse, deja formulându-şi cuvintele pe care i le va spune despre educaţia ei întreruptă în artele decorative.

Dar el i se adresase lui Jennifer când o trase pe un scaun lângă el, ochii lui admirând-o sincer când se plimbară peste părul şi ochii ei negri, peste simetria plăcută a feţei.

— Nu am prea multe de spus, replică Jennifer vag, atentă la faţa încruntată a lui Greg. Sunt interesată să devin actriţă şi eram în drum spre…

— Ce spui? îţi pot face rost de milioane de auziţii zise cântăreţul country fără să se laude, numai pocnind din „degete”. Şi să-ţi mai spun ceva, frumoaso, studiourile

caută întotdeauna…

— Tenn, aş vrea să-l cunoşti pe fratele Annei, Greg, îl întrerupse Steve.

Observând trupul frumos dezvoltat al lui Greg, Tennessee lăsă să-i scape o exclamaţie de admiraţie.

— Bărbate, studiourile caută şi mai mult tipi care arată ca tine. As putea…

— Mulţumesc, spuse Greg înţepat, dar nu. Nu mă interesează oraşul amăgitor. Mă scuzaţi, am treabă de făcut.

— Mmm, se uită gânditor Tennessee după el. Un om care ştie ce vrea şi rămâne constant, chicoti el. Oraşul amăgitor!… îşi întoarse din nou atenţia asupra lui Jennifer… Acum, tu, păpuso…

— Tenn, îl întrerupse Steve răbdător am venit aici să vorbim cu Ann despre casa de la Carmel, nu să facem recrutări pentru Hollywood. Ea trebuie să vadă locul înainte de a face contractul, nu crezi?… Trase un scaun pentru Ann înainte de a se aşeza şi el. Acum, as propune să…

— Bărbate, numai la afaceri te gândeşti, nu? se lăsă Tennessee pe spate în scaunul lui şi-l privi pe celălalt cu ironie. Aici suntem cu două frumoase şi tu nu te poţi gândi decât la… treabă. Relaxează-te, Steve, mai vin şi alte zile.

— Exact, ripostă Steve încordat, şi fiecare din aceste zile îşi are costul ei în viaţa mea. Pot pierde cu tine nu mai mult de şapte din aceste zile, după care mă întorc la treaba pentru care am deja contract. Acum, ceea ce propun eu este…

Rezultatul final fu că va trece s-o ia pe Ann în dimineaţa următoare şi o va duce la casă, o va lăsa să simtă atmosfera şi după aceea îi va spune hotărârea ei. Tennessee încuviinţă cu mai multă seriozitate decât dăduse dovadă până acum, dar ochii lui rămaseră fixaţi în direcţia lui Jennifer, când se ridicară să plece, câteva minute mai târziu.

— Te voi vedea din nou, spuse el, mai mult pentru ea, apoi se duse spre maşina sport a lui Steve, care era parcată la intrare. Ne vedem mâine, Ann, făcu el cu mâna, strecurându-şi trupul lung şi subţire înăuntru, şi Steve porni maşina care se îndreptă în trombă spre autostradă.

— Încă nu-mi vine să cred, oftă Jennifer, minunându-se. El este Tennessee Tate şi totuşi a vorbit cu mine ca o persoană normală.

— Te aşteptai să-şi întindă aripile şi să vorbească limba marţiană? se răsti Ann iritată, întorcându-se să se ducă înapoi în magazin.

Nu-i păsa prea mult de Tennessee Tate şi nu înţelegea de ce Steve îl etichetase drept „un tip drăguţ”. Poate că un star plin de succes care împrăştie audiţiile de studio în jurul lui ca pe nişte confeti era ideea lui de om admirabil. El aparţinea acelei vieţi unde împărţeai şi primeai favoruri.

— Ann? întrebă încet Jennifer din spatele ei. Vreau să iau în serios oferta lui Tennessee Tate despre audiţie, vreau să spun. Nu mă aştept ca tu şi Greg să înţelegeţi, dar este ceva ce aş vrea să fac.

— Ce faci este treaba ta, se întoarse Ann să-i spună sec, urând de dragul lui Greg strălucirea de ambiţie care lumina ochii cei negri. Eu nu aş avea încredere că Tennessee Tate îşi ţine promisiunile. Pentru numele lui Dumnezeu, Jennifer, adăugă ea iritată, nu eşti o starletă de acum treizeci de ani, când era important să ai pe cineva ca el. Dacă ai talent, vei merge înainte pe cont propriu.

— O mână care să te ridice nu face niciodată rău nimănui, insistă fata mai tânără. Uită-te la tine… ai fi avut şansa să decorezi casa lui Tennessee Tate dacă n-ar fi fost Steve Darwin? Şi nu-mi spune că nu-i acelaşi lucru… în lumea ta, deoarece este.

— Este totuşi un lucru diferit, replică Ann cu răceală. Se întâmplă să am nevoie de bani pentru un scop foarte precis.

— Şi crezi că eu nu am? spuse Jennifer încet, trecând cu tava încărcată şi ducându-se în bucătăria din spatele magazinului.

Ann se uită după ea plină de dispreţ. Jennifer avea nevoie de bani pentru a-şi cumpăra lucrurile care erau importante pentru ea… cosmeticale, haine, un apartament cochet. Neimportante, comparate cu Clifftop şi un trai pentru ea însăşi şi Greg. Greg! Această după-amiază fusese doar preludiul la toate rănile pe care Jennifer le plănuia pentru el… Să-şi vândă frumuseţea şi să mototolească aşternuturi în drumul spre efemera scară a succesului.

Dar ea era mai bună decât Jennifer? se întrebă Ann când urcă scara după ce Steve aproape îi promisese că obţine contractul asupra casei lui Tennessee Tate. Avusese ambiţii ascunse cu un uşor mascat impuls erotic care transforma o simplă cumsecădenie într-o promisiune a iubirii?

Dragoste… genul de dragoste după care tânjea ea, l-ar face pe un bărbat ca Steve Darwin să lupte pentru viaţa lui! Nopţi plăcute lângă foc, privirile întâlnindu-li-se peste covorul din hol, strigăte de copii de la etajul unui cămin de familie. Un bărbat ca Steve ar fi avut covoare peste tot în casa lui ultramodernă, iar copiii lui ar fi fost liniştiţi de către o doică eficientă care le-ar oferi apă pentru a le alunga temerile nopţii de monştri pitulaţi în umbre.

Ann zâmbi de propriile ei fantezii, uitându-se în jos de la punctul ei de observaţie, la ridicarea şi coborârea continuă a valurilor printre stânci, pe care Steve le urmărise atât de mult. Spargerea spumei albe va stropi nisipul auriu cu mult după ce el şi ea vor fi fost uitaţi.

Capitolul 5

Îmbrăcămintea obişnuită a lui Steve o făcu să se simtă ca o secretară neobişnuit de sclivisită când sosi în dimineaţa următoare s-o ducă la casa lui Tennessee Tate, deşi bănuia că „vila” ar fi fost un cuvânt mai potrivit ca s-o

descrie. Puţine lucruri din garderoba ei păruseră potrivite ocaziei – prima în viaţa ei de muncă profesională

— Şi după trei schimbări se decise la un costum din lână fină, înviorat de o bluză albă de dantelă, unica ei pereche de ciorapi conturându-i picioarele frumoase, unica pereche de pantofi negri cu tocuri medii dând şi mai multă zvelteţe gleznelor ei.

I-ar fi plăcut să adopte o coafură mai sofisticată, dar pletele ei blonde erau prea fine şi uşoare ca să stea altfel decât atârnând stinghere sub clamele pe care le fixase în ambele părţi.

— Hei! exclamase Jennifer când Ann cobora cu grijă spre bucătărie. Duce-ţi o scrisoare preşedintelui, domnişoară Brown! Arăţi… fabulos!

— Cred că arăt cam ciudat, mărturisi Ann nesigur, uitându-se în jos spre înfăţişarea ei neobişnuită.

— Nu fi prostuţă, arăţi perfect pentru ocazie… Jennifer se întoarse către Greg care tocmai apăruse la intrarea în magazin… Nu crezi şi tu, Greg?

Ochii lui o măsurară cu indiferenţă, apoi dădu din umeri:

— Este în regulă, presupun, pentru cineva care vrea să impresioneze un mare cuceritor ca Tennessee Tate.

Ann îl privi năucă. Nu ştia că pe Steve Darwin voia să-l impresioneze şi nu pe cântăreţ? Dar de unde să ştie el asta, se certă ea în gând, când se duse în sala de mese şi se aşeză la sucul pe care i-l pregătise Jennifer. Greg nu putea să ştie că se îndrăgostise complet, stupid, fără niciun sens, de Steve. Era prima oară când recunoştea acest lucru faţă de sine însăşi şi se înecă atunci când luă prima înghiţitură din sucul acrişor de portocale. Nu era momentul potrivit să recunoască chiar faţă de ea că se îndrăgostise de un bărbat care nu era nici pe departe „Domnul Perfect”, ceea ce era caraghios… sau ar fi fost pentru Jennifer.

Nu-şi putea nici măcar închipui cum ar fi fost să

trăiască împreună cu un bărbat ca Steve Darwin. Singura imagine care-i venea în minte era a ei lustruindu-şi unghiile în timp ce-l aştepta să vină acasă şi mestecând într-un fel de mâncare special, pentru ei amândoi. Plictisitor la culme, dar ştia totuşi că dacă ar exista o şansă, ar face şi asta, doar ştiind că va veni acasă, la ea. Acasă! Ce fel de cămin ar avea ei? O structură înaltă din bârne şi ferestre dând spre Pacific, fără îndoială… şi ar trebui să-i întreţină prietenii, staruri ale scenei şi ecranului, ca şi figuri publice proeminente.

— Ce? o întrebă ea zăpăcită pe Jennifer, care pusese trei farfurii cu şuncă prăjită şi ouă aurii pe masă.

— Trebuie să fie dragoste, spuse Jennifer sec, aruncându-i Annei o privire piezişă. Cine este, Tennessee Tate sau mai maturul Steven Darwin?

— Niciunul, îşi reveni Ann suficient ca să spună vioaie, întinzându-se după pâinea prăjită din farfuria centrală. Ar trebui să fiu nebună să mă îndrăgostesc de vreunul dintre ei, nu crezi? Lumile lor sunt la mare distanţă de a mea şi aş fi pierdută.

Poate că Jennifer va pricepe aluzia că viaţa lui Tennessee Tate era departe şi de a ei şi va începe să aprecieze dorinţa matură a lui Greg ca soţ.

Gândul o şocă aproape la fel de mult ca recunoaşterea propriei sale atracţii către Steve. Greg era încă prea tânăr ca să se gândească la căsătoria cu Jennifer sau cu altă fată. Tinerii la această vârstă erau recunoscuţi ca îndrăgostindu-se şi trecându-le cu viteza luminii – şi în mod sincer, n-o vedea pe Jennifer gătind mâncare pentru tot restul vieţii, mai ales când Greg ar fi singura ei companie în lunile de iarnă.

Înainte ca Jennifer să aibă timp să răspundă, Greg veni şi se aşeză la masă. Era evident că se gândi puţin la nepoliteţea lui, fiindcă spuse posomorât:

— Nu-i lăsa să te doboare fiindcă nu ţi-ai terminat cursurile. Pariez că ai mai multe idei despre decorare

decât majoritatea celor care o fac. Oricum, mă voi gândi la ceva pentru a menţine Clifftop să funcţioneze, chiar dacă tu nu ajungi la vreun rezultat.

— Ştiu că o vei face, spuse ea, simţind în gât un nod de emoţie… Ce mult se schimbase el în ultimele luni… Ca să spun adevărul, sunt mai interesată să fac treaba fiindcă aste este ceea ce vreau să fac, decât banii pe care-i presupune.

— Ştiu exact ce simţi, începu Jennifer, doar ca să fie întreruptă de scrâşnetul de pneuri pe pietrişul de afară şi de un sunet de claxon de la maşina lui Steve… Se strâmbă… Un lucru ştii când drumul este închis, cine anume te cheamă! Vrei să-i cer lui Steve să intre pentru o cafea? o întrebă pe Ann, care îşi ştergea buzele cu şerveţelul, deşi nu-şi mâncase decât parţial micul dejun.

— Nu, mulţumesc. Cu cât mai repede termin, cu atât mai bine.

Îşi deschise poşeta şi scoase rujul şi oglinda. Apăsându-şi buzele împreună pentru a omogeniza culoarea roz, întrebă:

— Cum arăt?

Jennifer fu cea care răspunse.

— Cum eu nu mi-aş permite să te am dacă aş avea o casă de decorat.

Un zâmbet întârzie pe gura Annei când ieşi în curte şi-i făcu semn cu mâna lui Steve înainte de a veni la maşină şi a se strecura lângă el. Mirosea a piele şi a colonie bărbătească, deşi blugii inevitabili ai lui Steve şi puloverul moale de lână, maro de data aceasta, asortându-se cu ochii lui vorbeau despre nepăsare faţă de îmbrăcămintea convenţională. Inima îi tresări, jenată că se îmbrăcase prea bine pentru această ocazie. Comparativ cu el, era ca o găină pregătită pentru cuptor, în timp ce el era un şoim liber.

El îşi plimbă privirea asupra ei mai mult decât o făcuse Greg cu o jumătate de oră mai înainte, dar în ochii

lui exista o strălucire de apreciere bărbătească.

— Nu mi-ar plăcea să stau într-o sală de consiliu cu tine ca opozantă, spuse el uşor, învârtind cheia de contact, fără a-şi lua ochii de la ea. Cel mai al naibii director n-ar avea nicio şansă să se opună celei mai nebuneşti scheme ale tale, arătând aşa cum arăţi acum.

— Vrei să spui că sunt prea bine îmbrăcată pentru această ocazie, rosti Ann, dorindu-şi să fi purtat blugii ei şi cămaşa, ca de obicei.

— N-aş spune asta… Steve intră pe autostradă înainte de a continua… Tenn va fi impresionat de aerul tău oficial şi în acest fel nu se va zgârci la salariul pe care urmează să ţi-l plătească.

— Sunt pregătită să lucrez pentru o sumă mică, dat fiind lipsa mea de experienţă, spuse Ann cu mândrie, surprinsă când el îi aruncă o privire exasperată.

— Nu te vinde ieftin, spuse el aproape ţipând. Pentru un lucru, oamenilor ca el le place să plătească serviciile mai mult decât fac, lucru care ar reflecta astfel lipsa de experienţă, sau nesiguranţa operatorului. Oameni ca Tennessee vor să se laude că au plătit mult serviciile unui decorator foarte special… ceea ce eşti tu… Fă-ţi treaba ca lumea şi vei avea celebrităţi care îţi vor bate la uşă să vii şi să le decorezi casele.

— Dar nu… nu sunt sigură că pot face faţă unor astfel de aşteptări, protestă Ann speriată… Porţiunea de drum care fusese recent blocată, acum ocupată de bâzâitul motoarelor şi al buldozerelor, trecu neobservată de ea… M-am gândit la casa lui Tennessee Tate, bineînţeles, şi genul de mobilă care poate i s-ar potrivi, dar chiar nu cred că aş putea…

— Aşteaptă şi ai să vezi, propuse Steve, liniştind panica ei, care o cuprinsese când intrară pe o alee care urca circular spre un platou larg care găzduia în mijloc o casă înconjurată de pajişti verzi şi flori care ameninţau să cadă de pe stânci pe plaja de dedesubt.

Un loc frumos… dar, gândi Ann cu un sentiment de deprimare, nu şi-l putea imagina pe Tennessee Tate acolo. Oameni retraşi, poate, interesaţi în dezvoltarea zonei, dar nu un cântăreţ country ale cărui origini erau – se presupune – în Tennessee.

Steve conduse pe intrarea pietruită spre casă şi ea îl urmă când coborî din maşină. Ferestrele joase străluceau în lumina soarelui de dimineaţă. Bobiţele galben-portocaliu şi iedera care se căţăra pe casă accentuau structura veche a casei, dându-i un farmec deosebit. Cum, se întrebă Ann când îl urmă pe Steve în casă, putuse să spere să transforme această mică bucată de Anglie într-o reşedinţă de cântăreţ country de care Tennessee să se bucure?

— Nu-ţi voi întrerupe gândurile despre acest loc, spuse Steve, când holul pătrăţos se întinse înaintea lor. Am câteva idei care vor aduce locul mai în linie cu stilul de viaţă al lui Tenn, dar nu vreau să te influenţez cu ceea ce cred eu.

Ann îşi dori cu ardoare ca el s-o facă. Căminul care domina holul era mai potrivit castelelor baroniale engleze decât unei structuri din California unde era rar necesar foc, mai ales când posedai un sistem eficient de încălzire. Canapelele cu spătare înalte, tapisate cu un material brumăriu trist, care acoperea şi scaunele Windsor, dădeau o notă de măreţie decadentă complet nepotrivită cu stilul de viaţă pe care şi-l imagina pentru Tennessee Tate.

— Tenn se întâlneşte cu noi în această după-amiază, o informă Steve, ridicând o figurină de pe o măsuţă şi inspectând-o critic. Credeam că asta ne va da timp să privim locul cu ceea ce avem în vedere şi să vorbim despre detalii în timp ce vom lua masa de prânz.

Ann ridică o sprânceană, surprinsă.

— Casa are personal permanent? Deşi presupun că ar trebui, îşi răspunse singură, simţindu-se stupidă. Casele nu se păstrează singure atât de curate ca aceasta şi pajiştile nu se opresc automat din crescut când depăşesc o anumită

înălţime.

Încercarea ei de umor fu răsplătită cu o sclipire amuzată în adâncul ochilor căprui.

— O pereche mai în vârstă stă aici după ce proprietarul dinainte a vândut. Locuiesc în căsuţa pe care trebuie s-o fi observat, la intrarea aleii.

— Oh.

Ea nu remarcase o construcţie acolo, fusese prea ocupată să se mire de buna întreţinere a locurilor.

— Familia Bishop s-ar putea dovedi o problemă, continuă Steve, punând jos figurina şi mergând cu mâinile în buzunare spre cămin. Sunt obişnuiţi cu felul vechilor cupluri care se întorc în Anglia şi vor fi supăraţi de schimbările pe care poate vrem să le facem. Sunt aici de atâta timp, încât privesc locul ca pe al lor. O să-l sfătuiesc pe Tenn să-i lase să plece înainte ca el şi ei să înnebunească.

— Dar nu poţi face asta! spuse Ann fără să se gândească, apoi îşi muşcă buzele, amintindu-şi că fără ajutorul lui Steve nu ar sta aici acum contemplându-şi primul ei serviciu ca decorator. Vr… vreau să spun, că privesc acest lucru ca al lor fiindcă au trăit atât de mult aicci. Unde se vor duce, dacă sunt concediaţi?

Un zâmbet piezişi ridică în sus colţurile gurii lui.

— Cred că voi urî să văd această compasiune naivă pentru alţii dispărând când vei ajunge un mare succes în domeniul decorării.

— Când îşi face o carieră, nu înseamnă că o persoană trebuie să se schimbe, ripostă ea acid, provocată de clătinarea negativă a capului lui. Trăsăturile de bază rămân întotdeauna cu tine.

— Poate în unele cazuri, admise el, dar sunt prea puţine. Pentru că este greu să nu fii doborât de detaliile de a avea succes, de a rămâne acolo sus. Trebuie să faci anumite lucruri, să fii în anumite locuri, la momentul potrivit, sau îţi poţi pierde locul pe scara pe care ai urcat…

îşi lăsă capul pe o parte şi adăugă încet… Nu ştiu dacă îţi fac o favoare urcându-te pe acea primă treaptă.

— De ce nu mă laşi pe mine să judec asta?

Ann ştia că se comporta din nou ca egala lui, dar era greu să n-o facă atunci când devenea atât de dogmatic în opiniile lui. Ura să fie clasificată drept genul care va face asta în anumite împrejurări, ca şi cum ar fi fost o marionetă manipulată de sfori. Era propria sa persoană şi intenţiona să rămână aşa.

— Bine, se îndreptă Steve, te voi lăsa să te uiţi pe aici în timp ce eu îmi voi face treaba mea în exterior. Tenn vrea un pavilion separat pentru înregistrare şi trebuie să văd unde şi cum s-ar putea potrivi. Privi gânditor în jurul holului la bârnele înnegrite de vreme de pe tavan şi la balustrada de stejar care mărginea scara până la nivelul superior… Trebuie să copiez acest stil cât mai îndeaproape posibil, murmură el mai mult pentru sine şi Ann lăsă să-i scape un oftat de uşurare.

— Vrei să spui că stilul de bază nu va trebui schimbat? întrebă ea, recunoscătoare.

El o privi zeflemitor.

— Va trebui să dărâm totul şi s-o iau de la început.

— Da… asta gândeam şi eu.

— Presupun că Tenn nu şi-ar fi cumpărat un pseudoconac englezesc dacă voia să fie modern la Hollywood, spuse el sec, mişcându-se spre una dintre camerele ce dădeau din hol. Te las să te uiţi în jur şi ne vedem pentru a mânca la ora douăsprezece.

— Ai… ai vorbit cu menajera pentru a aranja asta? întrebă ea ezitând, sperând să nu dea peste bătrâna care considera casa ca pe a ei şi care i-ar urmări orice mişcare când ar urma-o prin acest loc.

— Nu. Este ziua lor liberă şi m-am gândit că este cel mai bun timp pentru scopurile noastre. Am vorbit cu cei de la hotelul din Carmel să ne facă sandvişuri şi aşa mai departe, şi presupun că putem face cafea aici.

— Oh, bine, îi aruncă ea un zâmbet strălucitor care, evident, îl surprinse.

— Eşti o micuţă creatură ciudată, nu? o întrebă el, arcuindu-şi sprâncenele bine conturate. Majoritatea fetelor ar fi salutat o însoţitoare în această situaţie.

— Am nevoie de cineva care să mă păzească? făcu ea pe nevinovata. N-aş fi venit dacă n-aş fi crezut că eşti întruchiparea integrităţii, domnule Darwin.

— Chiar şi integritatea are limitele ei, spuse el chicotind de parcă ea ar fi spus ceva foarte nostim. Dar vom vorbi despre aceste limite la prânz, da?

Cu o fluturare a mâinii, dispăru printr-o uşă din faţa lui şi Ann se uită în jur cu încântarea că era singură, ştiind că-şi putea lăsa imaginaţia să vagabondeze prin această frumoasă casă. Acum când ştia că în principiu lucrurile vor rămâne aceleaşi, putea să se ocupe de problema mobilei casei lui Tennessee Tate, gândindu-se cum ar putea să-i exprime mai bine personalitatea.

Pluşul trist al sofalelor şi scaunelor din această cameră va trebui să plece pentru început, gândi ea fericită, imaginându-şi sofale confortabile acoperite în culori vesele dar pline de gust, strânse în jurul căminului, draperiile căpătând una din culorile mobilei, dispensarea de perdelele de dantelă care acum întunecau camera. Ideea căpătă siguranţă când merse dintr-o cameră într-alta, în minte renunţând la ceva sau reţinând altceva, până când îşi făcu o imagine corectă a întregului aşa cum ar fi. Ciudat, simţea o afinitate cu Tennessee Tate şi credea că-i poate prinde esenţa centrală a caracterului din vederea şi ascultarea performanţelor lui publice. Nu-l plăcuse foarte mult în persoană, dar toate figurile publice proiectau o imagine exterioară care nu era neapărat adevărată în viaţă.

Confortul cochet era cheia, deveni ea sigură când văzu că el înlocuise un pat enorm din dormitorul folosit de proprietarul precedent. Baia adiacentă dormitorului

principal va suferi o transformare completă, încorporând un jacuzzi şi marmură peste tot. Un bărbat din Tennessee va aprecia simbolul luxului, venind probabil dintr-o casă fără baie. Carneţelul ei se umplu imediat de scrieri criptice. „Albastru pentru camera din st.”, „Baie toată marmură?” „Dreapta – obişn. dar elegant”.

Sarcina ei era visul unui decorator, probabil neavând limite la suma cheltuită pe mobilier. „Controlează cu Steve” scrisese ea în câteva locuri unde erau necesare renovări majore. Va trebui să meargă la San Francisco, să se asigure că alegerile ei de tapiţerie erau disponibile şi nu va fi o scurtă călătorie de plăcere. Va trebui să fie în stare să negocieze cu producătorii, deşi fără promisiunea unor afaceri viitoare, rabatul nu va fi prea mare.

— Nu ţi s-a făcut foame încă? întrebă Steve din pragul celei de-a treia camere, pe care ea o vizualizase ca pe o garsonieră pentru mama lui Tennessee când venea în vizită la el.

— Ce? se învârti Ann distrată, remarcând că el o privea cu o expresie ciudată. Deja este prânzul? Nu prea am terminat, încă mai trebuie să… oh, Steve, se întrerupse ea şi folosi inconştient numele cântăreţului, asta ar putea fi casa perfectă pentru Tenn dacă l-am citit bine. Are o mamă? întrebă ea firesc în timp ce mergeau umăr la umăr de-a lungul coridorului ce ducea spre scara impozantă.

Steve o privi amuzat.

— Aşa cred, doar n-a fost adus de barză. Nu, serios, are o mamă în Tennessee şi este foarte ataşat de ea. Este unul dintre lucrurile care-mi plac la el, nu uită de unde provine.

— Atunci este bine. Acea cameră din care am ieşit va fi perfectă pentru ea când va veni să-l viziteze, se entuziasmă Ann, uitându-se la Steve. Are propria ei baie şi poate fi foarte uşor transformată într-un dormitor cu cameră de zi. Există şi un balcon care dă în grădina de trandafiri din spate, ei i-ar plăcea.

— Mi-e teamă că nu, scutură Steve din cap şi apoi deschise uşa batantă, ca ea să intre în bucătăria aerisită.

Ann nu ajunsese încă acolo şi privi cu interes dulapurile de modă veche şi ustensilele albe, înainte de a se întoarce întrebătoare către el.

— De ce nu? N-ar fi nerăbdătoare să vadă noua casă a fiului ei?

— Dacă este vreo căsuţă modernă la zece mile de unde locuieşte ea, nu va scăpa ocazia s-o viziteze şi să-l sfătuiască să-şi conducă afacerea într-un anumit fel şi să locuiască în ea. Nu crede în noua lui îmbogăţire şi nu s-ar obişnui deloc într-un astfel de decor.

În timp ce vorbea, Steve se duse spre uriaşul frigider alb şi extrase din adâncurile sale cavernoase o pungă de hârtie maro, care conţinea prânzul lor.

Plasându-l pe masa imaculată, vârî mâna înăuntru şi scoase două pacheţele ambalate în plastic.

— Hm. Ce vrei, şuncă şi pâine de secară, sau şuncă şi brânză cu pâine de secară?

Ea se încruntă, gânditoare.

— Dacă n-ai vreo preferinţă specială, eu voi lua şuncă şi pâine de secară.

Zâmbiră unul altuia şi printr-un acord tăcut, hotărâră să mănânce în bucătărie. Ann cotrobăi prin sertare şi găsi o faţă de masă de in de culoarea lămâii şi o întinse la capătul mesei, în timp ce Steve făcu propria cercetare după cafea şi cafetieră, apărând cu o relicvă din aluminiu care produsese cafea mai mulţi ani decât aveau ei amândoi la un loc.

— N-ai crede că într-un astfel de loc, se plânse el, ar folosi un fierbător electric?

— Lasă-mă pe mine, veni Ann şi-i luă ibricul, după care măsură cafeaua şi turnă apă rece peste ea. Nu ştii că este cel mai bun mod de a face cafea? îl tachină. Cum crezi că se descurcau oamenii înainte de a apărea toată această aparatură la care nu trebuie decât să apeşi pe buton?

Puse ibricul pe plită şi-l privi zâmbind. El era mai aproape decât se aşteptase, suficient de aproape să-i simtă căldura masculină emanându-i din trup, să vadă seriozitatea bruscă din privirea lui. Stătură uitându-se unul la celălalt un timp care ar fi putut să fie secunde sau minute. O parte a ei voia să întrerupă acea privire, să se întoarcă şi să pretindă că lucrurile erau cum fuseseră înainte. Dar nu erau şi ea nu se întoarse.

— M-aş putea îndrăgosti de tine, ştii asta, aşa-i?

Bătaia sălbatică, aproape dureroasă a inimii ei se opri când el continuă:

— Dar n-o să mă îndrăgostesc. Cel puţin, nu acum. A iubi pe cineva înseamnă o angajare şi eu nu pot face asta. Doar… nu te schimba, Ann

Ultima propoziţie sunase ca o rugă adânc simţită şi Ann îl privi fără să înţeleagă. Putea ca cineva să hotărască dacă să se îndrăgostească sau nu de o anume persoană? Pentru ea n-ar fi fost posibil.

— Prânzul nostru se va răci dacă nu-l mâncăm, se strădui ea să pară veselă… Ce putea fi mai rece decât brânza şi şunca hotelului pe pâinea de secară?… Stai jos, eu voi avea grijă de cafea.

Erau la a doua ceaşcă atunci când un strigăt turbulent răsună în casă.

— Este cineva aici? Steve? Domnişoara Ann? Venim să vă căutăm dacă nu vă faceţi apariţia chiar acum, în acest minut.

Ann şi Steve se uitară miraţi unul la altul şi se ridicară amândoi. În fond, Tennessee Tate era motivul pentru care se aflau aici. Intrând în hol, Ann fu şocată să vadă că celălalt membru a lui „noi suntem” era… Jennifer, care părea aproape la fel de stupefiată cum se simţea ea.

— A trecut Tenn prin apropiere, explică ea cu ezitare, uitându-se la cântăreţul cow-boy cu ceva asemănător cu teama şi ne-a întrebat pe Greg şi pe mine dacă am vrea să-i vedem casa. Bineînţeles că Greg n-a putut să vină şi să

lase locul singur, aşa că am venit eu… Se uită în jurul holului de modă veche… Nu m-am aşteptat la ceva ca asta, se minună ea.

— Aşteaptă să vezi şi restul, o sfătui Tenn privirea lui venind să se aşeze pe faţa înlemnită a Annei. Nu te îngrijora, domnişoară, fratele n-a vrut oricum să vină.

Ann credea asta şi o durea să creadă că Jennifer îl lăsase singur cu gândurile lui negre, în timp ce ea umbla aiurea cu exuberantul cântăreţ.

— Hai sus, scumpete, şi lasă-mă să-ţi arăt cea mai importantă parte a casei, o conduse Tenn pe Jennifer spre scări, în timp ce Ann se uita înmărmurită după ei.

De ce nu putuse Greg să se îndrăgostească de una dintre fetele localnice care ar fi fost mulţumită – extaziată! – să-şi petreacă viaţa cârpindu-i şosetele la Clifftop? Dar dragostea se pare, nu dă importanţă potrivirii sau voinţei.

— Pe fratele tău îl supără că Tenn are o toană trecătoare pentru iubita lui? întrebă Steve încet, de lângă ea, şi Ann clipi când se uită la el. Te asigur că este ceva temporar la Tenn, zâmbi el pieziş. Fetele sunt impresionate de faima lui şi tot ceea ce derivă din asta, dar el a rămas totuşi un băiat de oraş în suflet şi până la urmă se va căsători cu fata pe care i-a ales-o maică-sa cu ani înainte.

— Şi ce se presupune să facă Greg? întrebă ea înfierbântată. Să stea prin jur până când Jennifer este aruncată ca un pantof uzat?

— De ce nu-l laşi pe Greg să-şi aranjeze propria viaţă?

Ann înghiţi în sec, furioasă.

— Sună de parcă tu crezi că eu mă amestec în viaţa lui Greg, dar nu este adevărat!

— Nu este?

Privirea lui părea incredibil de arogantă în acel moment.

— Nu, nu este, spuse ea încordată. îl iubesc pe Greg şi vreau doar să-l văd fericit.

Râsul lui puternic o incită şi mai tare.

— Câte mame s-au scuzat în acest fel pentru a interveni în vieţile fiilor lor?

— Evident că ştii răspunsul la aceasta în mod special, ripostă ea încordată, apoi continuă cu îndrăzneală: a ta a aprobat căsătoria cu Janine James?

Gura lui se strânse într-o linie.

— A fost de acord să mă căsătoresc, da. Credea foarte mult în căsătorie şi fidelitate şi toate celelalte… din fericire, nu a trăit să afle că Janine şi cu mine am hotărât să-i punem capăt.

Ann simţi un ghem în stomac.

— Îmi… îmi pare rău, rosti ea cu o rigiditate pe care nu voia s-o arate. Că a murit mama ta, vreau să spun.

Steve dădu din umeri.

— S-a întâmplat cu câţiva ani în urmă, de acum… O privi intens şi spuse surprinzător: te-ar fi plăcut.

Jenată de ceea ce spusese el, Ann întrebă ca o digresiune:

— Dar tatăl tău? încă trăieşte?

El chicoti.

— Oh, da. Locuieşte în Carmel Valley, aproape de aici… în timp ce Ann se gândea la un domeniu mare de familie în valea rezervată persoanelor speciale, el continuă: este grădinar cu propriile lui convingeri. Dacă spune că este cel mai bun loc pentru trandafiri, cei care îl angajează aşa procedează, pentru că ştiu că el îşi cunoaşte plantele.

— Oh… Ann nu mai ştia ce să spună, surprinderea ei fiind aşa de mare că celebrul arhitect putea proveni dintr-un mediu atât de umil… Uşurinţa o salvase de multe ori înainte şi recurse la ea din nou acum… Poate ar putea să-mi spună de ce ridichile mele se umplu de gângănii înainte de a le culege.

Steve închise ochii de parcă gândea profund.

— Poate să fie din cauză că le plantezi prea târziu

pentru a evita gângăniile cărora le plac la fel de mult ridichile ca şi ţie.

— Măi, măi, eşti un om cu multe talente, îl admiră ea, cu o ureche ciulită la sunetele de deasupra, care constau în admirarea lăudăroasă a lui Tenn pentru casa pe care o obţinuse şi replicile de admiraţie abia auzite ale lui Jennifer.

Şi de ce n-ar putea o fată crescută în sărăcie să admire ambianţa bogată a unui bărbat ca Tennessee Tate? Ea însăşi fusese impresionată de măreţia noii lui case, deci de ce era atât de surprinsă că Jennifer o găsea atât de frumoasă? Pentru că, îşi reaminti ea cu acreală, Greg nu-i putea oferi niciodată acest gen de trai, indiferent cât de mult ar costa.

— Am o idee grozavă, anunţă Tenn când coborî scările la braţ cu Jennifer.

De ce n-am petrece cu toţii seara la Carmel? Există un loc despre care am auzit…

* * *

Locul despre care auzise Tenn era un mic club de noapte cu dansatoare exotice şi mâncare mediocră. Ann n-ar fi vrut să-şi petreacă noaptea departe de Clifftop, dar Jennifer păruse încântată de ideea de a dansa până târziu cu un Tenn plin de atenţie. Poate că dacă ea era acolo, Jennifer se va comporta decent. Totuşi, se îndoi când ochii alunecoşi ai acesteia se îndreptară spre ringul de dans, ochii negri strălucind când se întâlniră cu cei căprui ai lui Tennessee Tate.

Ea dansa cu Steve, conştientă doar pe jumătate de braţele de oţel din jurul ei când înconjurară ringul, atenţia ei fiind fixată pe cuplul care se întâlnea cu ei ocazional, ochii lui Jennifer având o privire visătoare, când Tenn o conducea printr-o mulţime de femei care-l adulau şi-şi ignorau partenerii ca să se uite cu îndrăzneală la el.

— Ce or fi văzând la el? murmură ea, fără a se gândi că el ar auzi-o, dar Steve îi strânse mâna mai tare, în timp

ce o conducea în jurul grupului care se oprise în vecinătatea lui Tenn.

— Văd un bărbat pentru care cincisprezece milioane de alte femei şi-ar da sufletul să stea lângă el atât de aproape, spuse Steve sec, ghidând-o departe de grupul care aclama, aşa încât fu încă o dată conştientă de carnea tare şi musculoasă de pe umărul pe care i se odihnea mâna.

— Îl invidiezi? întrebă ea cu fermitate.

— Să-l invidiez? Nu, chicoti el strângând-o mai tare în braţe. De ce l-aş invidia? Am cea mai încântătoare, atrăgătoare, simpatică femeie din lume în braţele mele…

De ce l-aş invidia? Doar dacă în secret ai dori ca tu şi nu Jennifer să fie centrul atenţiei geloase.

— Pe naiba, nu, exclamă ea, atât de convinsă încât braţul lui Steve îi strânse mijlocul ca o menghină, îndreptând-o spre masa pe care o eliberaseră recent.

Simţi o înţepătură de dezamăgire când el trase scaunul, invitând-o să se aşeze. Ea vrusese să continue să danseze cu el la nesfârşit… sau cel puţin până s-ar fi terminat seara.

— Lasă-mă să-ţi mai aduc de băut şi după aceea vom vorbi, decretă Steve autoritar, aplecându-se să ia ambele lor pahare.

Ann se miră din nou de el… un chelner le-ar fi adus băuturi proaspete mai târziu, dar Steve părea să aibă un soi de impuls interior care-l făcea nerăbdător.

Era încă adânc cufundată în gânduri când el se întoarse şi puse paharele pe masă, înainte de a se aşeza lângă ea.

— Deci… ce simţi în privinţa decorării interiorului lui Tennessee Tate? o tachină el uşor şi Ann îl privi inexpresiv.

— Nu sunt sigură *că eu* sunt decoratorul lui de interior. De câte ori am încercat să aduc în discuţie renovarea casei lui, schimbă subiectul. M-am gândit că el… ei bine, nu-mi doreşte ideile.

Steve chicoti, ochii lui căprui scânteind peste marginea paharului pe care-l ridică la buze şi bău.

— Îţi vine să crezi că este puţin şocat de cineva care-i poate ghici gusturile cum ai făcut-o tu? în fond, este un băiat care provine de jos şi încă nu crede că o pocnitură a degetelor lui îi va aduce tot luxul care se poate cumpăra cu bani.

— Dar… Ann îşi ridică vocea peste notele stridente ale unui nou număr de dans, nici măcar nu mi-a auzit ideile.

— Ba da, le-a auzit. Eu i le-am subliniat când se pregătea să vină aici şi a fost de acord cu mine că eşti singurul decorator pentru această treabă. I-a plăcut ideea cu camera pentru musafiri transformată într-un apartament pentru mama lui.

Ann simţi că se înviorează brusc.

— Credeam că ai spus că mama lui nu va veni în California?

— Adevărat, am spus asta. Dar Tenn crede că s-ar putea să dea o raită, mai ales când îi va spune că există un loc în casa lui special pentru ea.

— Dar despre…?

Întrebarea ei rămase fără răspuns când ceilalţi doi se întoarseră gâfâind de la dans, mâna lui Tenn înconjurând talia lui Jennifer.

Sclipirea excitată din ochii negri ai lui Jennifer se atenuă un pic când întâlni albastrul rece al ochilor Annei.

— Mi-am dat seama că nu mai avem cu ce să ne întoarcem la Clifftop, spuse ea jalnic, dar Tenn spune că ne va duce el cu maşina înapoi, imediat ce suntem gata.

Ann se uită la ceasul ei şi începu să-şi strângă geanta în mână.

— Eu sunt gata acum, dacă totul este în regulă cu ceilalţi, rosti ea, ridicându-se în picioare şi uitându-se întrebătoare la ceilalţi trei.

Tenn păru perplex de graba ei de a pleca şi faţa lui

Steve reflectă obişnuita sa nepăsare distantă.

— Păi… Tenn şi cu mine ne gândeam să mai facem un dans, spuse Jennifer ezitând şi Steve sări în ajutorul ei.

— Cu noi este în regulă, spuse el cu uşurinţă, trăgând-o pe Ann înapoi pe scaun, ar trebui să terminăm conversaţia la vremea când voi doi veţi termina următorul dans.

Părea să nu-şi dea seama de furia Annei când îl urmări pe cântăreţ, învârtind-o din nou pe Jennifer în mijlocul dansatorilor.

— Greg se va întreba ce naiba ni s-a întâmplat, spuse ea cu tărie, gura strâmbându-i-se a dezaprobare. I-am spus la telefon…

— De ce nu te relaxezi şi să laşi lucrurile să-şi urmeze cursul? o întrerupse el laconic. Sau este îndrăgostită de fratele tău, sau îşi încearcă norocul pe lângă Tenn. Nu poţi face nimic în ambele cazuri.

— Pot s-o fac pe Jennifer să afle că se face de râs! ripostă Ann cu buzele strânse şi încruntată, ochii ei nedezlipindu-se de cuplul de pe ring, fiindcă erau atât de evident fascinaţi unul de celălalt… Tennessee Tate nu o va face niciodată soţia lui, continuă ea supărată, privindu-l cu ochi reci pe Steve când acesta vorbi iarăşi.

— Nu, probabil că nu, încuviinţă el încet. După cum ţi-am spus mai devreme, Tenn se va căsători cu o femeie acceptată de maică-sa, iar Jennifer nu este genul.

— Atunci, nu este corect s-o lase să creadă că este importantă pentru el, se răsti Ann, iar ochii ei erau ca o furtună albastră când îi întâlni pe ai lui, nepăsându-i dacă o crede naivă că apără onoarea lui Jennifer de parcă ar fi fost a ei proprie.

Onoare! Ce demodat părea cuvântul în această ambianţă, cu oameni ca aceştia!

— Se pare că Jennifer îşi ştie interesul, se opriră ochii lui Steve pe cuplul care dansa foarte apropiat şi apoi îşi îndreptă atenţia spre faţa roşie a Annei. De ce te

îngrijorezi atât de mult pentru fratele tău? Trebuie să fie rănit niţel ca să recunoască lucrul adevărat când îl vede.

Erau aproape cuvintele lui Jennifer în legătură cu ea însăşi, dar atunci păruseră să aibă un înţeles abstract. Era un adevărat iad să fii îndrăgostit de cineva care nu-ţi răspunde la sentimente şi inima Annei se îndurera pentru Greg.

— Mă îngrijorez fiindcă ţin la el.

Ann îşi luă orbeşte geanta şi se uită în jur, alungându-şi lacrimile prosteşti din ochi. Jennifer şi Tenn se amestecaseră în mulţime şi simţi brusc că se sufocă, având nevoie de aer proaspăt.

— Îi spui lui Jennifer că o aştept în maşină?

Vorbi fără a se uita la Steve, care încă era aşezat, încruntându-se la ea. Trecu împingând trupurile înlănţuite care părură să nu remarce că mişcările lor o făceau să se clatine din când în când, şi câteva clipe mai târziu, respira aerul pur şi sărat al oceanului. Rezemându-se de exteriorul de piatră al clubului, simţi cum emotivitatea ultimelor ore dispare şi-i ia locul calmul ei normal.

Nu era numai suferinţa lui Greg cea care o deranja atât de mult, cât cea a ei proprie, admise ea cu sinceritate. Se îndrăgostise de un bărbat ceea ce îi spusese direct în acea după-amiază că nu se va îndrăgosti niciodată de ea – nu, el spusese „Nu încă”, care era cam acelaşi lucru. Vieţile lor erau prea diferite ca aceste două vorbe să aibă vreun înţeles… Va lucra un timp la casa lui Tennessee Tate, apoi se va întoarce la Big Sur şi el la nivelul înalt de viaţă din Los Angeles şi drumurile lor nu se vor mai intersecta niciodată din nou.

Era improbabil ca viaţa lui Greg şi a lui Jennifer să fie altfel, reflectă ea dezolată, ştiind instinctiv că Jennifer va fi un succes imediat în lumea în care Tennessee Tate o va introduce. Avea înfăţişarea, personalitatea unui star şi hotărârea de a ajunge în top cu orice mijloace avea la dispoziţie.

Ann se duse unde era parcată maşina şi se lăsă pe locul din spate, unde rămase să se uite îngheţată înaintea ei. De ce n-ar face şi ea la fel? Steve îi pusese mijloacele la dispoziţie fără a o obliga cu nimic… ştia că se putea descurca foarte bine cu decorarea casei lui Tennessee Tate şi de ce nu s-ar descurca şi cu ale altora, aşa cum îi sugerase Steve, aproape regretând? Era ocazia de aur care s-ar putea să nu se mai prezinte vreodată. Va putea să-i trimită destui bani lui Greg, odată stabilită în Los Angeles, să facă Clifftop sigur pentru tot timpul. Şi într-o zi, se va căsători cu o fată care nu va avea alte ambiţii decât să fie soţia lui. Când Tennessee Tate ar…

Capitolul 6

Ann zâmbi bărbatului din faţa ei peste masă, la restaurantul Hollywood's Brown Derby, unde luau masa ca să discute o problemă de afaceri. Afaceri amestecate cu mai mult decât o mică plăcere… Emile Merrick începuse să însemne ceva pentru ea, de la terminarea cu succes a casei lui Tennessee Tate de la Carmel. Mutarea la Los Angeles, cu trei ani în urmă, fusese uşurată considerabil prin apariţia lui ciudată şi bruscă pe scenă… scena ei.

Îl cunoscuse la petrecerea pe care Tennessee o dăduse pentru a-şi arăta aprecierea faţă de talentele ei, care făcuse din casa de la Carmel un loc unde te puteai relaxa şi simţi ca acasă, în timp ce erai înconjurat de luxul cu care succesul îl obişnuise. În felul său generos, fusese o aprobare a talentelor ei de decorator şi-şi alesese invitaţii cu isteţime. Nume care cândva îi inspiraseră veneraţie, acum o consultau în probleme de decorare, de la adăugarea unei camere de recreere la reşedinţă, până la completa renovare a unei proprietăţi nou cumpărate. Emil îi poleise pur şi simplu floarea succesului cu introducerea în ierarhia socială din Los Angeles, în afară de colonia de cineaşti şi oameni de televiziune. Ca proeminent avocat la Los Angeles, clienţii lui proveneau din superbogaţii oraşului până la noile staruri ce căpătaseră celebritate.

Simţul umorului la Emil însemna mai mult decât lipsa de farmece fizice. Scund, îndesat, faţa aproape negricioasă, ochii lui căprui având abilitatea să reflecte o întreagă gamă de emoţii de la ilaritate la cel mai adânc patos. Annei îi făcea plăcere compania lui şi ignora privirile cunoscătoare ale cunoştinţelor ei. Nu erau iubiţi în sensul adevărat al cuvântului, dar se iubeau totuşi unul pe altul.

— Doamna Pauline Clayton nu este posibil să fie interesată în orice aş avea eu de oferit, protestă Ann acum. Ea are lumea celor mai de succes decoratori la picioarele ei.

— Şi tu crezi că nu eşti unul dintre cei mai de succes decoratori din lume? ripostă el cu o voce ce avea un uşor accent, ceea ce făcea parte din farmecul lui. Nu te-ai dus tu în Lichtenstein anul trecut să redecorezi castelul ancestral al…

— Aceea a fost diferit în întregime, îl întrerupse Ann în grabă, amintindu-şi de bătrânul duce care îşi pierduse mult din capacitate, dar niciuna din pofte… Să fie urmărită de-a lungul coridoarelor nu era o experienţă pe care ar fi dorit s-o repete… Doamna Clayton *este* Los Angeles!

— Şi de aceea este aşa de important să vii la petrecerea ei de mâine seară, îi răspunse el cu onestitate. Îţi va plăcea casa ei, ambianţa, totul este… şic.

— Tocmai asta vreau să spun, ea nu are nevoie de mine, îi zâmbi Ann cu o umbră de exasperare, mâna ei venind să apese pielea caldă a mâinii lui, care stătea nemişcată lângă farfurie. Nu aş şti de unde să încep să improvizez.

Ochii ei se ridicară când un grup trecu pe lângă ei, apoi inima i se opri ca apoi să-i bată mai cu putere. Capul brunet al lui Steve

Darwin era uşor de distins lângă roşul neobişnuit al părului femeii de lângă el. Un cuplu mai în vârstă, arătând prosper, îi însoţea.

— Ce este, Ann? se interesă Emile, şi pentru prima oară Ann simţi o înţepătură de iritare la accentul care în mod normal îi părea foarte atrăgător.

— Nimic… cred că am văzut pe cineva cunoscut.

Emile întoarse capul ca să se uite după cei patru.

— Saddler-ii? întrebă el. Au mult pământ în Texas şi câteva sonde de petrol pentru a-şi rotunji veniturile din turmele deţinute. Tânăra care este cu ei… nu o cunosc, dar bărbatul care o însoţeşte este Steve Darwin, arhitectul. Este rar văzut în public, pare să prefere singurătatea planşetei lui de desen conversaţiilor de salon… Făcu o pauză aşteptând un răspuns la zâmbetul lui vesel, apoi continuă fără a se lăsa descurajat… Şi-a întrerupt absenţa socială ca să participe la reuniunea doamnei Clayton de mâine seară. I-a cerut o dată să-i proiecteze o adăugire la casa ei şi el a refuzat-o neinteresat, spunându-i că era bine aşa cum era. Dar ea încă îl place.

Dacă accelerarea bătăilor inimii ei însemna ceva, atunci şi Ann îl plăcea. Nu-l mai văzuse din zilele de la Big Sur, deşi citise despre ultimele lui proiecte în *Times*: „Arhitect american reproiectează vechiul palat”, „Un alt London Bridge în întunecata Africă?”. „Experienţa americană aplicată în Amsterdam?” Steve era un succes în ţările pe care ea nu le vizitase niciodată. Dar oricum, nu păruse s-o intereseze prea mult până acum; urcarea ei în vârf îi absorbise majoritatea interesului şi energiei. Steve fusese o mică flacără arzând în adâncul conştiinţei, îndemnând-o spre culmi şi mai mari. Şi când succesul îi crescuse, tot aşa îi crescuse şi dorinţa de a-i arăta că putea supravieţui nevătămată şi fără a-i scădea forţa.

Satisfacţia pentru realizarea celor mai scumpe visuri ale ei nu-i schimbase personalitatea, reflectă ea în ziua următoare, sub apa caldă a dusului, în timp ce se pregătea să se ducă împreună cu Emile la vila Clayton, în Holumby Hills. Acum era mai echilibrată, mai sigură de sine decât fusese când alunecarea de teren întrerupsese drumul spre

Nord de la Los Angeles. Înfăţişarea ei în aceste zile nu era mai altfel decât imaculată, la modă… părul ei blond fusese tăiat expert şi-i stătea ca un halo în jurul capului, iar garderoba era plină de haine de firmă care-i accentuau subţirimea taliei, îngustimea soldurilor, uşoara rotunjime a sânilor mici.

Ann zâmbi gânditoare când luă prosopul de culoarea piersicii de pe rastelul de lângă dus. Atât de mult se schimbase din acea noapte când se dovedise a fi un succes. Greg fusese devastat când Jennifer părăsise Carmel ca să-şi caute norocul la Hollywood sub îndrumarea expertă a lui Tennessee Tate. Cum putea el, cum putea Ann să fi ştiut că ambiţiile lui Jennifer nu se întinseseră mai departe de a face rost de suficienţi bani ca să nu se închidă Cliffton? Succesul o schimbase pe Jennifer la fel de puţin ca şi pe ea, îşi reaminti Ann. Ea încă se mai întorcea la Los Angeles din când în când pentru a juca într-un serial de televiziune, dar majoritatea interesului ei era centrat pe Greg şi copilaşul lor. Dintr-un loc deplorabil, Clifftop se transformase într-unul foarte popular unde te opreai între Los Angeles şi San Francisco – suportul Annei nu mai fusese necesar odată ce Jennifer îşi găsise propriul succes în lumea precară a actoriei.

Cât de mult se înşelase în privinţa fetei care acum era cumnata ei! Precum şi asupra lui Tate, aşa cum Steve prezisese, căsătorit cu fata pe care maică-sa i-o alesese cu ani în urmă. Printr-o ciudată întorsătură a sorţii, Jennifer şi Marilyn erau acum prietene apropiate şi petreceau împreună mult din timpul lui Jennifer la Los Angeles. Copiii lor fuseseră născuţi la interval de câteva ore unul de celălalt, ceea ce întărise legătura. Dacă Ann se simţea uneori exclusă, îşi spunea că era nerecunoscătoare pentru toate binecuvântările care-i luaseră atât de mult din povara de pe umeri. Greg era fericit, extaziat la fel ca Jennifer, Tennessee şi Marilyn.

Telefonul sună în camera de zi a apartamentului

decorat graţios şi Ann îşi înfăşură un prosop în jur şi lipăi cu picioarele goale peste covorul gros.

— Ann? sună vocea lui Emile. Îmi pare rău, dar o să întârzii când vin să te iau. Un client din afara oraşului tocmai m-a sunat şi trebuie să vorbesc cu el în seara aceasta.

Aşa că petrecerea de la casa Clayton era în toi când Emile trase maşina la intrare şi-i dădu cheile tânărului chipeş în uniformă, care sări atent înainte. Ann, obişnuită de-acum cu oamenii bogaţi, fu impresionată de desfăşurarea de grandoare în fântâna luminată care îşi arunca apa peste o replică a lui *David* al lui Michelangelo în centru şi pajiştile ordonate, luminate ca şi arbuştii care se înşirau pe marginea treptelor masive de la intrare.

— Sunt nervoasă, îi mărturisi ea lui Emile, care o privi rapid când se apropiară de uşă.

— Nu e nevoie să fii, *ma chère*, îi răspunse el liniştit, cu accentul care nu era complet franţuzesc. Vei eclipsa orice femeie cu rochia ta „foc şi gheaţă”.

Cuvintele lui care o complimentau îi ridicară moralul de la nivelul scăzut pe care-l atinsese. Ştia că rochia ei era deosebită şi-i sublinia trupul, înfrumuseţându-i orice detaliu. Nu era o rochie pe care ar fi purtat-o cu câţiva ani în urmă, dar clienţii ei actuali şi cei în perspectivă se aşteptau la o apariţie în afara obişnuitului.

Gazda lor, în catifea roşie şi perle inestimabile care-i împodobeau bustul generos, trecea prin hol când intrară. Ca o corabie în plin avânt, veni spre ei şi întinse o mână cu inele masive spre Emile.

— Dragule, intonă ea din gât, credeam că te hotărâseşi să nu vii.

— Să nu vin? repetă Emile cât putea de afectat. Bineînţeles că am venit şi am adus cu mine nu numai cea mai frumoasă, dar şi cea mai talentată decoratoare din toate. Domnişoara Ann Hansen… doamna Clayton, le prezentă el formal şi Ann se trezi sub examenul unei

perechi de ochi albaştri, remarcabil de vicleni.

— Am auzit despre dumneata, bineînţeles, spuse vocea guturală şi mi-ar plăcea să arunci o privire prin casă şi să-mi spui ce crezi. Am primit diferite păreri despre cum ar fi mai bine s-o renovez şi sunt interesată s-o aud şi pe a dumitale. Nu în seara aceasta, bineînţeles, adăugă ea în grabă, făcând cu mâna cuiva care tocmai apăruse pe uşile duble ce duceau spre centrul principal al petrecerii. Vino să mă vezi miercuri la patru.

Se îndepărtă de ei, plină de propria-i importanţă în lume.

— Este o femeie dominatoare, pufni Ann, nu-i aşa?

— Da, şi este de asemenea meticuloasă în detalii, zâmbi el. Chiar se aşteaptă ca tu să fii aici miercuri, fix la ora patru. Îţi va oferi de băut, dar ar fi înţelept să ceri ceai. De când soţul ei a decedat din prea multă dragoste pentru sticlă, este precaută faţă de cei care beau prea mult. Ceea ce nu înseamnă, îi luă braţul şi o conduse înainte, să nu ne înfruptăm din mâncarea excelentă şi din vin.

Gusturile Annei se schimbaseră puţin din zilele de la Big Sur, aşa încât era mulţumită să soarbă dintr-un vin alb rece pe care-l oferea un chelner, când intrară în salonul vast plin de zumzet de conversaţie de la oamenii bine îmbrăcaţi adunaţi acolo. Emile, bine cunoscut în aceste cercuri, se înclina sau făcea cu mâna unor cunoştinţe, îndemnând-o să spună:

— Du-te, Emile. Eu mă voi plimba prin jur ca să simt locul. Să ştii că într-adevăr vreau să fac asta. Nu pot veni s-o văd pe doamna Clayton miercuri, fără să am idee despre ce vorbesc.

Şovăind, Emile o părăsi şi Ann merse în jurul camerei cu tavan înalt, măsurând cu privirea amoraşii din ipsos decorând coloanele răspândite pe lângă pereţi, micii pilaştri care încadrau portretele a ceea ce trebuia să fie strămoşii Clayton. Podeaua era o strălucire de marmură albă presărată cu covoare nepreţuite, încadrând zona de

şedere formată din canapele de pluş şi scaune de diferite culori. Camera era destul de largă, gândi Ann în timp ce se plimba pe marginea ei, ca să deţină culori distincte în fiecare zonă, separându-le astfel dar combinându-le într-un tot armonios.

— Oh, scuzaţi-mă! exclamă ea, când se împiedică de un trup care mergea în direcţia opusă şi o făcu să-şi împrăştie vinul pe ea. Nu eram atentă pe unde merg… restul cuvintelor se prefăcură în tăcere când bărbatul peste care dăduse se îndreptă de unde se aplecase să-şi culeagă propriul pahar.

Se aşteptase să-l vadă pe Steve în seara aceasta, bineînţeles, ba chiar îşi planificase cuvintele unei uşoare conversaţii cu el. Se imaginase distantă, sigură pe sine, detaşată, conform cu succesul de care se bucura. Dar acum, uitându-se în ochii lui căprui fixaţi intens asupra ei, doar o bătaie de inimă păru să o separe de fata nesofisticată de la Big Sur. Pojghiţa subţire care se formase peste emoţiile ei se evaporară fără avertizare şi ştiu că el trebuie să-i fi simţit tremurul degetelor când îi luă mâna pe care i-o întinsese.

— Steve! Ce… ce plăcere să te văd iarăşi.

Chiar şi vocea ei avea o notă de nervozitate şi văzu familiara sclipire de amuzament din ochii lui.

— Nu prea pari sigură de asta, micuţă Ann.

El îi ţinu mâna în timp ce ochii lui făceau o apreciere lentă a părului ei tuns la modă, la uşoara aplicare a culorii care-i accentua albastrul ochilor şi conturul obrajilor şi-i urmărea forma buzelor pline, cu cel mai pal roz.

— Şi nu te pot învinui pentru asta, cum aş putea, considerând că am fost prea ocupat să fiu martor de prima mână la ridicarea ta meteorică spre faimă, continuă el.

Exista o urmă de ironie în vocea lui care-i era de asemenea familiară şi Ann se încordă uşor şi-şi retrase mâna.

— Nu sunt deloc faimoasă – încă, spuse ea, cu

răceala pe care o sperase pentru întâlnirea lor. Şi saltul meu nu a fost tocmai meteoric, a fost un timp lung şi greu de trei ani.

— Sunt sigur că a fost, rosti el tărăgănat, uitându-se în jur cu ochi îngustaţi, dar nu sunt de acord cu tine asupra faimei – doamna Clayton este cu siguranţă summumul visurilor fiecărui decorator.

— Poate, dar n-am fost încă angajată de doamna Clayton. Dacă îi vor place ideile mele când o voi vedea miercuri, poate va dori să le realizeze. Nu mi-a cerut oficial să fac o apreciere, deoarece rătăceam pe aici pe cont propriu. Şi… Emile avea oameni de văzut.

Sprâncenele bine marcate se ridicară, ochii purtând încă sclipirea de amuzament pe care ea începea s-o găsească iritantă.

— Emile Merrick? Este bărbatul actual din viaţa ta?

— Suntem foarte buni prieteni, spuse ea scurt, căutându-l din ochi pe Emile care nu mai apărea, deşi nu era chiar sigură că ar fi vrut să apară în acel moment, ştiind instinctiv că-l va compara cu Steve care părea să se simtă foarte bine în blugii lui, faţă de avocatul îmbrăcat în costum negru.

— Atunci, nu va fi deranjat dacă voi face cu tine un tur al casei ca să-ţi faci o impresie credibilă pentru ceea ce vei spune miercuri, spuse Steve, luându-i paharul din mână şi punându-l pe tava unui chelner care trecea, împreună cu al lui. Mai vrei unul, deşi celălalt se pare că a preferat rochia ta… foarte interesantă?

Insulta era abia voalată şi Ann dădu din cap, încuviinţând. Ar arăta mai puţin ca o evaluare dacă s-ar plimba cu el, cu paharul în mână, să inspecteze vila Clayton în detaliu, decât ar fi putut s-o facă pe cont propriu. Dintr-odată, dori cu insistenţă comanda Clayton, nefiind sigură dacă prin asta dorea să-i dovedească ceva lui Steve sau sieşi. Aşa că ignoră remarca ironică despre rochia ei şi acceptă cu răceală paharul pe care i-l dădu el,

un moment mai târziu.

Cu un scurt „Putem vedea camera asta mai târziu”, Steve îi luă braţul şi o conduse direct spre uşile duble. Câteva perechi de ochi urmăriră înaintarea lor, incluzându-i pe cei ai doamnei Clayton, care privi gânditoare după ei. Emile se grăbi spre ei când trecură prin hol, o cută adâncindu-i-se între sprâncenele groase când se uită de la Ann la Steve şi înapoi.

— Nu ştiam că vă cunoaşteţi, spuse el suspicios, fără să se salute cu Steve, care-l privi de la înălţimea lui cu mare nepăsare.

— Ann uitase că ne-am cunoscut cu câţiva ani în urmă pe coastă, vorbi el uşor, înainte ca Ann să fi putut spune ceva. Deoarece cunosc foarte bine această casă şi ea ar vrea să primească sarcina de redecorare a acestei reşedinţe, m-am oferit să i-o arăt eu. Vreo obiecţie la asta?

Emile păru năucit.

— Nu, dacă o ajută pe Ann să obţină contractul, apoi se întoarse către Ann: de ce nu mi-ai cerut mie să te duc? Mi-ai spus că voiai să rătăceşti pe aici singură.

— Aşa am spus, începu Ann scuzându-se, apoi se opri… De ce nu putea să vadă casa cu Steve sau cu oricine altcineva? Emile se comporta prea posesiv pentru gustul ei… Steve – domnul Darwin – a apreciat deja casa ca arhitect şi aş dori părerea lui profesională despre ideile pe care le am deja. Apropo, femeia cu care vorbeai părea nerăbdătoare să te întorci, arătă ea din cap spre femeia în mătase sidefie care-i privea atent de la intrarea salonului.

Emile se uită în spate şi aruncă un zâmbet nesincer.

— Da, mai bine m-aş întoarce, mi-ar putea deveni o clientă foarte bună. Soţul ei este marele producător de pantofi, aşa că…

Steve o luă pe Ann de braţ şi o direcţionă spre scările ce duceau spre partea de sus a casei. Rămase tăcut până când ajunseră la jumătatea drumului, apoi spuse încet.

— Ai învăţat să fii puţin cam crudă de când te-am

văzut ultima dată, aşa-i?

Ann se opri brusc şi se întoarse să-l înfrunte, roşeaţa indignării adâncind fardul roz de pe obrajii ei.

— Ce înseamnă asta? Nu sunt legată de mâini şi de picioare de Emile, aşa că de ce să-mi impună unde să mă duc şi ce să fac?

— Mă îndoiesc că el simte la fel, replică Steve sec. Este clar că simte că are dreptul să fie posesiv cu tine… Ajunseră la palierul de sus înainte ca el să spună din nou: El… te-a avut?

Răsuflarea Annei se opri, şocată. Nimeni, nici chiar Jennifer, în felul ei direct, nu-i pusese o astfel de întrebare.

— Nu este treaba ta, se răsti ea şi o luă iritată înainte, deschizând prima uşă care-i apăru de-a lungul coridorului.

Ca şi cum ar fi ghicit, era un dormitor, dar nu unul principal. Foarte mic, unicul pat de o persoană acoperit cu o cuvertură maro-închis şi câteva piese de mobilier de bună calitate reprezentau strictul necesar.

— Nu prea ai ce face aici, nu? remarcă Steve alene, rezemându-se de tocul uşii din spatele ei. Acesta a fost al fiului lor şi totodată moştenitorul când era copil – destinată, presupun, să-i reamintească mereu că această vastă sumă de bani este o responsabilitate, nu o autorizaţie pentru lux. Poate de aceea este cel mai rece individ pe care l-am întâlnit.

Ann fu surprinsă de descopere că furia i se topea la fel de repede precum apăruse; încă îi plăcea să-l audă vorbind despre oamenii pe care-i cunoştea.

— Îl cunoşti bine?

El dădu din umeri.

— Cât de bine se poate, presupun. El nu lasă pe nimeni să se apropie de el. De fapt, mă îndoiesc nevastă-sa îl cunoaşte mai bine ca mine – dar, gândindu-mă la asta, mă îndoiesc şi că ar vrea să-l cunoască mai bine. Şi ea este o persoană rece.

Ochii Annei erau fixaţi pe el şi se cutremură uşor.

— Asta mă face să mă bucur că n-am fost crescută să… arătă cu mâna în jur, să am parte de toate acestea… Nici tu n-ai fost crescut aşa? îşi aminti ea de tatăl grădinar.

— Nu, chicoti el brusc, departe de asta. Dar am ştiut ce dragoste am în spate.

— Şi acum nu mai ştii?

Gura lui se strâmbă la un colţ.

— Nu s-ar spune, nu? spuse el lejer, îndreptându-se şi împingând-o din spate spre coridor.

Ann merse lângă el spre o cameră din celălalt capăt al coridorului, aşternut cu covoare, mintea ei fiind un lanţ de presupuneri. Oare era *încă* îndrăgostit de fosta soţie, Janine James? Niciunul dintre ei nu se recăsătorise, deci era posibil să facă parte din acele rare persoane care se iubeau dar nu puteau trăi unul cu altul. Ceea ce însemna că niciunul dintre ei nu se va îndrăgosti de altcineva. Nu asta vrusese Steve să spună când zisese cu trei ani înainte „Aş putea să mă îndrăgostesc de tine, dar n-o voi face – nu încă”? Niciodată, ar fi fost mai exact, gândi ea păşind pragul unei alte camere, diferită în întregime. Dragostea nu era o emoţie controlabilă

— Ea te posedă pe tine, nu tu pe ea.

— Acesta este un contrast absolut, nu? spuse ea despre camera care respira eleganţă luxoasă, de la cuvertura de mătase care stătea peste patul întins până la covorul gros, asortat, care acoperea complet podeaua.

Camee ca marmura erau aşezate pe masa de toaletă şi măsuţe mici încadrau un spaţiu pentru şedere aranjat în jurul unui cămin în care ardeau câţiva buşteni. Iar un termos care conţinea poate cafea era aşezat pe o tavă aproape de cămin.

— Pauline n-a crezut că ar trebui să facă economie pentru ea, în timp ce-şi condamna fiul la o viaţă spartană, spuse Steve sec, dar roşul fierbinte al pasiunii nu-i indică neapărat firea.

De unde ştia el? gândi Ann instantaneu – geloasă? Fusese în dormitor cu Pauline Clayton, testase calitatea pasiunii ei ca femeie? Asta nu era treaba ei, îşi reaminti cu fermitate, mai mult decât posedarea trupului ei de către Emile. intrând în cameră, deschise o uşă albă cu auriu spre dreapta şi se trezi în cea mai opulentă baie pe care o văzuse vreodată. Mai mare decât majoritatea dormitoarelor, avea o cadă de marmură înconjurată de verdeaţă luminată indirect de deasupra. Marmura verde decora mobilierul pentru produse cosmetice şi cele două chiuvete cu robinete de aur şi peste tot erau oglinzi care să reflecte luxul răsfăţatului proprietar.

— Înseamnă mult pentru o femeie, spuse ea încet, simţind prezenţa lui Steve în spatele ei.

Vocea aspră, atât de diferită de tonul lui normal, o făcu să tresară din contemplarea visătoare a băii Paulinei Clayton.

— Nu acesta este scopul tău? Robinete de aur, marmură, izvoare de apă caldă şi rece în cadă?

Ann se răsuci pe călcâie, nedumerirea înnegurându-i ochii.

— Nu în mod special, spuse ea liniştită. Ca majoritatea oamenilor, îmi place să mă simt pe cât de confortabil posibil, dar nu sunt necesare pentru asta robinete de aur. Dar totul este relativ, nu? zâmbi ea pieziş. Tatăl meu ar fi considerat că apartamentul pe care-l am acum este ultimul cuvânt în materie de decadenţă, dar n-are nimic deosebit faţă de oamenii cu care am acum de-a face.

— Cu ce fel de oameni ai de-a face acum în afară de Emile Merrick?

Întrebarea veni întâmplător, dar Ann simţi că era interesat mai mult decât lasă de înţeles. Apoi, spunându-şi că era prea sensibilă la fiecare nuanţă, se întoarse înapoi la locul unde stătea el, în pragul uşii de la baie.

— În principiu, cei pentru care lucrez, dădu ea din

umeri. Nu sunt prieteni, doar cunoştinţe de afaceri.

— Cei care îşi permit preţuri astronomice pentru tine, bănuiesc, se arcuiră curioase sprâncenele lui.

— Nu tu mi-ai spus să nu mă vând ieftin? ripostă ea cu capul sus şi încercând să treacă, dar el continua să umple spaţiul uşii.

— Sunt bucuros să ştiu că-ţi aminteşti sfatul meu de acum trei ani, comentă el încet. Ce altceva îţi mai aminteşti de atunci?

Obrajii ei se îmbujorară şi ochii îi străluciră.

— Nu-i prea mult de amintit, aşa-i? Cu excepţia, bineînţeles, că trebuie să-ţi mulţumesc pentru succesul meu. Dacă n-ar fi fost decorarea casei lui Tenn, m-aş fi luptat şi acum să supravieţuiesc la Clifftop, presupun.

— Nu asta îmi reamintesc eu, spuse el cu o voce răguşită care stârni fiori Annei. Îmi amintesc o fată pe o plajă, minunat de naturală şi simpatică, a cărui păr blond şi lung flutura în jurul feţei în briza oceanului. Pielea ta este la fel de frumoasă sub acest machiaj de scenă?

Ann părea să-şi fi pierdut puterea de a se mişca şi el se apropie şi-i luă faţa între mâinile lungi şi sensibile. Degetele sale mari îi frecară pomeţii şi dedesubtul lor, unde machiajul era mai puternic, dând feţei o aparenţă mai sofisticată.

— Nu face asta, şopti ea, ca un ecou rugător a ceea ce spusese în acea dimineaţă, în pat, cu atâta timp în urmă.

Şi atunci fusese paralizată, incapabilă să reziste atingerii provocatoare a degetelor lui pe pielea ei. îl dorise atunci şi, când simţi că mama i se topeşte în piept, ştiu că nu încetase niciodată să-l dorească. Poate de aceea nu mersese mai departe de un flirt nevinovat cu bărbaţii cu care se întâlnise de când îl cunoştea pe Steve.

— Să nu fac ce?

Privirea lui deveni neobişnuit de serioasă.

— Să faci ceea ce faci, murmură ea slab. Trebuie să

mă întorc, Emile s-o fi întrebând…

— Dar mi-ai spus că n-are niciun drept să se întrebe, spuse Steve răguşit, degetele lui ciufulindu-i părul, înainte de a-i trage capul în aşa fel încât feţele lor se apropiară.

Răsuflarea lui caldă şi mirosind uşor a vin alb şi dulce era pe pielea ei şi apoi în gura ei când îi ridică faţa şi-i acoperi buzele cu ale lui. Din gâtul ei ieşi un geamăt care era jumătate obiecţie, jumătate supunere.

Apoi Steve nu mai trebui să-i ţină capul – gura ei răspundea cu toată ardoarea în timp ce se lipea toată de el. Mâinile ei se strecurară sub haina lui descheiată şi-i cuprinseră spatele, delectându-se cu tăria musculoasă a umerilor şi oaselor proeminente ale coloanei vertebrale. Ridicarea capului ei pentru a-şi expune gâtul gurii lui flămânde fu o mişcare pur automată, iar el gemu îngropându-şi faţa în căldura blândă a cărnii ei.

— Ce n-aş da acum pentru… patul tău de la Clifftop!

— Dând peste voi, sunt surprinsă că n-aţi folosit partea mai confortabilă a apartamentului meu, îi întrerupse vocea guturală a Paulinei Clayton, ca un dus cu apă rece.

Ann înţepeni, umilinţa înlocuind senzualitatea sălbatică pe care i-o inspirase Steve. Mâinile ei căzură repede din jurul lui, dar Steve se întinse alene şi se întoarse să-şi înfrunte gazda, neimpresionat.

— N-ar fi fost necesar, Pauline, mulţumesc. Am un dormitor al meu care va fi adecvat pentru ocazie, deşi, se uită în jurul opulentului ei dormitor, nu poate rivaliza cu al tău.

— Asta nu te-ar deranja, sunt sigură, rosti ea cu severitate, atâta timp cât gusturile tale se îndreaptă… ochii ei o măsurară pe Ann – spre comun.

Femeia mai în vârstă, bogată şi sigură pe ea, o făcu pe Ann să se simtă ca o femeie de nimic, care abuzase de ospitalitatea ei şi umilinţa îi aduse lacrimi în ochi. Proteste, se agăţă de mâna pe care Steve o încolăcise în

jurul ei, dorind doar să iasă cât mai repede de acolo, din acel palat al snobismului. Trecu o secundă sau două înainte ca vorbele lui Steve să ajungă la creierul ei amorţit.

— Dar eu iubesc tot ceea ce este comun, firesc, spuse el tărăgănat. De aceea, o să mă căsătoresc cu această drăgălaşă domnişoară de lângă mine.

Pauline Clayton păru chiar mai surprinsă decât se simţea Ann. După ce iniţial i se oprise răsuflarea, întrebă cu ochi îngustaţi:

— Janine ştie despre asta?

Sprâncenele lui Steve se ridicară sardonic.

— Nu ţi-ar fi spus la telefonul de la două noaptea, dacă ar fi ştiut? Nu, îi zâmbi el Annei şi punându-şi un braţ în jurul ei o trase mai aproape, noi ne-am hotărât astă-seară, aşa că nu există niciun chip în care fosta mea soţie să ştie.

— Eşti nebun, Steve, spuse cealaltă femeie. Vrei o altă invitaţie la sinucidere?

— Poate că va apela de data aceasta la mulţii ei camarazi de viaţă, ripostă el, arătând o furie pe care Ann n-o mai văzuse înainte, degetele strângându-i-se în jurul ei, aproape s-o sfarme. Dacă ne scuzi, Pauline, Ann şi cu mine trebuie să participăm la o sărbătorire intimă.

Cu braţul strâns protector în jurul Annei, Steve ieşi din cameră, lăsând o Pauline cu buzele strânse, uitându-se după el.

— Oh, Doamne, rosti Ann tremurând când începură să coboare scările, a fost cel mai rău moment al vieţii mele.

— În termeni de afacere, da, replică Steve supărat. Nu te va mai angaja niciodată pentru treaba de redecorare acum – asta te deranjează?

Ajunseseră în josul scărilor monumentale şi Ann îl privi cercetător.

— Nici pe jumătate ca atunci când i-ai spus că o să ne căsătorim. Ce te-a apucat, Steve? Ştii că asta nu este

posibil pentru… noi.

— De ce nu este posibil? întrebă el cu bruscheţe, înăbuşindu-şi o înjurătură, când Emile veni îngrijorat din salonul deja împuţinat de musafirii care plecaseră.

— Ann! exclamă el. Mă întrebam ce ţi s-a întâmplat. Este cineva pe care vreau s-o cunoşti, o doamnă Van Hoyt. Tocmai şi-a cumpărat o casă aici, şi vrea s-o decoreze după propriul ei gust. I-am spus despre tine…

— Mi-e teamă că va trebui să mai aştepte, îl întrerupse Steve brusc. Ann şi cu mine tocmai am hotărât să ne căsătorim aşa că acum nu prea este interesată de afaceri.

Emile păru trăsnit şi neîncrezător. Uitându-se la Ann, se forţă să zâmbească:

— Glumiţi cu mine, bineînţeles. Cum te poţi căsători cu un bărbat de care uitaseşi că l-ai cunoscut cu ani în urmă, până astă-seară?

Fraza era încurcată, dar exprima ceea ce însăşi Ann simţea în acel moment. Nu era posibil ca Steve să vorbească serios că se vor căsători, era doar o altă farsă pe care era încântat s-o prelungească până la ridicol.

— Te voi sună dimineaţă, Emile, şi-ţi voi explica.

Înainte ca ea să fi avut timp să-şi tragă răsuflarea, Steve o grăbea să iasă pe uşa de la intrare şi să coboare treptele spre alee. Acelaşi tânăr îmbrăcat în uniformă, care parcase maşina lui Emile, sări să-i aducă maşina lui Steve şi Ann se întrebă distrată, cum învăţase acesta să ştie care maşină a cui este.

Câteva clipe mai târziu, când băiatul veni la intrare cu maşina lui Steve, fu surprinsă să remarce că era aceeaşi pe care o folosise pentru vizita la Big Sur, cu ani în urmă. Şi-ar fi imaginat că pentru o treabă ca aceasta, ar fi apărat cu un alt vehicul. Evident, tânărul nu era de aceeaşi părere cu ea.

— Este o frumuseţe, se entuziasmă el când se apropiară de maşină. O aveţi de mult?

— De câţiva ani, spuse el, în timp ce o aşeză pe Ann pe locul pasagerului şi închidea portiera, sporovăind cu tânărul câteva clipe înainte de a veni să se aşeze lângă ea.

Mirosul de piele şi colonie bărbătească era unul pe care întotdeauna îl asocia cu el şi era aproape năucită de amintire când el manevră maşina puternică în josul aleii şi ieşi pe stradă.

— Steve, eu… începu ea, conştientă de atenţia pe care el o acorda drumului din faţă.

— Vom vorbi când ajungem acolo, o întrerupse el şi ea se cufundă în tăcere, până când îşi aminti că nu-i cunoştea adresa.

— Locuiesc la…

— Mergem mai întâi acasă la mine, îi aruncă el o privire rapidă. Avem ceva de vorbit, ca şi ceva de făcut… o altă treabă neterminată.

Era vocea lui Steve, dar fără nota lui obişnuită de amuzament suna ca a unui străin. Se simţea responsabil că-i spusese Paulinei Clayton că urmau să se căsătorească? Şi acum regreta, fiindu-i ciudă? Dumnezeule, credea că era interesată să-l facă să-şi ţină o promisiune făcută pentru a potoli spiritele într-un moment neplăcut, pentru binele ei? Ea nu era o tinerică fără minte, copleşită de înfăţişarea, bogăţia, renumele lui. Nu mai era nici măcar o romantică aşteptând ca Bărbatul Perfect să vină s-o ia în caleaşca lui albă, la apusul soarelui. Trăsese prea multe învăţăminte din relaţiile altor oameni în timpul anilor care trecuseră. Bărbaţi care se plictisiseră de nevestele lor după ce strălucirea se dusese, căutând în jur aventuri ilicite, în timp ce consoartele lor stăteau acasă şi creşteau copiii pe care-i adusese căsătoria. Şi neveste care, iritate că renunţaseră la cariere promiţătoare şi supărate de neglijenţa soţilor, se complăceau în aventuri pe care nu le doreau cu adevărat.

Nu, asta nu era pentru ea. Fusese surprinsă de reacţia ei fizică atunci când o sărutase în seara aceasta –

era unicul bărbat care-i învinsese rezerva firească. De când venise la Los Angeles, fusese prea ocupată să-şi construiască o carieră, să caute relaţii ce te angajau pe durată… o persoană nu-şi păstrează ani de zile visuri fanteziste despre un sărut sau două, în împrejurările neobişnuite în care avuseseră loc. Şi în afară de orice altceva, Steve era un bărbat cu probleme, probleme cu care nu era învăţată să coopereze.

O fostă nevastă geloasă şi mai mult decât uşor labilă de care el încă mai era probabil îndrăgostit, o făcea să simtă noduri în stomac.

Totuşi, gândi ea, privindu-i profilul în timp ce el direcţiona maşina spre locul de parcare al unui bloc luxos de apartamente, dacă lucrurile ar fi fost diferite, dacă n-ar fi existat nicio Janine James în trecutul lui… şi prezent!… ar fi putut fi cea mai minunată întâmplare din lume să devină doamna Steve Darwin…

Capitolul 1

Apartamentul lui Steve era din multe puncte de vedere aşa cum şi-l imaginase. El se răsfăţase cu un apartament de lux pe acoperişul clădirii, cu ferestre imense prin care vedeai luminile oraşului până departe. Uşile din sticlă duceau spre una dintre cele două terase, ambele imense. Pe una dintre ele era amenajat un loc de mâncat format din mese metalice şi scaune, iar peretele apartamentului era plin de verdeaţă cultivată în ghivece.

Dar în interiorul apartamentului era un summum de confort, cu un covor gros, fotolii adânci şi canapele acoperite cu huse imprimate din bumbac, care dădeau un aer de cămin camerei de zi, mare. Nu existau dispozitive sofisticate, aşa cum se aşteptase, niciun fel de buton pe care să apeşi pentru a se da la o parte un perete fals care să-ţi dezvăluie un bar – micul bar cu tejghea într-un colţ al încăperii era foarte firesc aşa cum era. Nu era nevoie de draperii la geamurile înalte ale acestui cuib înălţat deasupra lumii, dar într-un fel, mărimea imensă a

geamurilor nu-ţi dădea o senzaţie de răceală. Poate din cauza luminilor oraşului strălucind în fundal.

— Vrei să bei ceva înainte de a-mi spune ce crezi despre apartamentul meu din cer? Nu, lasă-mă să pregătesc ceva special pentru tine, ridică el o mână când deschise gura să refuze.

El se îndreptă spre bar, aruncându-şi haina şi cravata în timp ce mergea. Când atinse sticlele şi se aplecă să ia pahare, continuă să spună:

— Să nu-ţi fie teamă să spui ce gândeşti. Fiecare decorator pe care-l cunosc şi-a ridicat mâinile oripilat faţă de gusturile mele de ţăran, aşa că dă-i drumul!

Ann se duse spre peretele de sticlă, apoi se întoarse să privească efectul general al camerei.

— Îi las pe clienţii mei să-şi exprime propriile lor gusturi, nu pe ale mele. Totul în această cameră, spuse ea încet, este greşit pentru arhitectură, dar într-un fel merge. Poate că are distincţia diferenţei, râse ea. M-am săturat de case şi de apartamente mobilate după o formulă, oricare este în acest moment. Oţel şi sticlă este ceea ce urăsc mai mult… este atât de rece. Dar această cameră este… te invită, este confortabilă şi n-ai confunda-o cu locul Bloodweiler, care este la uşa următoare.

— Cadwaller, murmură Steve când traversă încăperea şi-i întinse un pahar în care se găsea un lichid verde în care pluteau cireşe, bucăţele de lămâie şi portocale.

— Cum?

— Vecinii mei de alături, explică el solemn. Numele lor este Cadwaller.

Ann îl privi o clipă, apoi îşi dădu capul pe spate şi râse, sincer amuzată. Râsul îi muri în piept când văzu expresia intensă din ochii lui, şi luă repede o gură din băutura cu gust amar mai puţin inofensiv decât părea.

— Foarte nostim.

— Mulţumesc.

El îi atinse braţul îndreptând-o spre sofaua din faţa căminului, care s-ar fi potrivit mai curând într-o cabană de munte şi Ann ocupă locul din colţ, în timp ce el se duse să ia un chibrit lung cu care aprinse focul. Aproape dintr-odată mirosul de fum acriu al lemnului aromat îi umplură nările.

— Ce lemn este acesta? întrebă ea când se întoarse să se aşeze alături, ţinându-şi paharul între degetele lungi şi frumoase, pe care le cunoştea atât de bine.

— Tatăl meu mă aprovizionează, deşi încă nu poate înţelege cum pot avea un foc deschis în vârful unui zgârie-nori… ceea ce este această clădire pentru el.

— Pare drăguţ, spuse Ann visătoare, simţindu-se mult mai relaxată decât fusese toată seara. Mi-ar plăcea să-l cunosc cândva.

— Îl vei cunoaşte, la nuntă.

Nuntă? Care nuntă? Ann rămase dezorientată un timp, apoi realiză brusc că el vorbea despre nunta *lor*. Străduindu-se să stea dreaptă din poziţia ei confortabilă, spuse cu calm:

— Uite, Steve, o glumă este o glumă şi aceasta a mers prea departe. A… apreciez ce ai făcut, ce ai spus ca să mă scoţi dintr-o situaţie jenantă, dar nu trebuie să întinzi coarda cu problema căsătoriei.

Steve îşi puse paharul pe podea şi-şi trecu un braţ peste sofa, în spatele ei.

— Nu trebuie, încuviinţă el încordat, dar eu o doresc.

— Tu… o doreşti?

— Ştiu că te surprinde, spuse el cu un zâmbet care nu-i atinse ochii. De ce ar dori un tip să se însoare cu o fată pe care acum trei ani a părăsit-o?

— Da, fu ea de acord, de ce?

El dădu din umeri.

— Din câteva motive, cel mai important fiind că a trebuit să-ţi dau timp să te găseşti, să fii ceea ce doreşti să fii. Sunt un om egoist, Ann, îi mărturisi el direct, şi când

mă căsătoresc din nou, vreau să fie o femeie care să-şi devoteze viaţa căsniciei, nu cineva obsedat de cariera ei.

Ann luă o altă sorbitură din băutura ei, apoi se aplecă peste braţul sofalei să-şi pună paharul pe o măsuţă de colţ, înainte de a vorbi.

— Nu crezi că eşti cam prea arogant, Steve? Şi ce te face să crezi *că eu* nu sunt obsedată de cariera mea? Am muncit mult şi din greu să ajung unde sunt şi încă mai am de mers înainte. N-aş renunţa pentru tine sau pentru altcineva.

El dădu din mână a respingere.

— Nu-ţi cer să renunţi complet, doar să pui căsătoria noastră pe primul loc. Vreau copii, Ann, crescuţi într-un cadru sănătos, departe de aici. De fapt… făcu o pauză, probabil ştii că Tenn se gândea să-şi vândă casa de la Carmel?

Ea dădu din cap, ochii mărindu-i-se când ghici ce urma.

— Ei bine, am cumpărat-o eu – pentru noi.

— Pentru *noi*? îl privi ea cu gura căscată, gândindu-se dacă nu cumva înnebunise sau visase asta toată seara. Dar cum ştiai că nu m-am căsătorit cu altcineva, în timp ce tu-ţi supravegheai proiectele în Olanda, Africa sau cine ştie pe unde?

Îşi muşcă buza, ştiind că-şi trădase interesul pentru el, urmărindu-i cariera.

— Avem… cunoştinţe comune.

Tenn! El o spionase şi-i raportase lui Steve stadiul carierei şi al inimii ei. Trebuie să fi fost uşor pentru el, gândi ea cu amărăciune, atâta timp cât Jennifer îi spunea lui Marilyn, cea mai bună prietenă a ei, tot ce se întâmpla în viaţa Annei. Dar la ce bun acum să regrete că-i încredinţase atât de multe din viaţa personală cumnatei sale? Reţeaua de spionaj fusese extrem de eficientă, încât Steve fusese atât de sigur că era liberă să se mărite cu el. Fără îndoială, ar fi revenit mult mai curând în viaţa ei dacă

ar fi aflat că începe o relaţie cu un alt bărbat.

— Se pare că ai încredere în ei mai mult decât pot avea eu, spuse ea acid, ridicându-se şi luându-şi poşeta asortată cu rochia. Nu-mi place să fiu tratată ca o… terţă persoană, Steve. Presupun că dacă mă mărit cu tine, te-ai aştepta la aceleaşi raportări ale mişcărilor mele. Sună mai curând a război rece decât o relaţie bazată pe dragoste şi încredere, şi nu vreau să fac parte din ea.

— Răspunde-mi doar la un lucru, spuse el aproape cu sălbăticie, sărind de pe sofa ca s-o privească, mâinile lui făcând-o s-o doară umerii. Dacă ţi-aş fi cerut să te măriţi cu mine acum trei ani, la Big Sur, ai fi acceptat?

Ann începu automat să dea negativ din cap, apoi făcu o pauză. Nu se imaginase fiind măritată cu el, întreţinându-i prietenii, trăind într-un spaţiu de lemn şi sticlă cocoţat pe marginea oceanului? Onestitatea o făcu să recunoască într-o şoaptă:

— Da.

— Atunci ce diferenţă este acum? Eu sunt încă acelaşi bărbat, tu eşti încă aceeaşi femeie.

— Nu, nu eşti, strigă ea, zbătându-se să se elibereze din mâinile lui. *Eu* nu sunt. S-au dus trei ani, s-au întâmplat lucruri care să ne schimbe pe amândoi! Măcar dacă tu… se întrerupse, neştiind prea bine ce fusese pe cale să spună.

— Măcar dacă eu… ce? întrebă el. Te-aş fi grăbit la cel mai apropiat centru de căsătorii? Ştiind că într-un an sau doi te-ai fi simţit dezamăgită că nu ţi-am dat şansa să te afirmi? Ar fi fost din nou povestea primei mele căsătorii.

— Janine James era deja un succes când te-ai căsătorit cu ea, spuse Ann.

— Da, avusese câteva roluri la televiziune, recunoscu el supărat, suficient să-i mărească apetitul pentru mai mult şi pentru a se autoconvinge că o trăgea căsătoria înapoi. Căsnicia era terminată cu mult înainte să obţină loc permanent în seriale… se uită dezolat în jurul camerei…

Atunci am cumpărat acest loc, deşi erau puţini cei care ştiau că nu trăiam normal ca soţ şi soţie.

— Dar este încă o parte a vieţii tale, nu? se aventură Ann cu o voce nesigură. Doamna Clayton a spus, a făcut referire la…

Steve îşi vârî mâinile în buzunarele de la pantaloni, iritat.

— Janine face istericale ori de câte ori arăt interes altei femei. Ultima dată mi-a telefonat să-mi spună că înghiţise o cutie întreagă de somnifere şi dacă aş iubi-o aş veni s-o salvez, se strâmbă el. N-o iubeam, da' m-am dus şi am internat-o la spital.

— Oh, Steve, compasiunea alungă îndoielile Annei. N-am ştiut asta despre Janine. Vreau să spun că am crezut…

— Că este nevasta dulce, răbdătoare şi înşelată, care apare pe ecran? scutură Steve din cap. Nu. De fapt, pariez că telefonul va suna în câteva minute şi va trebui să…

Ca şi cum ar fi aşteptat un semnal, de undeva din fundul camerei aparatul începu să sune şi el îi aruncă o privire cu subînţeles, înainte de a se răsuci pe călcâie şi a înconjura sofaua pentru a se îndrepta spre cel mai întunecat colţ al camerei. Cu o mână aprinse o veioză, ridicând telefonul cu cealaltă. Lampa lumina doar silueta lui şi masa unde stătea telefonul, ca un tablou separat dintr-o scenă de filmare. Ann simţi o nevoie disperată de a-şi acoperi urechile, de a nu auzi conversaţia, dar fu incapabilă să se mişte. În loc de asta, privi năucă spatele lui Steve, dorindu-şi ca cel care sunase să fie oricine, dar nu fosta nevastă.

Speranţa muri când Steve spuse după câteva momente de ascultare:

— Da… aşa este… este aici cu mine, acum… Jenny, pentru numele lui Dumnezeu, vino-ţi în fire… da, o să mă căsătoresc cu ea… da, este tânără ca tine şi da, este frumoasă… nu de aceea eu…

Se făcu o lungă pauză, apoi întrebă resemnat:

— Câte ai luat de data asta?... telefonează-i doamnei Craig acasă, ea va... bine, explodă el, voi veni, dar este pentru ultima oară.

Trânti receptorul în furcă şi se întoarse să se uite la Ann cu o faţă lividă şi trasă.

— Îmi pare rău, dar trebuie să plec. Rămâi până mă întorc?

Ea încuviinţă din cap fără cuvinte, simţindu-se neputincioasă când îşi înnodă cravata în jurul gâtului şi-şi puse haina.

— Ar trebui să fiu înapoi într-o oră sau două. Nu vei pleca, da?

— Nu... voi fi aici.

Când dintr-o oră se făcură două, apoi trei, Ann se întrebă dacă n-ar trebui să cheme un taxi şi să se întoarcă la apartamentul ei. Se simţea secătuită, incapabilă de acţiune sau gândire. Chiar buştenii pe care-i mai adăugase erau acum tăciuni strălucitori şi i se păru o decizie prea mare să mai întreţină focul.

Privind în mijlocul jarului din cămin de pe locul ei de pe sofa, se întrebă cât timp dura să escorteze o femeie care luase o supradoză până la spital, pentru îngrijire. Poate că de data aceasta Janine luase mai multe pastile şi era mai greu de resuscitat... poate era chiar moartă. Gândul o făcu să se înfioare. Ar fi vina ei dacă actriţa şi-ar fi luat viaţa cu adevărat? De ce Steve păruse aşa de categoric despre recăsătorirea lui cu o femeie mai tânără şi „frumoasă”? Era ca şi cum dorise s-o rănească înadins... era încă îndrăgostit de Janine şi voia s-o şocheze pentru a-l lua înapoi?

El îi spusese „Janny”, o prescurtare afectuoasă a numelui ei. Asta însemna ceva, sau era doar o rămăşiţă din zilele lor de oameni căsătoriţi? întrebările îi umblau prin cap până când închise ochii să le alunge, şi în câteva momente căzu într-un somn adânc, capul odihnindu-i-se pe braţul sofalei, picioarele ghemuindu-se sub ea.

Când se trezi peste câteva ore, era încă întuneric afară şi jarul se transformase în cenuşă. Gâtul îi era înţepenit de la poziţia nefirească în care stătuse şi braţele ei goale tremurau de frig. Se uită la ceas. Patru dimineaţa! Blestemat fie Steve! Se folosise de ea – cu succes se pare – ca un gaj în jocul lui de du-te-vino cu fosta soţie. Îşi ridică braţul la păr şi-şi atinse metalul care îi acoperea rochia, amintindu-i că era încă îmbrăcată pentru petrecerea de la casa doamnei Pauline Clayton. Nu mai era chip de a telefona după un taxi pentru a ajunge la propriul ei apartament, îmbrăcată ca o cocotă întorcându-se de la o întrevedere.

Steve era probabil acum cuibărit lângă nevasta lui, bucurându-se de împăcarea adusă de drama nopţii. N-avea de ce să obiecteze dacă îi ocupa patul pentru restul nopţii, sau să-i împrumute balonzaidul sau orice altceva ca să se întoarcă la apartamentul ei.

Ameţită, se ridică în picioare şi merse împiedicându-se în direcţia dormitorului pe care-l văzuse în drumul ei de mai devreme spre baie. Acesta era o încăpere pregnant masculină, mobilată eficient cu şifoniere, dar patul dublu acoperit cu blană de leopard o atrase în mod special. îi trebui doar o clipă pentru a-şi scoate rochia metalizată şi puţinele lucruri pe care le pusese pe dedesubt şi apoi fu între cearşafuri, tremurând la început când pielea ei goală atinse mătasea rece, dar încălzindu-se repede sub blana groasă de deasupra.

Ce proastă fusese să ia în serios lamentările lui Steve despre căsătoria lui cu Janine! Chiar şi un elev de liceu ar fi recunoscut rolul de care se folosise. Nu era aşa? Prea epuizată mental, Ann adormi.

Ann? Ann!

Ann se trezi dintr-un vis mai real decât viaţa ei conştientă, aşa cum erau adesea visurile ei. Un bărbat infinit de iubitor, infinit de tandru, făcuse dragoste cu ea. Picioarele îi erau grele de apăsarea trupului întins peste al

ei, ţintuind-o cu o senzaţie delicioasă de a fi copleşită de o putere mai mare decât a ei proprie. Braţele se ridicară să îmbrăţişeze amantul fantomatic şi ochii i se deschiseră mari când în loc de piele dădu de moliciunea ţesăturii, nu a pielii.

Steve stătea la marginea patului ocupat de ea, privind-o. Ea clipi dezorientată câteva clipe, încercând să înţeleagă camera străină şi ochii zâmbitori ai lui Steve.

— M-ai aşteptat, spuse el, alunecându-şi degetele lungi în josul braţului ei şi ducându-l apoi în jurul gâtului lui. Credeam că ai plecat.

— Cât este ora? întrebă ea, ceasul aflându-se la încheietura mâinii ce înconjura gâtul lui.

— Şase şi jumătate.

— Trebuie să mă întorc în apartamentul meu, să mă duc la muncă… Calmul lui cu o expresie de satisfacţie o irită când amintirile îi reveniră. Era felul în care şi-l imaginase arătând după petrecerea nopţii în braţele fostei soţii. Te rog, du-te, şi lasă-mă să mă ridic, Steve.

— Ai uitat că este sâmbătă? o tachină el zâmbind. Avem întreg weekendul înaintea noastră.

Ochii ei erau de un albastru îngheţat când se uită la el, părul un halo blond, ciufulit în jurul feţii.

— Chiar crezi că aş petrece întregul weekend aici cu tine după… noaptea trecută?

Zâmbetul dispăru şi el se încruntă gânditor pentru o clipă, fără a vorbi. Apoi:

— Adică ce înseamnă? Credeam că ai înţeles despre Janine. N-o puteam lăsa să moară, chiar dacă şi-ar face-o cu propria ei mâna.

Simţi că dispoziţia lui fericită este înlocuită de o răceală care o făcu să se simtă îngheţată, ca şi cum soarele s-ar fi ascuns în spatele unui nor negru.

— Ai fi putut chema poliţia, o ambulanţă, îi atrase atenţia, nesigură, simţindu-se deja ca o nevastă cicălitoare.

Nu crezuse niciodată cu adevărat că se vor căsători,

prea fusese totul aranjat dinainte fără ştirea ei, aşa că de ce acum îi venea aproape să plângă de dezamăgire? îl urmări pe Steve care îşi vârî mâinile în buzunarele de la pantaloni şi se duse la fereastra mare unde zorii înroşeau răsăritul.

— Aş fi putut s-o fac, recunoscu el, privind prin sticla transparentă cu ochi îngustaţi, dar publicitatea din această dimineaţă i-ar fi distrus cariera, şi pentru Janine este preferabilă moartea în locul unor articole nefavorabile. Am dus-o la o clinică foarte discretă, foarte scumpă, care se ocupă de sinucideri şi prăbuşiri psihice… Zâmbi ironic… Sistemul lor de securitate este fenomenal. M-au controlat la sânge de prima oară, nevenindu-le să creadă că sunt soţul ei.

— Dar tu… nu erai, aşa-i? se aventură Ann cu o voce mică.

Steve îi aruncă o privire rapidă, grea, peste umăr.

— Nevastă sau fostă nevastă, ce importanţă are la ora asta?

— Întotdeauna o să fie aşa, Steve? întrebă ea încet. De fiecare dată când va face o scenă de isterie, o să alergi imediat la ea chiar şi dacă ne-am căsători?

El făcu stânga-mprejur, îşi scoase mâinile din buzunare, păşi spre pat şi se aşeză violent pe marginea lui.

— Ce vrei să spui cu „*dacă* ne-am căsători”? O să ne căsătorim cât de repede posibil, pentru că ăsta este genul tău de fată, nu-i aşa? Odată ce te-ai culcat cu un bărbat pentru prima oară, acela este bărbatul cu care te vei mărita.

— Dar eu… noi… eu nu m-am culcat cu tine, se bâlbâi ea, lămurindu-se când el dădu cuverturile la o parte de pe trupul ei care se ghemui. Nu… Steve, te rog.

— Mă vrei tot atât de mult cât te vreau eu, bombăni el supărat, degetele mergându-i spre nasturii de la cămaşă aşa cum stătea, privind-o în timp ce se dezbrăca, pentru a nu îndrăzni să se acopere. Felul în care m-ai sărutat astă-

seară mi-a spus că nu mai ai niciun fel de temeri feciorelnice.

Chiar asta simţi când se strecură lângă ea şi-şi întinse trupul lung cu o familiaritate care-i răvăşi simţurile. Pielea lui ardea când o atinse pe a sa, netedă dar făcând-o totuşi pe a ei să se simtă ca o mătase prin comparaţie.

— Steve, nu poţi face asta, se rugă ea, inima zbătându-i-se într-un ritm ciudat.

— Mi s-a spus că pot, ripostă el într-un murmur, gura lui caldă şi insistentă peste valea dintre cei doi sâni, şi încă acceptabil de bine.

O durere ascuţită o distrase pe moment. Câte alte femei, în afară de Janine, fuseseră în pat cu el aşa, pregătindu-se să facă dragoste într-un fel tihnit? Gândul atrase după sine un altul. Fuseseră acele femei mai dotate ca ea, sânii lor mai plini şi mai plăcuţi unui bărbat, şoldurile mai rotunde decât ale ei? Gândul îi zbură, pentru a fi înlocuit de o senzaţie de excitare, când gura lui Steve, cu o încetineală chinuitoare, porni să-i exploreze trupul, începând cu sfârcurile sânilor care zvâcneau şi aprinzând flăcări de-a lungul fiecărei terminaţii nervoase ce duceau spre focul arzând mocnit din centrul fiinţei sale.

— Steve? şopti ea când trupul lui îl acoperi pe al ei şi buzele îi mângâiară zona sensibilă din spatele urechii.

— Relaxează-te, pisicuţo, îi răspunse el şoptit, n-o să te doară.

Totuşi o duru, o durere atât de fugară încât Ann uită instantaneu, în noua minune care o copleşi, ştiind că era al ei şi ea a lui, în cel mai profund sens posibil. Un regret trecător o făcu să-i atingă şuviţa de păr ce zăcea umedă peste fruntea lui, în timp ce stătea pe aceeaşi pernă cu ea. Pleoapele îi erau închise, genele răsfirate sub ele, stropi de sudoare strălucindu-i pe piept, răsuflând gâfâit ca un bărbat care terminase o cursă de maraton.

— N-am făcut prea mult pentru tine, nu-i aşa? întrebă ea răguşit. Totul a părut să fie… în beneficiul meu.

El zâmbea când deschise ochii şi o trase spre el.

— Aşa este felul presupus a fi, fiecare simţind că a făcut cea mai bună afacere.

— Dar nu mă pot compara cu… cu femeile cu care ai fost înainte, insistă ea, vrând un fel de asigurare, bună sau rea.

Ceea ce ar fi dorit cel mai mult să audă, el nu spusese „Te iubesc”. Două cuvinte care puteau da sens celor întâmplate.

— Nu, recunoscu el direct, trăgându-i capul lângă al ei, răsuflarea lui fiind caldă şi dulce lângă buzele ei, dar niciuna dintre ele nu a arătat potenţialul pe care-l ai tu.

— Mă faci să mă simt ca o mânză care încearcă să fie selectată pentru Kentucky Derby.

— Dacă ai fi, as paria totul pe şansele tale de învingătoare… Vechiul amuzament se întorsese în vocea lui, care suna acum înăbuşită, când o trase din nou spre el, şoptindu-i în ureche: acum trebuie să dorm, dar mai târziu te voi învăţa cum să scoţi din minţi un bărbat. Numeşte-l pe acest bărbat.

Câteva secunde mai târziu, era adormit de-a dreptul, braţele căzându-i când Ann se rostogoli lângă el, ascultându-l cum respiră adânc şi regulat. O ridicase pe culmi pe care nu le cunoscuse înainte şi acum, ciudat, simţea o reacţie întârziată. N-avea nicio îndoială că el ar putea s-o înveţe în amănunţime arta de a face dragoste, dar asta era tot ce era necesar într-o relaţie reciprocă satisfăcătoare? Ce era cu dragostea, tandreţea, împărţirea momentelor mici şi mari din vieţile lor? împărţirea bucuriilor şi necazurilor copiilor lor, aflaţi în siguranţă fiindcă părinţii lor se iubeau unul pe altul.

În ochi îi veniră lacrimi. Steve voia copii, şi ea ghici că şi ea voia… cel puţin aşa gândise când va apărea bărbatul hărăzit. În ciuda celor întâmplate, Steve nu era şi nu putea fi niciodată acel bărbat. El era îndrăgostit – oh, da, gândi ea cu amărăciune, era îndrăgostit – dar nu de ea.

Ea era cineva pe care o alesese să trăiască împreună cu el, într-o lume idealizată, reminiscenţă a copilăriei, unde părinţii care ţinuseră piept greutăţilor vieţii îşi crescuseră copilul în toată simplitatea vieţii de ţară, amestecată cu speranţe că se va ridica spre culmi la care ei nu visaseră.

Steve se ridicase cu brio în cariera lui. Se însurase cu o stea în devenire a micului ecran, frumoasă şi capricioasă. Era oare Janine de învinuit pentru că nu se potrivea cu noţiunile sale preconcepute despre cum ar trebui să fie o soţie, o replică a devotatei lui mame?

Cândva, Ann ar fi considerat asta idealul ei. Să se mărite, să dea naştere la copii care i-ar fi recompensat dragostea şi grija neţărmurită ridicându-se la poziţii de excelenţă în domeniile alese de către ei. Ce lume demodată era aceea! Acum, femeile aveau ambiţii pentru ele însele, nu doar pentru copiii lor. O astfel de ambiţie o făcuse să urce pe scara pe care Steve o plasase sub ea. Ce ironie, gândi ea, uitându-se la profilul lui puternic, dar vulnerabil, dormind lângă ea, că el fusese cel care o împinsese la asta. Ochii ei urmăriră trăsăturile puternice, dominante chiar şi în somn. Ochii negri ascunşi de pleoapele cu gene lungi, nasul mândru, arogant chiar şi în somn, buze care aveau puterea s-o transporte într-o lume nouă, ciudată, senzuală, după care tânji din nou brusc, vrându-le iarăşi pe carnea ei încă fierbinte.

Înfiorată, se trase spre cealaltă parte a patului, deja lipsindu-i căldura trupului lui. Păşind tiptil în jurul patului, îşi strânse hainele în tăcere. Deşi tare i-ar mai fi plăcut să facă un duş în cada care parcă o invita, se spălă pe faţă în grabă şi-şi trase rochia, care părea în discordanţă cu lumina zilei. Ar fi trebuit să şi-o acopere cu ceva, ceea ce însemna să se întoarcă în dormitor unde Steve încă dormea, să cerceteze hainele şi jachetele de pe umeraşe până când ajunse la un balonzaid scurt pentru el şi lung pentru ea.

Aruncă o ultimă privire lui Steve înainte de a părăsi

dormitorul, gura tremurându-i la realizarea că-l iubea mai mult decât va iubi vreodată alt bărbat. Dar el o iubea pe Janine în acelaşi fel. Indiferent cât de tare ar fi dorit altceva, aceasta era situaţia. În felul lui, Steve era legat la fel de fără scăpare ca şi ea.

Dar asta nu însemna că nu-şi putea face o viaţă satisfăcătoare în lumea care recent i se deschisese. Şi cândva, departe în viitor, va exista un bărbat care o va iubi pentru ea însăşi, nu pentru o viziune efemeră pe care el şi-o făurise.

Capitolul 8

— Adu-mi fisa cu proprietatea Martin, Beth.

Degetul Annei părăsi butonul de la interfon, dar nu făcu nicio încercare să se uite la maldărul de scrisori deschise de secretara ei şi lăsate în dreptul mâinii ei stângi. În loc de asta, se lăsă pe spate în scaunul de piele albastru, asortat cu mobila cealaltă din biroul ei mic dar aranjat cu gust. Aproape se simţea ca făcând parte din decor cu fusta ei portocalie şi pantofi în aceeaşi nuanţă. Aceste lucruri erau importante în domeniul ei de afaceri, unde clienţii veneau la biroul ei şi studiau tot ce o înconjura înainte de a se angaja într-un contract.

Se încruntă, privind peste locul cochet pentru discuţii aflat în partea cealaltă a camerei. *De ce nu încercase Steve nici măcar să ia legătura cu ea în weekend*? întrebarea era contradictorie, fiindcă îşi propusese să nu răspundă la telefon indiferent de câte ori ar fi sunat. Dar nu sunase, nici măcar o dată. Nici măcar o prietenă sau o rudă nu formase numărul, să tulbure tăcerea neobişnuită din apartamentul ei.

O baie îndelungată şi tihnită, imediat ce se întorsese, îi alinase muşchii trupului, dar nu făcuse nimic să şteargă noua senzaţie care creştea din adâncul ei. Aceste senzaţii o zăpăciră; de unde se aşteptase la o senzaţie de pierdere, nu exista niciuna. Dimpotrivă. Pierzându-şi virginitatea cu Steve se trezise în ea o dependenţă fierbinte pe care n-o

crezuse niciodată posibilă. Trupul ei tânjea de dorul care-i era străin când retrăia acele senzaţii senzuale, momentele din patul lui. Ba chiar îşi imaginase viitoarea dată…

Dar nu va exista o altă dată, era mult prea sigură de asta… nu cu Steve. Bărbatul cu care se va mărita în cele din urmă nu va mai avea obligaţii faţă de o nevastă anterioară, niciun fel de bariere pentru o dragoste deplină şi liberă pentru ea singură. Dar unde era bărbatul, se întrebă ea posomorâtă, care ar putea s-o facă să simtă aşa cum o făcuse Steve? Emil niciodată n-ar fi putut, ştia instinctiv… undeva în viitor va exista un alt bărbat ca Steve, fără dezavantajele pe care le implica el.

Interfonul intră în acţiune tocmai când uşa se dădu la o parte şi intră Steve.

— Domnişoară Hansen, îmi pare rău, dar…

— E-n regulă, Beth, mă descurc eu.

Ann se uită în sus şi-şi puse o clipă ochii pe silueta zveltă a lui Steve. Puloverul negru şi blugii strânşi pe şolduri nu erau cei pe care-i purtase la Big Sur cu trei ani în urmă, dar dădeau acelaşi efect de atracţie detaşată, făcând-o să se simtă prea elegantă prin comparaţie.

— Sunt foarte ocupată, Steve, reuşi ea cu efort să-şi controleze vocea.

— Aşa mi-a spus şi secretara ta, o repezi el, nedând atenţie scaunului din faţa biroului şi cocoţându-se pe marginea acestuia din urmă.

Uitându-se la faţa lui mai îndeaproape, Ann văzu că zona din jurul ochilor lui era de o culoare galben bolnăvicioasă, un semn sigur al stresului. Şocat fiindcă plecase de la el în timp ce dormea sau, mai probabil, îngrijorat de Janine? Deoarece n-o contactase întreg weekendul, trebuie să-l fi petrecut cu Janine. Presupunerea îi aduse o răceală în voce.

— Nu cred că mai avem ce ne spune unul altuia, Steve. Ceea ce s-a întâmplat… ridică ea din umeri, s-a întâmplat, dar nu se va mai repeta. Şi cum atât de isteţ ai

accentuat, nu sunt genul care să mă culc…

— Ceea ce am spus, a fost că te vei căsători cu primul bărbat cu care te vei culca, întâmplându-se să fiu eu acela. Aşa că, îi imită el vocea, am venit să-ţi spun despre aranjamentele pe care le-am făcut ca să ne căsătorim în patru zile începând de azi. Asta ne va da timp să îndeplinim formalităţile, analizele de sânge şi aşa mai departe, şi…

— Tu! îi zvârli Ann o privire furioasă. Nu-ţi trece niciodată prin cap că poate vreau să fiu consultată despre „aranjamentele” făcute pentru viaţa mea? M-ai ignorat tot weekendul, ca să apari aici calm, în dimineaţa de luni, să mă anunţi că o să mă mărit în patru zile! Eşti… eşti nebun!

— Închide gura, dragă, şi spune-mi dacă eşti de acord cu planurile pe care le-am făcut, Steve număra pe degete în timp ce continuă, analize şi acte azi după-amiază, închiderea biroului tău mâine dimineaţă, se uită aprobator în jur, foarte drăguţ totul aici, şi miercuri…

— Opreşte-te! se rugă Ann, luându-şi fruntea în mâini, coatele rezemându-i-se de masă.

— Ştiu că te îngrijorează un trusou, dar tocmai voiam să spun că miercuri este destinată cumpărăturilor. Şi joi dacă ai nevoie, deşi speram să te duc la Carmel să-mi cunoşti tatăl înainte…

— Vrei să încetezi? Ann îşi îndepărtă mâinile de pe faţă şi-l privi fără a-i veni a crede. Ai… ai aranjat toate acestea fără să-mi spui un cuvânt măcar?

— Am aranjat mai mult decât atât, îi ignoră el lipsa de entuziasm.

Ea observă că sângele începuse să-i revină în pielea din jurul ochilor, adâncind sclipirea entuziastă din aceştia.

— Ai fost vreodată la Roma, Paris, Londra, Veneţia?

Ea scutură din cap cu disperare.

— Bun. Am rezervat apartamente în cele mai bune hoteluri din toate aceste locuri. Apartamente pentru luna de miere, explică el în faţa expresiei sale încremenite.

— Steve, este… foarte mult pentru mine ca să asimilez totul dintr-odată. Eu… gura i se închise la cuvintele pe care intenţionase să le rostească. Nu mă pot mărita cu tine, fiindcă… ei bine, eşti încă îndrăgostit de prima ta nevastă, de Janine.

Cum putea fi îndrăgostit încă de Janine când petrecuse întreg weekendul aranjând o lună de miere de vis pentru ea? Dumnezeule, se rugă ea în tăcere, spune-mi ce ar trebui să fac.

— Vino încoace, spuse Steve încet, deschizând braţele şi cuprinzând-o când îi urmă automat instrucţiunile… Ochii lui erau serioşi, calmi, când privi în albastrul înnegurat al ochilor ei… N-am făcut dragoste cu tine în cealaltă dimineaţă din motivul pe care ţi l-am dat, că te vei căsători cu primul bărbat cu care te vei culca. După o noapte de iad, potolind-o pe Janine, ai fost ca o adiere de aer de ocean. Stând întinsă acolo, aşteptându-mă să mă întorc, având încredere că mă voi întoarce la tine. A trebuit să fac dragoste cu tine pentru că… aşteptasem atât de mult, te doream de trei ani lungi. Am greşit gândind că mă doreai şi tu?

— Nu, şopti ea, ca vrăjită de sunetul vocii lui.

Îl dorise, altfel de ce se dusese să doarmă în patul lui, ştiind că se va întoarce cândva, chiar dacă ar fi venit din braţele Janinei? Scuzele pe care şi le adusese erau doar… scuze. Nimeni din clădirea în care se afla apartamentul ei, în afară de un portar somnoros, n-ar fi văzut întoarcerea ei, sau i-ar fi păsat dacă ar fi văzut-o.

Steve îşi puse gura peste a ei, blocându-i efectiv gândurile. Buzele lui sorbindu-le pe ale ei, o făcură să-i răspundă într-o adevărată frenezie, braţele sale încolăcindu-se după gâtul lui şi trupul mulându-i-se după al lui. Noi amintiri ţâşniră cu familiaritatea vechilor instincte primitive şi Ann se înfioră de nerăbdare când degetele lui Steve îi desfăcură nasturii de la bluză şi sutienul, ca în cele din urmă să-i mângâie sânii umflaţi de dorinţă.

— Oh! Vă rog, scuzaţi-mă.

Vocea jenată a secretarei o readuse pe Ann la realitate şi deşi vocea era încărcată de senzualitate când se întoarse din braţele lui Steve, spuse gâfâind:

— E-n regulă, Beth. El este Steve Darwin. Ne căsătorim vineri.

Apartamentul lui Steve era ideal pentru un celibatar, se gândi

Ann, cu degetele fripte dureros, în timp ce înghesuia un curcan într-un cuptor unde nu încăpea decât o găină. Normal, nu avea importanţă, cuptorul era adecvat pentru o mâncare de două persoane. Dar acum, de Thanksgiving, cu Greg şi Jennifer, Tennessee şi Marilyn aşteptaţi la masa festivă, o casă adevărată ar fi fost mult mai potrivită.

Dar plângerile faţă de Steve s-ar termina inevitabil cu:

— De ce nu ne-am muta permanent la Carmel? Bucătăria de acolo ar fi suficient de mare pentru zece bucătărese de talia ta.

Aşa era, şi Annei îi plăcea casa în stil englezesc unde evadau de câte ori era posibil. Dar trăind acolo permanent, ar însemna sfârşitul afacerii ei înfloritoare. Căsătoria cu Steve îi adusese atâtea comenzi încât trebuise să-şi ia o asistentă, Paula Destiano, o italiancă având un fler exotic la afaceri.

Steve intră în mica bucătărie şi se îndreptă spre etajera minusculă pentru vin, din spatele frigiderului. Şase luni de căsătorie o făcuseră să fie şi mai conştientă de atracţia lui de felină, de graţia obişnuită a fizicului său viril.

— Dragule, să nu uiţi să aprinzi focul în cămin. Înaintea mesei vreau să spun.

— Este aprins deja, replică el scurt, selectând două sticle de vin alb.

— Steve, scuză-mă, spuse ea întorcându-se de la cratiţele cu legume de pe plită. Dacă am petrece Crăciunul

la Carmel, poate că tatăl tău va veni atunci.

— Poate o va face, încuviinţă Steve. Până atunci, cât de repede va fi gata mâncarea?

Ochii lor se întâlniră, ai lui amabili, ai ei trădând nesiguranţa care o rodea.

— Două ore, spuse ea brusc, ochii umplându-i-se de lacrimi când se întoarse fără să vadă la cratiţele de pe plită.

Nimic nu i-ar fi plăcut lui Steve mai mult decât ca ea să renunţe la afacerea ei de la Los Angeles şi să-şi devoteze viaţa creşterii verzei, arpagicului şi copiilor, în Carmel Valley. Tatăl lui era un expert în primele două, dar cu toată dragostea pe care ea şi Steve o făceau în orele nopţii, niciun copil nu se grăbea să intre în trupul ei doritor. Era sigură că Steve o suspecta că lua măsuri pentru a preveni sarcina, dar în afară de o preocupare prea mare pentru munca ei, nu făcuse nimic de acest fel.

Ăsta trebuie să fie motivul pentru care era aşa de prost dispus mai târziu, retras în propria lui lume a muncii, în care fusese extraordinar de ocupat de la întoarcerea lor din Europa. Acum, aceste zile păreau foarte îndepărtate, implicând doi oameni diferiţi… oameni care vorbeau ore întregi despre tot ce se afla sub soare, speranţele şi visurile lor, arhitectura europeană care-l fascina atât de mult pe Steve. Fuseseră apropiaţi atunci, nu numai în pat, ci şi în afara lui… Acum, unicele momente de adevărată apropiere erau în timpul preţioaselor ore ale nopţii când dormeau epuizaţi unul în braţele altuia, după ce făcuseră dragoste. Acesta era un aspect al vieţii lor care nu se schimbase şi acum era mai îndrăgostită de el decât fusese când se căsătoriseră.

Auzi soneria şi, câteva clipe mai târziu, voci vesele, Tenn acoperind ca de obicei, vocile celorlalţi. Dându-şi seama că avea obrajii umezi de lacrimi, şi-i şterse şi clipi rapid ieşind din bucătărie, pentru a-şi saluta oaspeţii.

— Orice găteşti acolo, scumpo, miroase ca în

bucătăria mămicii mele de Thanksgiving, rosti Tenn, îmbrăţişând-o de i se tăie răsuflarea.

Jennifer, cu o sclipire în ochi, o sărută pe obraz şi-i zâmbi cu afecţiune:

— Cine ar fi crezut că ai să te transformi într-o bucătăreasă mai bună ca mine? glumi ea.

— Nu, nu te voi întrece, zâmbi Ann. O dată în an mă pot descurca, dar să fac asta în fiecare zi, ca tine, ca să pun Clifftop pe picioare după o alunecare de teren, mi-ar fi fost imposibil.

Simţi ochii lui Steve asupra ei, dar când se uită la el, acesta se întoarse şi se îndreptă spre camera de zi. După un schimb de îmbrăţişări şi sărutări cu Marilyn şi cu fratele ei, Greg, Ann îi urmă agale, simţind o înţepătură de invidie când braţul lui Greg înconjură mijlocul lui Jennifer trăgând-o repede lângă el înainte de a-i da drumul şi a i se alătura lui Steve la bar, unde acesta turna băuturile. Oare vor observa ceilalţi răceala politicoasă dintre ei doi?

— Ann?

Realiză că Steve i se adresa într-un fel atât de politicos… nu cu „dragă” sau „scumpă”, doar o ridicare întrebătoare a sprâncenelor lui foarte bine conturate.

Ea scutură din cap.

— Nu, mai bine mă întorc în bucătărie înainte de a bea ceva. Ştii ce efect are băutura asupra mea.

El ridică uşor din umeri şi se întoarse la îndatoririle de gazdă, ignorând mica ei încercare de intimitate.

— Lasă-mă să te ajut, se oferi Jennifer, punându-şi paharul pe masă şi sărind în picioare.

Marilyn făcu acelaşi lucru.

— Nu-i nevoie, totul este sub control, le spuse Ann cu fermitate şi ele se aşezară la loc.

Trebuia să fie singură câteva minute pentru a se aduna, şi bucătăria era unicul loc unde putea face asta.

— Totu-i în regulă, surioară? întrebă Greg un moment mai târziu, intrând cu un pahar în mână şi sprijinindu-se de

tocul uşii.

Căldura şi dragostea o copleşiră pe Ann astfel încât era în pericol să plângă din nou. Căsătoria şi paternitatea îl maturizaseră pe fratele ei mai tânăr, dezvoltând în el o sensibilitate faţă de durerile umane şi eşecuri, mai ales în privinţa ei.

— Totul este bine, îl asigură ea, vocea înecându-i-se.

— Deci am ghicit greşit că lucrurile nu sunt cum ar trebui să fie între tine şi Steve?

Ar fi trebuit să ştie că el îşi va da seama de atmosfera tensionată! Străduindu-se să zâmbească, spuse:

— Nu au toate cuplurile căsătorite mici dispute din când în când? Ne-am certat puţin înainte de a veni voi, dar nu este nimic serios.

— Sigur?

Ea încuviinţă din cap şi-l alungă din bucătărie.

— Sunt sigură şi te rog, încetează să-ţi faci griji pentru mine… şi ieşi afară din bucătărie înainte să mi se ardă mâncarea şi să trebuiască să trimit după mâncare chinezească. Ce mai Thanksgivins ar fi!

Zâmbind, el îşi mişcă trupul musculos şi se întoarse la ceilalţi, în timp ce Ann stropi curcanul cu sos pentru o ultimă oară, strâmbându-se când degetele i se fripseră de marginile cuptorului mic. După cum se întâmplă, era prea ocupată să se bucure de intimitatea pe care contase în bucătărie. Totul păru să fie gata imediat şi regretă că refuzase ajutorul lui Jennifer şi Marilyn, dar strigătele de apreciere când mâncarea ajunse pe masă meritară momentele de încordare din bucătărie. Curcanul era dolofan, maroniu şi suculent, legumele o simfonie de culori în roşu şi alb, sosul gros şi aromat.

— Voi fi sincer cu tine, surioară, spuse Greg, luând loc lângă Jennifer. N-aş fi crezut că poţi face asta. Sunt mândru de tine.

Greg era mândru de ea! Nu soţul ei, care începu să taie curcanul, degetele lui lungi mânuind cuţitul ca un

chirurg.

Odată ce-şi termină sarcina, merse în jur cu prima sticlă de vin să umple paharele. Marilyn şi Jennifer îşi acoperiră paharele cu mâinile a refuz, şi el spuse când se întoarse la locul lui:

— Ce este cu voi două? Mai întâi aţi cerut băuturi nealcoolice în loc de cocteiluri, apoi aţi refuzat vinul. V-aţi jurat să nu mai beţi?

Jennifer şi Marilyn schimbară priviri şi zâmbiră conspirativ.

— Păi, numai o durată, spuse Jennifer şi Marilyn chicoti.

— Durata a ce? se încruntă Steve.

— Ceea ce încearcă să-ţi spună, rosti Tenn tărăgănat, zâmbind cu gura până la urechi, este că sunt amândouă însărcinate din nou. Îţi vine să crezi? O dată putea fi o coincidenţă, dar de două ori este cu totul altceva.

Privirea Annei se îndreptă spre faţa lui Steve şi pentru o clipă văzu o neagră amărăciune în ochii lui, dar care fu imediat înlocuită de un zâmbet formal de felicitare. Ridică paharul.

— Felicitări pentru sincronizarea voastră perfectă.

— Da, este... spuse Ann cu vocea puţin guturală, minunat. Copiii voştri vor fi prieteni de joacă perfecţi unii pentru alţii.

Apoi Tenn aduse în discuţie problema de care se temea.

— Păi, dacă voi doi nu vă grăbiţi, copiii voştri o să fie o generaţie diferită! Ce părere ai, Steve?

Ann era sigură că remarcase încleştarea degetelor lui Steve pe paharul lui şi nimeni n-ar fi ghicit din zâmbetul lui uşor pieziş că o învinuia pe ea de sterilitatea lor.

— Proiectarea unui produs cere timp şi gândire, glumi el, stârnind proteste şi plecându-şi umerii de parcă s-ar fi azvârlit cu pietre în el.

Ann stătu încremenită, mâncarea rămânând aproape

neatinsă în faţa ei.

Restul serii trecu de parcă ar fi fost un vis pentru ea – când dorea ca toţi să plece, când dorea să mai stea, ca răceala lui Steve să n-o poată ajunge. Capul o durea uşor, când în cele din urmă, stătu cu Steve la uşă conducându-şi musafirii. Imediat ce uşa se închise în urma lor, Steve se întoarse, îşi desfăcu cravata şi o aruncă pe un scaun, apoi se întoarse la bar şi-şi turnă o măsură zdravănă de brandy în pahar, dând-o pe gât înainte de a-şi întoarce capul în direcţia ei.

— Felicitări, doamnă Darwin, ai făcut o masă excelentă, spuse el cu vechiul lui ton glumeţ chiar dacă nu poţi face copii, ca Jennifer şi Marilyn.

Acum capul îi pulsa de-a dreptul şi nu putea face faţă primei bătălii din căsnicie, aşa că vocea îi era împăciuitoare când spuse:

— Nu crezi că e de-ajuns, Steve? Am o zi ocupată în faţa mea, mâine, şi…

— Aşa este, şuieră el, ai o zi încărcată în faţa ta aşa că mai bine să stau la locul meu şi să fiu recunoscător pentru atenţia pe care mi-ai acordat-o. Ei bine, *sunt* recunoscător… înconjură barul atât de repede, încât nu avu timp să-şi dea seama, înainte ca mâinile lui s-o smucească spre el, cu o apăsare dureroasă a umerilor de i se opri răsuflarea când trupurile lor intrară în coliziune… Hai în pat pentru raţia mea din timpul tău, scrâşni el, aplecându-se şi ridicând-o în braţe, ca s-o ducă apoi spre dormitor, ignorând bătaia mâinii ei înspăimântate în pieptul lui.

Tresări când el o trânti pe cuvertura de blană de leopard, privindu-l cu o rugă mută, când începu să-şi scoată hainele şi se strădui apoi să le scoată şi pe ale ei. Era un străin, un bărbat pe care nu-l cunoştea când îşi zdrobi gura de a ei cu o ferocitate care o sperie, dar totuşi o extazie. Mai târziu, îi va fi ruşine pentru violenţa răspunsului ei la actul lui de dragoste în acea noapte, dar

nu putea asculta decât de valul ei furios de pasiune în timp ce el se dezlănţuia asupra trupului ei docil. Şi când stătu nemişcată după aceea, observându-l cum doarme extenuat, ştiu că ceea ce dorea el, dorea şi ea. Casa din Carmel îi făcea cu ochiul ca o vrăjitoare dulce şi seducătoare, camerele liniştite aşteptând tropăit de picioruşe şi de voci tinere. Precis va rămâne însărcinată acolo, unde timpul curgea în alt ritm, fără pretenţiile nebuneşti din viaţa ei de acum.

Paula Destiano era mai mult decât adecvată să se descurce cu afacerea, având ajutorul ei ocazional. Fusese nemaipomenit, satisfăcător, să ştie că serviciile ei aveau căutare, dar ce era destul era destul, Janine James făcuse greşeala să se dedice doar carierei, excluzându-şi soţul şi copiii pe care i-ar fi putut avea. De aceea fusese Steve aşa de distant, făcându-şi probleme asupra a ceea ce promitea să fie o replică a primei sale căsătorii? Se părea că asta credea el, în timp ce ea intenţiona să-şi lase în urmă afacerea din Los Angeles şi să fie o adevărată soţie şi mamă… îşi spuse ea când adormi zâmbind…

— Dar contractele Foreman şi Mitchell? întrebă Paula uimită, în dimineaţa următoare, când îi anunţă hotărârea asistentei sale stupefiate.

Nu avusese ocazia să-i anunţe asta lui Steve – el se trezise, făcuse dus şi plecare cu mult timp înainte ca Ann să deschidă ochii. îi va spune diseară, hotărî ea, imaginându-şi primirea bucuroasă a vestit de către el. Janine James îl decepţionase ca soţie, ea nu o va face. Şi acum, această hotărâre luată, fu uluită de cât de puţin efect avea asupra spiritului ei exaltat. Vechea casă de la Carmel oferea o mulţime de posibilităţi pentru a-şi consuma timpul. Mai întâi se va ocupa să remobileze camera alăturată de a lor, o cameră de copil aranjată eficient, dar caldă şi cochetă, ca cele pe care le crea pentru clienţii mai tineri. Steve putea să lucreze şi acolo, în camera care fusese transformată în studio de

înregistrări pentru Tenn. Era ca şi cum veneai acasă, plănuindu-şi viaţa viitoare.

Se opri să ridice legumele proaspete şi smântâna ca să asezoneze curcanul rămas, înainte de a urca în apartament. Steve nu era încă acasă, aşa că se duse să deschidă ferestrele şi uşile spre aerul umed de noiembrie ce atârna asupra oraşului ca o perdea.

— Steve? îl strigă ea de la chiuveta bucătăriei unde spăla broccoli, cu urechile ciulite pentru a-l auzi venind.

El intră în bucătărie, cu costumul lui negru şi cămaşa albă imaculată încă, după o zi la birou. Ochii lui dădeau semne de stres, aşa că ea îi spuse uşor:

— Mă tem că avem la cină doar curcan, rămas de ieri, dar eu cred că încă merge.

— Îmi pare rău, am uitat să-ţi spun că iau masa cu un client astă-seară, spuse el grav, fără a-i întâlni privirea. Am venit acasă doar să mă schimb.

Am venit acasă doar să mă schimb! Un comentariu în starea lor de necomunicare, în sfârşit…

— Oh, nu-i nimic, făcu ea pe vesela, ăsta ţine încă o seară.

— S-ar… s-ar putea să nu fiu aici nici mâine seară, rosti el încordat şi ea îl privi fără a înţelege.

— Clientul cu care cinez vrea să-i organizez un complex de birouri în Bahrain, explică el, tot fără a-i întâlni privirea, degetele agitându-se cu cravata de la gât. Dacă accept treaba, va trebui să vizitez locul fără întârziere.

— Oh… în capul Annei era o avalanşă de gânduri, cel mai pregnant fiind acela că nu era momentul să-i spună despre hotărârea ei de a se retrage la Carmel… Păi…

— Dacă mi-ai spune să nu plec, pot renunţa la contract.

Ca o nevastă adevărată, aşa cum era hotărâtă să fie, Ann nu se gândi de două ori.

— Nu, sigur că nu, spuse ea repede, pare un contract bun.

Propriile ei vesti trebuia să aştepte până la întoarcerea din slujba pe care o ştia importantă pentru el.

— Cât timp vei fi plecat? întrebă ea cu calm, dezminţind sunetul de dezamăgire al pulsului ei.

— Două luni, poate trei, dădu el din umeri, ochii îndreptându-i-se pe cratiţa care fierbea, fără apă. Ai face bine să dai cratiţa la o parte, că se arde.

Ann se întoarse cu o exclamare, salvând la timp bucăţelele de morcovi. Când se întoarse, Steve deja părăsise bucătăria. Urmându-l în dormitor, unde el punea lucruri într-o valiză deschisă pe pat, îi spuse concis:

— Eşti foarte sigur că accepţi acest contract, nu-i aşa?

El se uită la ea când se aplecă peste valiză, ochii fiindu-i reci ca ai unui străin.

— Da, spuse el simplu, îndreptându-se şi ducându-se spre şifonier. În două zile de-acum încolo mă aştept să fiu în Bahrain, prospectând terenul cu un arhitect local.

— Dar de ce? izbucni ea, cu vocea uşor plângăreaţă, deşi ura să-i fie aşa.

Steve se întoarse şi se uită la ea, cu trupul încordat şi ochii morţi în faţa lui suptă.

— Fiindcă asta este ceea ce ştiu să fac mai bine şi te voi lăsa pe tine să faci ce ştii mai bine. Nu sper să mă aştepţi la întoarcere cu nerăbdare, spuse el cu o strâmbătură şi continuă să aleagă hainele potrivite pentru călătorie. De fapt, aş prefera să nu fii aici la întoarcerea mea.

Annei i se opri răsuflarea şi, cu un geamăt de indignare, întrebă după un moment:

— Ce înseamnă asta?

— Haide, Ann, eşti o femeie inteligentă, nu este nevoie să-ţi silabisesc.

El evită s-o privească în timp ce degetele-i lungi închideau valiza şi o puneau pe podea.

Ann se uită la spatele lui întors, când trase sertarul

de la noptieră.

— Da… da, am nevoie să-mi silabiseşti, insistă ea, urându-şi tremurul din voce.

Lumea ei întreagă părea să se năruiască în jurul ei şi se luptă să reziste împotriva acestei nedreptăţi. Tocmai când el decisese că mariajul lor era un eşec, ea hotărâse să-l facă să funcţioneze, după cum voia el! făcu un pas înainte, vorbe tremurându-i pe buze să fie spuse, să-i spună – dar n-o va crede, realiză ea cu o claritate îngheţată. Va crede că este o încercare de ultimă oră să-l ducă cu zăhărelul, tentându-l cu casa de la Carmel şi copiii pentru care o luase în căsătorie. Buzele ei se strânseră, dar ochii îi erau plini de suferinţă când el veni de la şifonier şi îndesă în bagajul de mână aparatul de ras şi un schimb de lenjerie de corp – de când i se pierduse o dată bagajul, întotdeauna călătorea cu un set de lenjerie în plus, pentru a-i folosi în cazuri de urgenţă. Gâtul i se strânse la cunoaşterea acestui lucru intim şi cu toate celelalte care se adăugau certitudinii că fără el va fi o scoică goală, un trup funcţionând ca al unei femei, dar fără strălucirea vitală care îi colora viaţa… dragostea bărbatului ei.

— Steve, te rog… întinse o mână să-l oprească, atunci când el îşi luă bagajul în mâini şi porni spre uşă. N-o să mă părăseşti aşa – nu? Te… te iubesc, Steve, nu poţi să treci peste tot aşa.

Cu bagajul încă în mână, el se opri şi o privi, cu ochi mai morţi decât îi văzuse vreodată.

— Da, cred că mă iubeşti, dar iubeşti firma Hensen Interiors mai mult şi acesta este privilegiul tău. Să-ţi crească succesul, dacă asta doreşti!

O considera drept o căutătoare neobosită a succesului, dar la vremea când Ann îşi formulase în minte cuvintele pentru a-i nega presupunerile el era plecat, părăsind apartamentul la fel de rece şi mort cum îi erau ochii. Dumnezeule, gândi ea când se trânti pe patul în care împărtăşiseră atâta pasiune şi tandreţe, nu se putea

termina astfel. N-ar fi trebuit să existe o ceartă monumentală, o negare a ceea ce însemnau unul pentru celălalt? Nu era vorba numai despre intimitatea fizică… un milion de alte aspecte ale relaţiei lor îi treceau prin minte. Cum îl asculta şi încerca să-i înţeleagă problemele pe care le întâlnea în munca sa, evaluarea lui succintă şi sfaturile nepreţuite pe care i le dădea când apăreau aspecte ale îmbinării decorării interioare cu arhitectura. Simţea că se folosise de el, întotdeauna se folosise oare de el să-şi atingă propriile interese în arta decorării interioare?

Dar ea nu făcuse acest lucru… succesul îi era întotdeauna temperat de îngrijorarea despre ce va crede Steve când un proiect era complet. Ar încuviinţa că nuanţele contrastante erau potrivite cu o personalitate strălucită din lumea cinematografului? Sau că alegerea ei pentru o persoană venerabilă din ierarhia socială a Los Angelesului era suficient de plină de gust fără a fi de-a dreptul plictisitoare?

Oh, Doamne, gândea ea, rătăcind prin camera de zi ţinută într-o ordine perfectă de o femeie care venea de trei ori pe săptămână. Cum putea să existe fără Steve în viaţa ei? El îi dominase gândurile din acea zi îndepărtată când venise la Big Sun cu faţa albită de groază de a fi cât pe ce să fie îngropat de alunecarea de pământ. Nu vrusese ca el să domine lumea ei când revenise în ea. Acum fusese dată la o parte, o femeie părăsită care n-a ştiut cum să-i spună bărbatului ei că-l iubea mai mult decât orice, mai mult decât aura strălucitoare a succesului pe care-l cunoscuse la îndemnul lui.

Deşi în camera de zi era cald, tremură şi merse ţeapănă să aprindă un chibrit în cămin, urmărind dansul flăcărilor din poziţia ei preferată de pe sofa, cu picioarele strânse sub ea.

Exista doar o cale să-i arate cât de mult îi pasă… deja o instruise pe Paula Destiano cu problemele curente la care lucrase, aşa că nu mai era nicio piedică să-şi lase

afacerea în mâinile ei capabile. Se va duce la Carmel, în ambianţa caldă a casei de acolo, cufundându-se în braţele ei confortabile, o femeie orientată către viaţa la ţară, când Steve se va întoarce din prospectarea lui din Bahrain. Asta nu-l va convinge de modul în care se dedica vieţii pe care el o orânduise pentru ei şi copiii lor? Copiii vor veni mai târziu, odată ce Steve va fi convins de mulţumirea ei de a fi nevasta lui.

Capitolul 9

— O scrisoare pentru dumneavoastră, doamnă Darwin, strigă menajera care supraveghea casa în timpul şederii lui Tennessee Tate la Carmel, venind în goană peste pajiştea verde.

Scrisoarea avea un chenar roşu cu albastru, ca cele care veneau din străinătate.

Ann se uită în sus, din poziţia în care stătea, plantând pe marginea împrejmuirii sinuoase tufele de trandafiri pe care le primise cu o zi în urmă de la seră. Mai târziu, va umple spaţiile goale cu margarete şi azalee. Exista un sentiment de continuitate şi de siguranţă în şerpuirea înflorită a împrejmuirii înconjurând pajiştea tunsă ordonat, când se uită la plicul cu scrisul distinct al lui Steve şi un alt scris redirecţionând scrisoarea de la apartamentul din L.A. Desfăcu plicul şi cercetă avidă scrisul îndrăzneţ, dar artistic, care umplea cele două pagini.

„Dragă Ann, citi ea, îţi scriu la apartament fiindcă nu ştiu unde te afli în acest moment. Presupun că mi-ai urmat sfatul de a pleca înainte de întoarcerea mea – s-ar fi putut să mă fi înşelat în multe lucruri care te privesc, dar niciodată în privinţa mândriei care te caracterizează”.

Ann îşi luă ochii împăienjeniţi de lacrimi de la scrisoare. Trebuie să se fi răzgândit, se întoarce la ea! Avusese dreptate gândind că despărţirea îi va lămuri pe amândoi cât de mult se iubeau, câtă nevoie aveau unul de celălalt, că ceea ce era între ei era preţios, nemărginit, în afara controlului lor individual. În toate aceste luni lungi,

în timp ce el era plecat, purtase asta ca un talisman în inimă… şi sub inimă purta simbolul dragostei lor, copilul pe care îl dorise atât de mult. Ştiuse în luna de când venise la Carmel, că în acea noapte de pasiune aproape brutală, care o speriase şi extaziase în acelaşi timp, partea întunecată a naturii ei, pe care nu ştiuse până atunci că o posedă, concepuse copilul mult dorit.

Genunchii o dureau când îi apăsă de pământ, dar se ridică în picioare şi se duse la banca din fier forjat pe care o instalase pe pajişte, pentru a avea o priveliişte atotcuprinzătoare când venea vara, apoi clipi şi începu din nou să citească, un zâmbet rotunjindu-i gura.

„M-am gândit mult de când sunt aici – nu prea ai ce face seara după o zi întreagă petrecută la locul construcţiei, care abia acum prinde formă. Nu-mi va părea rău să părăsesc această ţară aridă şi să mă întorc acasă. Oricum, sunt convins că hotărârea pe care am luat-o de a veni aici este una corectă.

Degetele Annei se încleştară pe paginile pe care le ţinea în mână, iar respiraţia i se opri când continuă să citească.

„N-am fost corect cu tine de la început, ar fi trebuit să te las aşa cum erai, mulţumită să mergi la plajă şi să-ţi creşti arpagicul în peticul de pământ plin de buruieni din spatele lui Clifftop. În mod intenţionat ţi-am pus tentaţia în cale, prin a-ţi oferi decorarea casei lui Tenn, felul meu de a te pune la încercare, bănuiesc – care ştiu că n-aveam niciun drept să-l fac, dar experienţa m-a făcut să fiu precaut cu femeile care aleargă după succes mai mult decât elementele esenţiale care sunt importante pentru mine.

Deci, de ce m-am căsătorit cu tine când ştiam că-ţi construiseşi o carieră fantastică şi păreai absorbită de ea? Poate pentru că în acei ochi albaştri ai tăi, am prins ocazional câte o strălucire a fetei care creştea arpagic pe un petic de pământ arid.

Dar tu nu vrei asta cu adevărat, Ann, nu-i aşa? Tu-ţi exploatezi talentele date de Dumnezeu şi cunoşti un mare succes prin asta. Mă iubeşti suficient, cred, ca până la urmă să ieşi din centrul atenţiei publice, dar eu n-aş putea trăi ştiind că te-am forţat să faci asta. Aşa că cel mai bine este să ne vedem fiecare de drumul nostru. Voi fi înapoi la Los Angeles la vremea când tu vei primi această scrisoare. Putem stabili lucrurile pentru divorţ. Deoarece n-am auzit nimic despre ţine de când am venit aici, presupun că asta vrei şi tu. Spune-mi adresa ta, ca avocaţii mei să te poată contacta.

Steve”.

Zâmbetul Annei dispăruse de mult şi acum privea nemişcată tufele de trandafiri fără frunze, pe care tocmai le plantase. Steve se întorcea, dar nu la ea. Greşise, în fond, să nu-i scrie şi să-i spună că este la Carmel şi despre copilul pe care-l iubea mai mult decât orice succes monden. I-ar fi fost rănită mândria dacă i-ar fi cerut secretarei lui adresa din Bahrain? Ar fi fost un preţ prea mic de plătit pentru a preveni durerea care o pătrunse şi o făcu să-i fie greaţă într-un fel în care n-o făcuse niciodată copilul în primele săptămâni de sarcină.

Doar nu era prea târziu – oare? Se uită înnebunită la ştampila de pe scrisoare. Steve s-ar fi putut întoarce la Los Angeles chiar acum, pregătindu-se să-şi sune avocaţii de dimineaţă, dacă nu cumva o şi făcuse. Va fi mult de condus până acolo, dar va putea ajunge la apartament la zece seara, cel mai târziu. Bucuroasă să aibă ceva concret de făcut, sări în picioare şi merse repede peste pajişte spre casă, socotind în gând ce era nevoie să ia cu ea. Când părăsise apartamentul îşi luase toate lucrurile ei, ştiind că trebuie să fie unde dorise întotdeauna, la Carmel.

— Doamnă Darwin, tocmai ieşeam să vă aduc un mesaj de la fratele dumneavoastră, se ciocni doamna Bishop de ea în hol. El şi soţia lui ar vrea să vă invite la cină diseară. A spus să nu vin să vă chem la telefon, dar…

— Dă-i telefon şi spune-i că nu pot să vin, doamnă Bishop, spuse Ann peste umăr, îndreptându-se către scări. Trebuie să merg la Los Angeles, chiar acum.

— Acum? Dar doamnă Darwin, este aproape trei după-amiază, exclamă menajera îngrijorată, uitându-se după ea.

Bătrâna menajeră avea teoria că şoselele prezintă pericole monstruoase odată cu lăsarea întunericului.

La jumătatea scărilor, Ann se opri pentru a se uita la ea.

— Sunt perfect capabilă să conduc în întuneric, doamnă Bishop. Vrei să-i ceri soţului dumitale să-mi aducă maşina în faţă?

În timp ce urca scările, se întrebă dacă menajera, în ciuda faptului că n-avea copii, îi suspecta starea? încă nu-i spusese lui Greg şi lui Jennifer, vrând ca Steve să afle primul. În dormitorul cel mare, făcu o pauză să-şi revină, înainte de a merge la dulapul din perete, să scoată un geamantan pe care-l deschise pe patul uriaş şi în care începu să pună la întâmplare, aproape absentă, două perechi de pantaloni şi o rochie care-i plăcea lui Steve. Simplu croită, albastrul ei făcea ca ochii ei să pară mai adânci, spusese el.

Hainele încă o mai cuprindeau, în ciuda uşoarei îngroşări a taliei din ultimele săptămâni. Pierduse din greutate la prima venire la Carmel şi şoldurile îi erau încă băieţeşti, totuşi nu putea spune acelaşi lucru despre sâni, care căpătaseră o nouă rotunjime, o plinătate care o satisfăcea. În febra activităţii se duse în baia spaţioasă şi adună obiectele necesare de toaletă pentru două sau trei nopţi, punându-le într-o sacoşă, împreună cu o pereche de papuci.

— De ce nu mă lăsaţi pe mine să vă duc în oraş? se oferi John Bishop, repetând îngrijorarea soţiei sale, când puse valiza ei în portbagaj.

Un bărbat cu păr sur, de o vârstă nedeterminată,

care era mult mai relaxat decât nevastă-sa şi Ann îi spunea „John” numele mic al doamnei Bishop fiindu-i necunoscut.

— Mulţumesc, John, dar mă pot descurca, spuse ea sigură pe sine, urcându-se la volan, mulţumită că-şi luase timp să se schimbe în pantaloni mai călduroşi şi un pulover în tonuri gri. Făcu cu mâna celor doi oameni ce păreau îngrijoraţi, aşa cum stăteau pe peronul din faţa casei, apoi ieşi în drum şi coti la stânga, pentru a ajunge la autostrada ce ducea la Los Angeles.

O luă foamea când începură să apară semnele luminoase indicând localuri cu fast-food la intrarea în San Luis Obispo şi apoi în faţa restaurantului MacDonald, alegând să-şi ia mâncarea din mers, în loc să stea la o masă din interior. Mulţumindu-i fetei în uniformă care-i livră comanda, îşi potoli foamea cu un cheeseburger mare şi un pahar de bere fără alcool. De obicei ar fi muşcat delicat din burger, dar acum îl mâncă rapid şi-şi linse degetele, regretând că nu-i comandase şi cartofi prăjiţi.

Un zâmbet îi apăru pe buze când reveni pe autostradă, continuându-şi călătoria spre Los Angeles şi Steve. Copilul din ea nu era deloc discret în privinţa mâncării, cerându-şi drepturile ori de câte ori era cazul. O maşină care trecea o claxonă şi îşi dădu seama că apunea soarele şi era nevoie să aprindă farurile. Îşi continuă drumul spre un Steve care va fi extaziat aflând că urma să fie tată. Ştiind că inimioara care bătea sub a ei era cel puţin la fel de importantă pentru ea cât şi pentru el.

Autostrada trecea prin Santa Maria şi Santa Barbara, înainte de a intra în zonele rezidenţiale din Los Angeles. După ce ocoli Ventura, Oxnard şi Beverly Hills, se îndreptă către sud spre centrul oraşului. Reducând viteza când părăsi autostrada îşi lăsă încă o dată gândurile să se îndrepte spre întâlnirea cu Steve, după trei luni care precis îl deshidrataseră, în climatul din Bahrain.

Era ca şi cum venea acasă şi luă o curbă în dreapta spre rampa ce ducea în zona de parcare a impozantului

bloc de apartamente. În apartamentul de pe acoperiş strălucea o lumină şi Ann se simţi plină de bucurie, dar nervoasă, când parcă maşina peste câteva momente, într-unul din cele două locuri rezervate ocupanţilor apartamentului de sus.

Steve era acolo, doar câteva etaje îi separau! Reacţia lui iniţială s-ar putea să fie una de surprindere şocată, dar cum i se vor îmblânzi ochii şi se vor umple de tandreţea pe care o iubea, când îi va spune despre bebeluş, Carmel, totul…

Liftul care urca direct din parcare la apartament mergea repede şi îşi dădu seama cât de neglijent trebuie să fi arătat după atâtea ore de condus şi cu cheeseburgerul care-i luase majoritatea rujului de pe buze. Îşi scoase fardurile din poşetă şi repară la repezeală machiajul.

Pasul îi era plin de încredere când merse spre uşa exterioară a apartamentului. Se hotărî să nu folosească cheia, pentru a-i face lui Steve o surpriză când va deschide uşa. Apăsă uşor o dată, de două ori pe soneria din dreptul uşii, un zâmbet lăţindu-i buzele şi în ochi apărându-i o strălucire jucăuşă.

Zâmbetul dispăru când nu se întâmplă nimic şi fu înlocuit de o cută de îngrijorare. Steve trebuie să fie acolo, altfel nu s-ar fi văzut luminile de jos, iar el era întotdeauna foarte meticulos în a le închide înainte de a pleca din casă. Ceva putea fi greşit; s-ar fi putut să fi fost înţepat de vreo gânganie otrăvitoare în Bahrain şi acum să zacă neputincios. Muşcându-şi buzele, cotrobăi prin poşetă şi găsi cheia pe care n-o mai folosise de atâta timp. Intră uşor pe uşa care se deschise în tăcere.

Auzi muzică venind din direcţia dormitorului principal, muzică având un ritm ciudat, o voce răguşită de femeie acompaniind-o din când în când.

Ann se opri în uşa dormitorului deschisă şi i se tăie răsuflarea când văzu o femeie arătând exotic, stând în faţa oglinzii de la toaletă, şoldurile mişcându-i-se în ritmul

sunetelor ciudate emise de un mic casetofon aşezat pe măsuţă, braţele urcate spre capul unde degete suple se răsuceau în desimea părului negru care-i cădea pe spate. Deasupra unui prosop înnodat sub sâni, pielea îi era netedă şi măslinie.

Înăbuşindu-şi un geamăt care fu acoperit de muzică, Ann se întoarse şi se retrase orbeşte înapoi spre uşa din faţă, evitând cu grijă camera de zi unde stelele ar fi strălucit deasupra şi luminile oraşului s-ar fi văzut până departe. Dacă Steve era acolo, nu voia să-l vadă – nu mai voia să-l vadă niciodată, îşi spuse ea pierită, când se sprijini de uşa din afară a apartamentului. Dumnezeule, trebuie să fi avut o relaţie cu acea tânără din Bahrain şi hotărâse s-o aducă aici. Nu era de mirare că păruse atât de sigur în scrisoarea pe care o primise după trei luni de tăcere! Se uită de-a lungul coridorului de parcă s-ar fi aşteptat să-l vadă pe Steve venind agale, deşi liftul particular era cu uşile încă deschise de la urcarea ei. Poate că tânăra o zărise prin oglindă când pleca şi i-ar fi spus lui Steve despre apariţia din prag.

Îşi simţea picioarele ca de plumb când intră în lift şi apăsă pe butonul ce ducea la garaj. Ce putea face acum, unde să se ducă? Era prea epuizată fizic şi psihic pentru a conduce tot drumul înapoi la Carmel; va trebui să găsească un motel prin apropiere şi să plece a doua zi dimineaţă. Nu că ar sta la Carmel mult timp, doar să-şi împacheteze ce-i aparţinea şi să se ducă la Big Sur, la Clifftop, până când se va fi hotărât ce să facă.

Capitolul 10

— Aş dori să nu mai vorbeşti atât de mult despre plecare, se plânse Jennifer, curăţind de ou faţa micuţului ei fiu, în drum spre bucătărie pentru cafea proaspătă. Au trecut doar două săptămâni şi deja depind de tine, strigă ea, reapărând un moment mai târziu cu cana de cafea şi umplând amândouă ceştile. Micuţul aici de faţă te adoră, după cum ştii. Şi cel puţin cât aleargă la picioarele tale,

mă lasă în pace!

Ann o privi pe cumnata ei cu afecţiune, luând aminte la pântecele ei care se umflase vădit.

— Mi-ar plăcea să stau cu tine până la sosirea bebeluşului… tău, asta este, se corectă ea zâmbind uşor… Văzuse că nu mai era cazul să păstreze vestea mai întâi pentru urechile lui Steve; era o veste care nu-l mai interesa. Nu mai auzise nimic despre el, deşi ar fi putut afla foarte uşor de mutarea ei la Clifftop, dacă ar fi vrut… Dar trebuie să încep să-mi pun viaţa în ordine mai devreme sau mai târziu, nu pot lăsa lucrurile să treneze.

— Paula Destiano ţine foarte bine afacerea sub control, insistă Jennifer, şi ar fi mai sănătos pentru tine să stai aici decât în oraşul îmbâcsit de fum. După aceea, te poţi duce să ai lucrurile sub observaţie dacă trebuie şi…

Ann se ridică neliniştită, uşoara ridicătură a sarcinii fiind ascunsă de bluza largă de bumbac.

— Nu pot să stau să vegetez aici, Jen… Se duse la fereastră şi se uită printre două căsuţe apropiate unde oceanul strălucea lin în soarele dimineţii… Trebuie să mă ocup de ceva şi afacerea mea este cea mai bună cale de a o face. Îmi captează interesul atât de tare, încât…

Îşi controlă următoarele cuvinte, ştiind că Jennifer îi va apăra cu fermitate dreptul la o carieră, indiferent ce aştepta Steve de la ea. Dar dacă n-ar fi fost atât de absorbită la începutul căsătoriei lor, ştiind ce simte Steve despre subiect, poate că acum… Oftând, se întoarse de la fereastră şi se strădui să zâmbească vesel, de dragul lui Jennifer.

— Cred că mă voi duce la o plimbare pe plajă pentru un timp, este o dimineaţă atât de frumoasă. Mă voi întoarce la timp să te ajut cu magazinul.

— N-o să spun nu, îşi bău Jennifer repede cafeaua şi se ridică, desfăcându-şi braţele spre fiul ei care-i zâmbi cu zâmbetul lui Greg şi-i înconjură gâtul cu mâinile lui grăsuţe… Este cea mai bună zi pe care am avut-o în

ultimul timp şi va fi un şuvoi de maşini din ambele sensuri.

Ochii ei erau gânditori când priviră trupul parcă lipsit de viaţă al Annei din prag, buzele strâns nepromiţând nimic bun pentru bărbatul care o demoralizase atât de tare pe cumnata ei.

Ann nu se opri să-şi ia un pulover mergând direct spre poteca ce ducea către plajă. Greg, servind un client matinal la pompă, îi făcu cu mâna, apoi continuă să umple maşinuţa sport. Foarte protector şi iubitor faţă de Jennifer, era la fel şi cu ea… atât de mult încât de-abia reuşiseră să-l convingă să nu se ducă la Los Angeles să-l ia la bătaie pe Steve. Doar un şobolan şi-ar părăsi o nevastă care-i poartă copilul şi fălcile i se descleştaseră doar când Ann îi explicase faptul că Steve nu ştia nimic despre bebeluş.

— La naiba, dacă n-ar umbla creanga tot timpul, ar fi fost aici şi ar fi ştiut, nu crezi?

Cu o artă pe care o învăţase în puţinii ani de căsătorie, Jennifer îl îndepărtă de subiect şi, bănui Ann, îi spusese în particular să nu se amestece în problemele care-i priveau doar pe Ann şi pe Steve. Acum, avea doar o privire bătăioasă ori de câte ori Ann părea puţin tristă. Ea făcea efortul de a fi veselă când era el prin jur.

Din fericire, nu vorbise niciunuia dintre ei de femeia pe care o găsise la apartament – parţial din mândrie, bănui ea, oprindu-se la jumătatea drumului să inspire o gură din aerul mirosind a ocean şi să se îmbete de peisajul idilic prezentat de golf. Lui Steve nu-i trebuise mult s-o înlocuiască, gândi ea cu amărăciune, cu mult mai puţin timp decât când o înlocuise pe Janine James cu ea însăşi. Era ca şi mersul pe bicicletă sau schiul pe apă, care deveneau mai uşoare cu fiecare repetare? Cel puţin Janine nu va mai pune probleme noii femei din viaţa lui, de când ziarele şi televiziunile anunţaseră căsătoria ei, în urmă cu o lună, cu producătorul de film Murray Webb, care fără îndoială va avea grijă ca soţia lui să aibă rolurile grase în ecranizări şi care, după hotărârea şi încăpăţânarea ce i se

citea pe faţă, nu va permite istericalele ei.

Din nou îi veni în minte femeia cu piele oachesă din faţa oglinzii de la toaletă – propria ei toaletă! Mâinile lui Steve trebuie să fi mângâiat acea piele cadă, se chinui ea singură, o pală de vânt intrând prin deschizătura fustei de bumbac pe care o purta şi care se putea regla în talie, de când blugii nu o mai încăpeau. Fata cea brunetă folosise dormitorul mare, aşa că era uşor de presupus că folosea patul cel lat, cu cuvertura lui de felină, care se potrivea mai bine cu pielea ei decât cu paloarea sa occidentală, deşi Ann nu-şi pierduse niciodată complet bronzul auriu pe care-l căpătase în anii petrecuţi la Big Sur.

Opreşte-te, scrâşni ea din dinţi aplecându-se să-şi scoată sandalele când ajunse jos, simţind nisipul fin şi cald deja de la căldura soarelui. Astăzi nu mai erau valuri dezlănţuite, spărgându-se prin gaura pe care Steve o studiase cu atâta atenţie, ci doar o unduire calmă care trecea printre stânci lăsând spumă în urmă, pe nisip. Îşi protejă ochii cu mâna făcută streaşină şi urmări un iaht alb, sclipitor, plutind fără grabă peste gura golfului şi-şi dori brusc să poată fi pe el, navigând spre o destinaţie necunoscută, dar unde ar fi cald, plaje străjuite de palmieri, nisip chiar mai alb ca acesta, şi o mare azurie înaintea lor. Începu să se plimbe de-a lungul plajei, imaginându-şi cealaltă lume spre care se întorcea când gândurile îi erau prea chinuitoare, dar acum plaja ei de vis era populată cu trupuri oacheşe, toate unduindu-se în ritmul unei muzici neauzite. Aceeaşi piele oacheşă, aceeaşi tonalitate stranie pe care o auzise în acea seară în apartament… Doamne, trebuie să înceteze cu asta, îşi spuse ea, lăsându-se pe nisipul din faţa stâncilor, în partea îndepărtată a golfului, unde ea şi cu Steve au…

Îşi sprijini braţele de genunchii ridicaţi şi-şi apăsă fruntea pe ele. Era prima ei vizită pe plajă de când se întorsese la Clifftop şi avea toate repercusiunile dezastruoase de care se temea. Aici, ea şi cu Steve se

luaseră la întrecere pe plajă, aici îi oferise şansa să scape de Clifftop şi să-şi încerce talentul în carieră. Testând-o, în timp ce ea nu ştia că era testată.

La naiba cu el, ce drept avea să facă pe examinatorul, ca şi cum nu era decât o studentă de care nu era în întregime sigur? Ar fi trebuit să aibă încredere în ea, să ştie că va fi o soţie diferită de Janine James…

Răsuflarea i se opri în gât, transformându-se într-un suspin. De unde putea să ştie, când fusese atât de entuziasmată de decorarea casei lui Tenn la Carmel, când primise mai multe comenzi decât putea executa după căsătoria lor, pentru că ele reveniseră tocmai prin această căsătorie? Vrusese să-l impresioneze, să-i impresioneze pe prietenii lui, uitând cel mai important lucru din toate… dragostea nu este o marfă pe care s-o poţi împărţi în parcele de timp aşa cum încercase ea să facă. Era o emoţie care creştea şi prospera pe măsură ce-ţi îndreptai grija spre ea. Cariera ei, cariera lui, ambele neimportante în lunga schemă a vieţii lor. Ar fi putut lucra de la Carmel, cum ar fi putut şi Steve. Şi acum, era prea târziu.

Capul i se ridică încet, ochii încercând să se adapteze cu lumina mai strălucitoare a soarelui pe nisip şi nereuşind prea bine. Avuseseră şansa lor şi o pierduseră. Un instinct îngropat adânc în sufletul ei îi spuse că Steve nu va putea niciodată să găsească adevărata fericire cu tânăra din Bahrain, cel puţin nimic care să egaleze ce ar fi putut fi între el şi ea. Se va duce spre alte femei căutând-o pe cea care s-ar putea să-i promită să vindece rănile pe care Janine James i le produsese?

O umbră se mişcă în celălalt capăt al plajei, dar ochii îi erau prea plini de lacrimi să discearnă dacă era ceva real sau o materializare a închipuirii bărbatului la care se gândise. În timp ce se apropia căpătând formă, iar picioarele lui lungi traversau nisipul cu paşi mari, Ann se gândi că alunecase în lumea de vis pe care şi-o construise pentru sine, ca o apărare împotriva singurătăţii şi

abandonării. Până când închipuirea prinse glas.

— Jennifer mi-a spus că te voi găsi aici, spuse Steve încet, lăsându-se pe nisip lângă ea, cu ochii îngustaţi din cauza luminii, când se uită la ea.

— Eu… da, este prima dată când am coborât aici, bâigui ea, ochii ei sorbindu-i lungimea prea reală a picioarelor musculoase îmbrăcate în blugi care păreau spălaţi recent, curba braţelor lui înconjurând genunchii masculini, torsul cu un pulover negru ce-i părea familiar.

O senzaţie de sufocare caldă îi contracta muşchii gâtului şi tălpile i se înfundară în nisip. Inima începu să-i bată într-un ritm agitat, pe care era sigură că el îl auzea, dar îi era imposibil să-i potolească tempoul. Până când el vorbi din nou şi atunci îl privi năucă, neînţelegând cum putea să mintă cu atâta uşurinţă.

— M-am întors ieri, o anunţă el, cu privirea aţintită asupra nisipului dintre degetele de la picioare.

Ca şi ea, îşi abandonase încălţămintea înainte de a coborî la plajă. Ea îi cunoştea prea bine forma degetelor, rotunjimea unghiilor care erau la fel de meticulos tăiate ca şi cele de la mâini. Pentru o clipă, simţi că i se face greaţă, apoi o cuprinse o furie ce sălăşluia de mult în adâncul ei.

— Nu-i nevoie să minţi, Steve, spuse ea calm, observându-şi unghiile de la picioare cu mare interes. Îmi pare rău că nu ţi-am putut răspunde la scrisoare, dar ştii cât de greu trece timpul aici. Îmi imaginez că avocaţii care au grijă de detaliile legale pentru Hansen Interiors se pot descurca la fel de bine şi cu procedura de divorţ şi voi lua legătura cu ei mâine dimineaţă.

Era mândră de felul cum rostise cuvintele, fără urmă de încordare. Dar când se uită la faţa trasă a lui Steve, remarcând semnele de stres din jurul ochilor, ezită. Nu putea fi uşor pentru el, de obicei atât de cinstit faţă de sine şi alţii, să inventeze o întârziere a întoarcerii în State. Poate voia s-o scutească de faptul că-şi adusese noua dragoste cu el.

— Ce naiba vrei să spui prin „minciună”? întrebă el, străpungând-o cu privirea. M-am întors ieri, la ora opt seara. A fost… dădu din mână a respingere, o întârziere a plecării din cauza unor probleme de ultimă oră la proiectul care necesita atenţia mea.

— Opreşte-te! sări Ann în picioare şi întorcând spre el ochi albaştri de gheaţă. Ştiu că te-ai întors acum două săptămâni! Ţi-am văzut ultima achiziţie din Bahrain, şi este şi foarte frumoasă!

— …Ce?

— Am vizitat apartamentul cu două săptămâni în urmă, ripostă ea, şi am dat peste prea frumoasa femeie pe care ai adus-o din Bahrain cu tine. Totuşi, cum suporţi acea muzică fără ritm, rămâne un mister pentru mine, termină ea cu o digresiune, întorcând un profil ferm spre ochii lui încruntaţi.

La început, nu-i veni să creadă ce auzea – sunete înfundate izbucneau din pieptul lui transformându-se într-un râs. Îşi îndreptă privirea încremenită spre silueta plină de veselie de pe nisip.

— S-ar putea ca ţie să ţi se pară nostim, începu ea când Steve se ridică şi el în picioare şi să o privi cu ochi plini de amuzament şi o lumină ce conţinea alte conotaţii, dar era prea furioasă pentru a le vedea.

— În două minute, ai să vezi şi tu partea nostimă, o anunţă. Miranda *stătea* în apartamentul nostru la invitaţia mea, dar eu nu eram acolo atunci. Am oferit apartamentul tatălui ei, care este un om important în Bahrain, imediat ce am aflat că nu mă pot întoarce la fel de curând precum sperasem. Ea se află aici să studieze mai mult din cultura noastră, înainte de a se întoarce să se mărite cu bărbatul ales de tatăl ei, care este un om de afaceri cu multe legături în vest.

— Oh!

Se lăsă un moment de tăcere în timp ce Ann digera vestea, cu ochii fixaţi pe Steve, care trăda o nervozitate

accentuată sub căldura râsului.

— Doar n-ai crezut că aş aduce o frumuseţe oacheşă pentru delectarea mea, nu-i aşa? întrebă el răguşit, privirile căzându-i pe linia plină a buzelor ei care tremurau.

— M… m-am gândit că ar putea fi posibil, spuse ea dintr-o răsuflare, având în vedere scrisoarea ta.

— Când am scris-o, spuse el, era culminarea celor trei luni de când îmi spuneam că n-am fost corect cu tine. Sigur, avusesem o experienţă proastă cu Janine, dar asta însemna să nu-ţi cer mai mult decât doreai să-mi dai… Făcând asta, lipseam lumea de un talent natural de a face case mai confortabile pentru oamenii care locuiesc în ele. Ţi-am făcut viaţa un iad din cauza experienţelor mele, ştiu asta, şi cât de egoist devenisem. Dar am descoperit ceva mult mai important cât am fost departe… n-are importanţă cât timp petrecem împreună, ci calitatea acestui timp.

Aşa că… dacă mă poţi accepta aşa cum sunt, sunt mai mult decât doritor să te iau aşa cum eşti.

Lacrimile îi întunecară privirea, deşi nu-şi făcea iluzii în privinţa compromisurilor pe care va trebui să le facă în viitor cu un om atât de mândru, sensibil, plin de necesităţi cum era Steve. Avea şi ea propriile ei necesităţi şi simţi că vine acasă, când îşi ridică braţele spre umerii lui şi mâinile i se înfundară în părul lui negru şi des. Gura ei era avidă de sărutul lui, iar trupul dorea să i se reîntregească, aşa cum era obişnuită, cu al lui. Un pescăruş ţipă deasupra lor în căutarea lui necontenită de mâncare şi la fel ca el, Ann îi căută trupul pentru a se contopi cu al ei, simţind că ameţeşte când rotunjimile ei provocară în el un răspuns puternic. El era învingătorul, cel care în mod firesc o urmărea, gura lui având gust de briză sărată în desfacerea nerăbdătoare a buzelor ei, mâinile fierbinţi când i se strecurară sub bluză, peste mijlocul gol, pentru a o trage mai aproape.

— Oh, Doamne, Ann, gemu el când trecură câteva

momente de nebunie, niciodată n-o să ştii cât de dor mi-a fost de tine… îşi îngropă faţa la umărul ei şi ea era prea preocupată de bucuria intensă care o cuprindea ca să ştie cine tremura, ea sau el, sau poate amândoi. Braţele lui îşi întăriră strângerea şi-şi ridică faţa pentru a-i arunca o privire chinuită… Continuu să-mi spun ce idiot am fost, aşteptând prea mult… dar gata, îţi promit. Dacă vrei să fii o femeie de carieră, asta vei fi. Ai talent pentru asta, şi eu nu voi sta niciodată în drumul tău.

Ochii ei albaştri, la fel de albaştri ca cerul de deasupra lor, îi cercetară faţa care-i fusese întipărtă în minte de când stătuse aşa, cu atâta timp în urmă. Faţa era foarte bronzată, dar mai slabă, pomeţii mai proeminenţi decât şi-i amintea, dar asta putea fi pentru că ochii păreau mai duşi în fundul capului. Braţele ei, ţintuite de ale lui, simţiră o nouă subţirime şi în trupul lui şi respiraţia i se opri când mâinile îi atinseră spatele mai slab şi la fel şi umerii.

— Cred că putem continua această conversaţie mult mai confortabil în căsuţa pe care o ocup acolo, şopti ea răguşit, arătând cu capul spre Clifftop, ochii ei începând să scânteieze când îi întâmpină pe cei căprui ai lui, care o cercetau cu aceeaşi intensitate flămândă, care o făcea să se topească, generând o nevoie urgentă de a fi singură cu Steve, departe de alţi ochi.

Expresia sclipitoare pe care o cunoştea atât de bine, cea care-i spunea că o dorea la fel de mult cum îl dorea ea, exista în ochii lui când zâmbi şi-i dădu drumul parţial, strecurându-şi braţul cu fermitate în jurul mijlocului ei şi întorcând-o în direcţia plajei. Zâmbetul lui se adânci când degetele îi cercetară cordonul lărgit al fustei.

— Ce ai făcut? întrebă el, sprâncenele lui negre ridicându-se surprinse când se uită la ea. Ai mai pus câteva kilograme pe tine, nu-i aşa? Dar n-are importanţă, mie îmi place, hotărî el, înainte ca ea să fi putut deschide gura să-i spună că talia ei va deveni şi mai mare înainte de a reveni

la normal peste şase luni… Oare o va urî pentru lipsa soldurilor zvelte şi a pântecelui plat când o va mângâia?

— Ne vom întoarce până la capătul plajei, râse el amintindu-şi, dar de această dată am nevoie de mai mult decât un sărut drept recompensă.

— Steve, eu… se trase înapoi când el o îndemnă s-o ia la fugă, nu cred că este o idee bună pentru mine să alerg cu tine acum.

El se întoarse, lăsându-şi mâna să cadă de pe mijlocul ei.

— De ce nu? Fricoaso!

— Nu, eu…

Dumnezeule de ce îi era aşa de greu dintr-odată să-i spună bărbatului pe care-l iubea că era pe cale de a deveni tată? Poate pentru că, pentru prima dată împreună după trei luni chinuitoare, voia ca totul să fie la fel cum fusese ultima oară, inclusiv silueta ei zveltă… în acest moment, copilaşul părea o intervenţie nedorită în timpul preţios de care aveau nevoie să se cunoască unul pe altul şi să pună bazele unui nou viitor. În jurul stâncilor din partea lor se formă un vârtej de vânt care-i ridică bluza şi-i lipi fusta de picioare, reliefându-i rotunjimea abdomenului şi ştiu din socul privirii lui brusc serioasă, că nu mai era nevoie să-şi caute cuvintele pentru a-i spune.

— Doamne, şopti el, albindu-se la faţă sub bronzul deşertului… şi apoi iarăsi: Doamne… Ochii lui îi întâlniră pe ai ei şi Ann fu şocată de furia pe care o văzu în adâncimile căprui… de când ai ştiut asta? o certă el.

— Nu… nu prea de mult timp, se bâlbâi ea. M… m-am gândit că vei fi încântat.

— Încântat? *încântat*? repetă el supărat. Cât aveai de gând să ţii secretă vestea?… Degetele lui o răneau când i se înfipseră în umeri, scuturând-o… Dacă n-aş fi venit astăzi aici, nu mi-ai fi spus niciodată, nu?

— Nu! ripostă ea, furia ei bruscă oprindu-i lacrimile. Ce copil vrea un tată care să stea lângă el numai din

obligaţie? Şi asta ai fi făcut, nu-i aşa? Te-ai însurat cu mine fiindcă voiai copii, copiii pe care Janine nu ţi i-ar fi dat…

O scutură din nou, dar cu mai puţină forţă.

— Ce spui?… înjurând înăbuşit îşi alunecă mâinile de-a lungul umerilor ei şi o trase către el, cuibărindu-i capul la pieptul lui, o mână ridicându-se să-i înlăture şuviţele de pe frunte… M-am însurat cu tine fiindcă te iubeam *pe tine* – da, doream copii, dar copiii *tăi* nu ai lui Janine. Îţi poţi imagina ce fel de mamă ar fi fost? Ar fi ajuns nevrotici înainte de a deveni adolescenţi! în timp ce tu… îi ridică faţa în palme, copiii tăi o să fie sănătoşi şi normali chiar în balamucul din Los Angeles… doar dacă, bineînţeles, zâmbi el uşor, moştenesc puţin din acel caracter plin de umor al tău pe care, apropo, nu l-am mai văzut de o bună bucată de vreme.

Ea nu făcu nicio încercare să-şi stăvilească lacrimile care-i izvorau din ochi şi-i curgeau de-a lungul obrajilor, fără oprire.

— Los Angeles în… înăbuşă multe lucruri, suspină ea, incluzând remarcile isteţe. Nu mă pot gândi la niciuna în acest moment.

— Ne vom gândi la o cale să excludem oraşul, murmură el cu o tandreţe care provocă un şuvoi proaspăt de lacrimi, care continuă chiar şi când o sărută să le alunge. Hei, ce-i asta? glumi el. Toate femeile însărcinate varsă găleţi de lacrimi toată ziua? Te-ai înveseli dacă ţi-aş promite câteva cutii ca să poţi creşte arpagic pe acoperişul blocului?

Un zâmbet răsări printre lacrimi şi Ann îşi suflă nasul înainte de a spune:

— Aş prefera să păstrez plantele pe care le am acum la Carmel.

— Ce? o îndepărtă el puţin, căutându-i ochii cu o speranţă repede înfrântă. Am crezut că ai spus Carmel.

— Aşa am spus. Mi-ar plăcea de asemenea să termin împrejmuirea de flori pe care începusem s-o renovez

când… când a venit scrisoarea ta şi am alergat la L.A. să te văd, să-ţi spun despre… bebeluş, Carmel, grădină.

— Şi ai dat peste Miranda, gemu el, apoi o trase din nou la pieptul lui, frecându-şi obrazul de de părul ei mătăsos. Ar fi trebuit să-ţi telefonez că am întârziat, dar… n-am crezut că-ţi pasă.

— Îmi pasă, îşi îngropă ea faţa în puloverul lui, simţind ritmul puternic al inimii lui sub fruntea ei. Şi vreau să trăiesc la Carmel…

— Ce? N-am auzit ce ai spus.

Degetele lui lungi se strecurară sub bărbie şi-i ridicară din nou faţa spre el, nevenindu-i să creadă ce-i auzeau urechile.

— Vreau să trăiesc la Carmel şi vreau ca şi copiii noştri să-şi cunoască bunicul, unchiul, mătuşa şi verişorii de la Big Sur, stabili ea cu tărie. Nu-ţi promit să renunţ la afacerea din L.A., continuă ea să-l avertizeze: dar nu vreau să trăiesc acolo, cel puţin nu tot timpul.

— Hai să mergem.

Steve îi dădu drumul brusc, dar aproape imediat puse un braţ de sprijin în jurul ei, când începură să se îndepărteze de golf. Ann prinse o licărire de galben fluturând în vârful stâncii, care dispăru apoi. Jennifer, se gândi ea, zâmbind în sine. Cât de mult văzuse din ceea ce se petrecuse pe plajă?

Chiar nu avea nicio importanţă şi asta va salva o mulţime de explicaţii, când mai târziu se vor întoarce la Clifftop. Jennifer precis îi va spune veştile bune lui Greg şi astfel se va înlătura beligeranţa lui faţă de Steve, aflând că acum erau iarăşi fericiţi.

— Mă gândeam, conducând maşina să vin aici astă-noapte, începu Steve, scurmând nisipul cu piciorul, că indiferent de ceea s-a întâmplat între noi, nu există niciun motiv pentru care n-aş putea să fac o parte din munca mea la Carmel.

Ann se opri înlemnită, smucindu-se din mâna lui.

— Vrei să spui că o să-mi stai printre picioare majoritatea timpului?

El îi aruncă o privire sardonică, plină totodată de subînţelesuri.

— Nu asta este poziţia la care m-am gândit să mi-o asum faţă de tine.

— Îmi vrei doar trupul nu-i aşa? îl provocă ea, aruncându-i o privire îngheţată pe care încerca din greu să şi-o compună.

— Asta, spuse el uşor, trăgând-o spre sine, cât şi mintea ta, talentul, hotărârea şi faptul că, îi luă mâna şi-i inspectă semnele de la plantatul florilor din jurul Clifftopului, nu-ţi pasă să ai puţină murdărie sub unghii. Tata te va iubi pentru acest lucru.

— Oh, mă iubeşte, spuse ea, lăudându-se, şi apoi îşi detaşă mâna şi o duse la ceafa lui, unde, sub degete simţea părul aspru.

— L-ai văzut? întrebă el, uluit.

— Bineînţeles. Cine altcineva cultivă suficient arpagic pentru straturile din Carmel?

— El ştie…?

— Nu, scutură ea din cap şi-i zâmbi, deşi ar putea să ghicească. M-am gândit că tu eşti acela care să-i spună că este pe cale de a deveni bunic.

Mâinile lungi ale lui Steve îi încercuiră din nou gâtul.

— Te iubesc, Ann Hansen.

— Ann Hansen Darwin, îl corectă ea absentă, şi eu te iubesc. Poteca spre Clifftop prezenta un aspect diferit când începură s-o urce. Serpentinele ei nisipoase reprezentau acum calea spre o fericire continuă, dacă se vor strădui. Şi era sigură că vor reuşi.

Sfârşit